

PA 4276

.Z5 P5

Copy 1

PA 4276

.Z5 P5

Copy 1

50

2

DE
DIALECTO PINDARI.

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN ACADEMIA FRIDERICIANA HALENSI CUM VITEBERGENSI

CONSOCIATA

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

DIE VII. MENSIS A. MDCCCLXVI.

MOXA XII.

DE QUORUNDAM PUNCTIS CONTROVERSIS

Gulielmus

EDUARDUS PETER,

ADUSCIPIENT:

PHIL.
PHIL.

Hali

[1866]

BB

PA4276
Z5P5

98-123087

Quamquam omnium fere populorum lingua in varias quae in hominum ore vivunt dialectos diffinditur, tamen perraro illae in litterarum usum abeunt, rarius etiam praeter communem linguam se obtinere valent sed post brevem quasi vitam evanescere solent. Itaque inter omnes excellit natio Graeca, quae dialectorum usum non coercebat sed quam maxime adjuvabat; quid quod vel usque ad Alexandri Magni aetatem in litteris communis lingua non conspicitur, sed singulae dialecti simul in usu erant et pro natura atque indole cujusque generis adhibebantur. In Graecia enim stirpes principales propriam quam excoluerant dialectum ad litterarum monumenta contulerunt; jam quum omnes fere peculiare exercerent poseos genus, quod praecipue ingenio et moribus suis conveniebat, in eo ut par est dialectum suam adhibuerunt; et quoniam inde ab antiquissimis temporibus singulae gentes commercio arctissime inter se conjunctae erant, celeriter poesi illae distribuebatur et mox omnibus communis erat. Sensus autem et dialectus uniuscujusque generis in omni et in plerisque tribuitur quibus auctores hujus poesis adhibuerunt, et quibus gentis ea religiose servabantur, ut nonnulli dicebantur non abdicabant quin nonnullas dialectos in usum litterarum adhiberent, unde fit, ut apud

Graecos nonnulli dialectos adhibuerunt, apud nullum alium populum. Quae sunt dialecti quae adhibebantur, sunt Doricam et Aeolicam, quae sunt quae adhibebantur, et quum ea originem a caribus poesis habuerint, nonnulli poesi potuit quin dialectus epica adhibebatur, quae adhibebatur, esset. Jam etsi nonnulli adhibebantur dialecto Lesbica, quae adhibebatur, in poesi illa minime abhorrentur, quae adhibebatur, quem dialectum epicam Doricam adhibebatur, quae adhibebatur, constat. Quod etiam grammatici adhibebatur, quae adhibebatur, indari dialectum *χοινήν* appellaverunt, quae adhibebatur, 5. Cor. p. 12 ed. Schaefer.) Sed quae adhibebatur, lingua in ulla gente aut populo

usitata erat, quamobrem Joann. gr. p. 317 (cfr. Greg. C. p. 373) dicit: ἡ μέντοι Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου καὶ Βακχυλίδου (Δωρῖς) παντελῶς ἀγνοεῖται i. e. prorsus ignoratur, quod nullus tum extabat populus qui sic loquebatur; neque premendum est vocabulum Δωρῖς, quoniam antea dixerant grammatici Pindarum communi usum esse lingua; quod autem Greg. C. p. 12 ait: κοινῇ δὲ, ἢ πάντες χρώμεθα καὶ ἡ ἐχρήσατο Πίνδαρος, ex eo ignorantia et inscitia grammatici saeculi duodecimi cognoscitur, qui communem linguam quae post aetatem classicam in usu erat non discernere potuit ab illa ex omnibus dialectis permixtione qua lyrici utebantur.

Epica dialectus fundamentum quasi linguae Pindaricae est; nam quemadmodum poesis lyrica universa paullatim ex epica enata est, ita etiam dialectus inde originem trahit id quod ex multis indiciis veluti ex formis in flexione nominum et verborum intelligi potest. Non omnes autem recepit formas epicas poeta, sed eas quae alienae videbantur ab aetate sua et exoletae erant negligit veluti numquam terminationem casuum in *φι* exeuntem adhibet neque formas verborum in *άω* desinentium distractas Homero usitatissimas admisit. Hanc linguam epicam saepissime Doricis et Aeolicis temporibus esse et testimonia de communi dialecto supra demonstrata dicunt et Eustathius testatur in commentariis ad Pindarum: Δωρῖεις ἔχαιρον καὶ αἰολίζοντο, ὅτι οὐκ ἔστιν αἰολισμὸς οἷον ποιῶν ἦτοι καὶ Δωρικῶς γράσσεται καὶ ἄλλα. Pind. 21 ed. Tafel: Αἰολίζει καὶ ἐκ πολλῶν ἀλλοιωτικῶν εἰσὶν Αἰολίδα καὶ κατὰ Δωρῖεις γράσσεται. Δωρίδος ἀπέχεται; conferas τελευτῶν ἡμιτοῦν Αἰολεῖς Μοῖσα, ὧν ἔστι Πίνδαρος. Pindarus Boeotum usurpat ut dictionem efficiat splendidiorem et auctoritas augeat et carmini gravitatem concipiendi. Pindarus non inseruiunt omittit ut formas personarum in *μες* exeuntes, accusativos secundae personae in *μεν* desinentes severioris Doridis usum non admisit sed mitius adhibuit. Denique etiam dialecti Aeolicae vestigia in Pindarica lingua multa vestigia reperiuntur, ut *αἰολισμὸς* dicitur et vocat Pindarus quam reliqui poetae *αἰολισμὸς* dicitur usque ad hunc fere formas soli Boeotorum linguae proprias esse dicit quam-

quam Corinnam aequalem poetam patria dialecto usam esse constat.

Non omnes autem formae dialecticae in omnibus carminibus pariter adhibitae sed pro diversa numerorum natura alio loco aliae formae a poeta admissae sunt. Tres modos in epiniciis Pindarus adhibuit: Dorium Aeolium Lydium; Doria harmonia mascula et gravitate et severitate maxime insignis est et a Pindaro ipso *Δώριον μέλος σεμνότετον* dicitur, quamobrem vel tragoediae ob magnificentiam convenit: numeri Dorii sunt graves concinni aequabiles; contra in carminibus Aeolicis oratio velocior, numeri minus graves et concitati, major vehementia lascivia et mollities insunt; harmonia Lydia est tenella placida precibus apta et imprimis ad pueros celebrandos adhibetur. Pro indole cujusque harmoniae formae dialecti aliae esse debent et imprimis in carminibus Aeolicis multas vocabulorum reconditiores formas et Doricas et Aeolicas reperimus quae a carminibus alius harmoniae alienae sunt.

Restat, ut memorem sententiam quam Ahrensius in libro de dial. Dor. p. 410. proposuit et postea in societate philologorum anno 1852 Gottingiam congregatorum longius explicatam repetivit. Censet vir cl., partem dialecti Pindari ad linguam Delphicam referendam esse adductus nonnullis formis quae Pindaro propriae sunt, et quidem primum quod nonnullis locis praepositionem *ἐν* cum accusativo conjunxerit, deinde quod aliquoties in accus. plur. terminationem *ους* in *ος* corripuerit et denique quod praepositionis *περί* litteram *ι* elisionis vi corripuerit: et quum iisdem Hesiodus usus sit verisimile esse utrumque primum Boeoticum eas ex eodem fonte petivisse; jam vero Ahrensius existimat Hesiodi linguam et imprimis propriam esse Aeolicam esse ex poesi Delphica, in qua eas in usu fuisse demonstrat, decretum Amphictionum (Boeckh. C. J. Nr. 1098) esse propterea etiam Pindari linguae dialectum Delphicum esse originem esse. Sane similitudinem ipsorum dialecti inter utrumque intercedere poetam negare non possumus, etiamsi usus praepositionis *ἐν* cum accusativo conjunctae, quem Ahrensius Hesiodo vindicat quod th. 487. 890 899 in formula dicat: *ἐν ἐγκάτθετο νηδύν*, non dubitatione immunis est; nam omnibus locis codicum scriptura inter *ἐγκάτ-*

θετο et ἐσκάτθετο fluctuat vel potius duobus in ultimis versibus plurimi lectionem ἐσκάτθετο praebent et facillime in vetere scribendi ratione littera Σ cum Γ commutari potuit. Sed ut largiar usum praepositionis ἐν pro εἰς, ego quoque uno eodemque fonte in his rebus utrumque poetam usum esse arbitror; Ahrensii sententiam amplecteremur, si ea quae Delphicae dialecto propria esse dicit, in nulla alia reperiremus neque ad eam adduci poterimus propterea quod ea omnia in monumentis in hac sola dialecto conjuncta deprehendimus. Nam multae formae dialecticae a grammaticis afferuntur, quae in nullo litterarum monumento servatae sunt, quamobrem non statim dialecto cuidam omnia ea abjudicare possumus quorum in inscriptionibus nullum vestigium relictum est. Itaque non est cur ad dialectum Delphicam confugiamus, quoniam multo simplicius haec res tum explicatur, quum Hesiodum et Pindarum has proprietates ex dialecto Boeotica repetivisse sumimus. Nam Boeotos praepositionem ἐν cum accusativo conjunxisse satis constat atque inde grammaticus in Ann. Ox. I. 169, 29. 176, 3. Pindari usum derivat; suo jure, credo. Elisio litterae ι praepositionis περί in Delphica dialecto semel tantum reperitur, in titulo illo Amphictionum, in quo πέροδος extat, quamquam in eodem περιεῖν legitur, cujus formae unum ι multo facilius omitti potuit, quod in hoc verbo elisio ne Atticis quidem ignota erat ut ex fragmentis comicorum περιών pro περιών exhibentibus cognoscitur; cfr. Ath. II. p. 66. D. IV p. 165. C. Poll. VI, 49. Becker. Ann. p. 373, 25; eandem elisionem habes in inscriptione Megaris inventa, C. J. Nr. 1064: ψηφισσαμένης περ' ἐμειο, quam metrum tuetur. Etiam si aliud exemplum in titulis extare non videtur, inde colligendum non est, quod elisionem apud Delphos tantum in usu fuisse. Quae quae qui glossas Hesychii περώσιον περόσγια περιόσγια referat? Immo hic pariter atque ante consonas in multis linguis usitatam accipiendam duco; ut hi litterae in vocabulis quale est περθέτω Alc. fr. 36 Bgk, περθετω ante vocales in vocibus περάπτων πέροδος; mera praepositio περ pro περί quae apud Alc. fr. 74 ante consonam περ σῶ et ante vocalem περ' ἀτιμίας, ut Bergkiius correxit, legitur, Aeolensibus tribuitur ab Eust. p. 1044, 15 et schol. Ven. ad Il. o. 657.

Jam quum Boeoti Aeolensibus adnumerandi sint, usum hujus apocopes ab eorum dialecto abjudicare non possumus quod in monumentis nullum ejusmodi exemplum reperitur. Tertium Ahrensii argumentum correptione terminationis accusativi plur. secundae declinationis nititur; sed de ea certi quidquam Pindaro tribuere non possumus. Nam quum exempla quae metrum non adjuvat nihil probent, ea tantum in censum veniunt in quibus versus lex brevem requirit syllabam: O. II, 71 et N. III, 29, sed neutrum cogit ut acc. plur. statuamus. Priore loco singularem *νᾶσον* praebent omnes boni manu scripti excepto Gott., in interpolatis plurimis extat *νᾶσος* cum glossa Triclinii: *νᾶσος χοῆ γράφειν διὰ τὸ μέτρον*; sed quam facile posteriores grammatici perduci potuerint, ut accus. plur. legendum esse ducerent, satis elucet, quum in mythologia vulgo non una sed plures beatorum insulae memorentur; itaque nihil supererat nisi ut terminationem *ος* metri causa statuerent. Item N. III, 29 optimi codd. Vat. B. Aug. C. singularem numerum *ἑσλόν* praebent; omnino autem hic locus corruptus esse videtur; cfr. Bergk. ad h. l. Ergo hac correptione vix pro argumento uti possumus.

Jam propterea valde ambigi potest num Hesiodus formas proprias ex dialecto Delphica desumpserit, quod decretum illud anno 380 i. e. quadringentis fere annis post compositum est et vix dici potest Delphos ad quos semper magna hominum multitudo confluit per tot saecula linguam puram et meram conservavisse; ipse concedit vir clarissimus exeunte saeculo quarto quodque Delphicae proprietatis vestigium evanuisse (D. D. p. 411) et alio loco (verhandlungen der göttinger philologenversammlung 1852 p. 77) vatem Aeolensem Terpandrum et post eum citharoedos Lesbios multum ad linguam Delphicam valuisse censet; itaque quum Terpander post Hesiodum floreret nescio quibus argumentis nixus Ahrensii ea quae Hesiodae dialecto propria et Lesbiorum fuerunt ad dialectum Delphicam referre videatur D. D. p. 410. Omnino totam argumentationem ex decreto Amphictionum repetit, sed fortasse non a vero aberat quod Boeckhii C. J. I. p. 808 monet: „Non tamen Delphica dialectus hinc judicari potest, propterea quod lex est non Delphorum, sed Amphictionum.“

Itaque quum non verisimile sit Pindarum quidquam ex

dialecto Delphica derivasse, vix cum Ahrensiō (verhandlungen etc. p. 77) formas Aeolicas ad eandem referre possumus; quum enim etiam alii poetae lyrici nonnulla ex dialecto Aeolica linguae suae admiscerent, Pindarus hunc usum recepit et eo magis ad eum perduci debuit, quod harmonia Aeolia, in qua plurimae ejusmodi formae extant, imprimis earum occasionem fecit.

I. De vocalibus.

a. De α pro η .

Quamquam Pindari sermo ex epica dialecto ortus est, tamen littera η quae in ea imprimis frequentatur dignitati et gravitati carminis lyrici saepe non convenit et propterea Pindarus pro hac vocali crebro Dorum more longam α adhibet; equidem quas leges in usu harum vocalium secutus sit poeta, nunc accuratius ob oculos collocare studebo et primum universas quae reperiuntur leges proponam. Imprimis α pro epico η admittit, ubi haec littera ex α nata erat et quidem:

1. in terminationibus casuum singularis primae declinationis: ἀρχά ἀρχᾶς ἀρχᾷ ἀρχάν.

2. in futuris aoristis et perfectis verborum quorum stirps in α desinit velut ἐτόλμασαν ἀνδάσομεν; huc pertinet etiam stirps θανα quae transposito α θνα est, unde oritur τεθνακότων N. VII, 32*); sed verbum τέμνειν format τέμνηται J. VI, 22; praeterea omnes formae et voces quae a πασθαι descendunt semper η servant: κτησάμεναι N. IX, 52. κτησάσθαι O. IX, 45, (ultimo loco nonnulli codices ut Ambr. A. κτισάσθαι legunt), Φιλοκτήτας P. I, 50; deinde eae quae a χράω et χράομαι ortae sunt: χροῖσεν P. IV, 6. χροσθέν O. II, 43. χροσμός P. IV, 60. al. Etiam formae verborum βάλλω et καλέω η exhibent: βιβληνται N. I, 8, κέκληνται, κελλημένον P. III, 67. In voce ἀπρήκτων J. VIII, 7 omnes codices η tenent, quamquam ubique πράσσω προῖχος προῖσις deprehenditur; quam formam Jonicam Boeckhiius reconditiorem putat quam quae possit a librario profecta videri.

3. in omnibus vocabulis quae a primae declinationis vocibus aut a verborum stirpibus in α exeuntibus descendunt,

*) Citavi locos ex editione Bergkiana tertia.

velut *Γαίαχος*, *νικαφορία*, *βουλαφόρος*, *βοαθός*, *κυβερνατήρ*, *κυβερνασις*, *κυβερνάτας*, *μαχυτάς*, *αίχματάς*, *μναστήρ*, *μνάστειρα*, *μῶμα*, *φάμα*, *μναμοσύνα* O. VIII, 74. J. VI, 75. N. VII, 15, quamquam ultimo loco in libris omnibus *η* conspicitur, *στάλα* N. IV, 81 J. IV, 12; O. III, 44. Ambr. A. Vat. B. et nonnulli alii *στηλῶν* exhibent, quod vix verum est, *κρατήρ* O. VI, 91 N. IX, 49 in optimis quibusque, J. VI, 2 in omnibus codicibus legitur, nec cum Boeckhio formam epicam praeferemus; *φωνάεις*, *ἀλκᾶεις*, *αἰγλάεις*, *χαϊτάεις*, *χαλαζᾶεις*, *σιγαλός*, *νεοσίγαλος*, *ὄδυναρός*, *τλάθυμος*, *ἀνίκατος*, *θνατός*. Idem cadit in *ποτανός* quod omnium librorum consensus testatur P. VIII, 34. N. III, 80. VII, 22; mirum igitur videtur, quod P. V, 114 in nullo codice haec forma reperitur, sed aut *ποτηνός* (in plurimis optimisque) aut *πιτηνός* (Med. B. A.³ Ambr. F.) legitur, quum vel a tragicis *ποτανός* frequentetur (cfr. Aesch. Ag. 394. Eur. Suppl. 621. Hel. 1478); quoniam significatio hujus loci discrepat cum reliquis, fortasse vitium subest et *πετηνός* vel *πετεινός* legendum est.

4. in compositis vocabulis, quorum secunda pars litteram *α* unde incipit vulgo in *η* mutat: *κακαγόρους*, *κακαγορία* P. II, 53. (sed etiam *η* in multis mss. reperitur). *εὐάνωρ*, *παραγορεῖτο*, *εὐαγορηθεῖς*, *μακρογορία*, *ἀρχαγέτας*, *Μοισαγέτας*, *κυναγέτας*, *ὀμαγυρις* J. VII, 46 in omnibus libris legitur, P. XI, 8 autem nusquam *ὀμαγυρέα*, sed partim forma HomERICA *ὀμηγερέα* (Vat. B. Med. E. C. Caes. D.) partim *ὀμηγυρέα* (Med. B. Gott. Guelph. al), sed *α* praeferendum est sive scribis *ὀμαγερέα* sive *ὀμαγυρέα*; cfr. Bergk. ad h. l; item praestat *πανάγυριν* O. IX, 96, et *παναγυρίων* J. IV, 28 etiamsi nonnulli codices etiam hic litteram *η* tenent.

5. in prima indicativi praeteritorum et optativi persona: *ἰκόμαν* P. IV, 105. *εἰργασάμαν* J. II, 46 (non recte libri *εἰργασάμην*). *ἐραίμαν* P. XI, 50. *ἰκοίμαν* P. IV, 118. *ἐφαπτοίμαν* N. VIII, 36. *ἐφθεγξάμαν* fr. 158; in tertia persona dualis: *πησάσθαν* O. IX, 45. *ἐξιέσθαν* N. X, 64.

6. in femininis in *ηνη* exeuntibus: *Πέλλανα* O. VII, 86. IX, 98. XIII, 109. N. X, 44. *Κυλλάνα* O. VI, 77. *Πειράνα* O. XIII, 61. *Κυράνα* P. IV, 2. 279. *Μεσσάνα* P. IV, 126, *σελάνα*, O. X, 75. *κράνα* P. IV, 125. Sed contra hanc legem paene omnes codices praebent *ειρήνα* O. XIII, 7. P. IX, 23;

N. I, 69 in nullo manu scripto *ειρώνα* legitur et sane dubium est quamnam praeferas lectionem, apud tragicos *ειρήνα* (cfr. Eur. Bacch. 419. Heracl. 372), sed apud Arist. Lysistr. 1081 in sermone Laconico *ειρώνα* reperitur. *Ἀθάνα* quater O. XIII, 82. P. X, 45. XII, 8. N. III, 50 in omnibus extat libris, contra forma derivata *Ἀθηναία* fuisse videtur, quam etiam tragici ubique in canticis servant, quum voce *Ἀθάνα* vel in trimetris utantur. *Ἀθηναία* scripturam O. VII, 36 omnes codices exceptis Caes. D. nonnullisque interpolatis et N. X, 84 duo optimi Vat. B. Aug. C. testantur. Etiam de nomine urbis libri fluctuant inter *Ἀθήναι* et *Ἀθάναι*, sed plerisque locis omnes vel saltem plurimi optimique formam Doricam praebent, quae certe praestat neque minus *Ἀθαναῖοι* praefendum est, quod P. I, 76 multi boni, N. X, 34 omnes codices offerunt; vocem *Ἀθηναία* Pindarus ab epicis accepisse et intactam reliquisse videtur, quum etiam nonnulla alia nomina propria, quae epicorum usu sancita erant, non mutaverit sed *η* ad stirpem pertinens retinuerit; inde enim explicatur *Ἀλκμήνα*, in qua lectione O. VII, 27. N. I, 49. J. I, 12. IV, 55. VI, 30 omnes manu scripti congruunt, dum P. IV, 172 soli codd. Vat. B. Med. B, P. IX, 85 Vat. B, N. X, 11 duo tantum Tricliniani *Ἀλκμῆνα* praebent, et *Μυκηναῖν* P. IV, 49, etiamsi ut Bergkii adnotat in columna tripodis Delphici *Μυκωνεῖς* legitur.

7. in femininis abstractis tertiae declinationis vulgo in *της* exeuntibus: *ταχυτάς* O. I, 95. *ταχυτάτι* O. IV, 26, J. V, 10. *καχότατα* P. II, 35. *νεότατος* O. X, 87. *φιλοτάτων* P. IV, 92. *ώκύτατι* P. XI, 50. *έσθάς* P. IV, 79. *έσθᾶτος* P. IV, 253, cfr. Eust. p. 287, 41.

8. in adverbii quae vulgo in *η* desinunt: *χορυφα* O. I, 47. *παντα* O. I, 116. IX, 24 al. *πα* O. III, 38; his vocibus *ι* subscribendum esse docet Apoll. de adv. 625, 1. Et. M. 78, 28, quamquam haec littera saepissime in codicibus ommissa est; hoc pertinet etiam *πολλά* O. VIII, 23 traditum a Vat. B, quum plurimi alii *πολλά* praebent, *ακα* Pindaro proprium P. IV, 156 quod Bergkii in *ακασκα* mutat, *ήσυχᾶ* P. XI, 55 N. VII, 82. *άμᾶ* O. III, 21. P. III, 36. N. V, 11. VII, 78; veteres grammatici dubitabant, num voci *άμᾶ* iota subscribendum esset, cfr.

Schol. P. III, 65; conferas quae de hac littera dicit Bergkius ad O. I, 117.

9. in adverbiiis in *δην* exeuntibus veluti *ἀμβολάδαν* N. X, 33. *κρύβδαν* P. III, 13 *προτροπάδαν* P. IV, 94.

10. in compositis quae quidem non cum vocabulis primae declinationis conjuncta sed *η* pro *ο* assumptum Dorum more in *α* mutant qualia sunt; *στειφαναφορία* O. VIII, 10. *πολιάοχος* O. V, 10. *ἐκαταβόλος* O. IX, 5. P. VIII, 64. *πολεμαδόχος* P. X, 13, *ὑπεράφανος* P. II, 28; de his compos. cfr. Lob. ad Phryn. p. 650.

Postremo haec singula afferam quae lege certa carere videntur: *ἀέλιος* semper. *ἀγέομαι* et derivata. *ἀδύς* et composita. *αἰών* J. I, 33. *Ἀλεκτρα* J. IV, 61, *ἀλίθιος* J. III, 11. *ἀλίβατος* O. VI, 64. *ἀλικία*, *ἀλιξ* P. III, 17. *Ἄλις* O. I, 78. *ἀλλαλοι* P. IV, 93. 223. *ἄλος* pro *ἤλος* P. IV, 71. *ἀμέρα* et *ἄμαρ* semper. *ἄμερος* O. XIII, 2. P. III, 6. *ἀμερόω* J. IV, 57. *ἀμέτερος*. *ἀνία* P. V, 32. J. II, 22. *ἀνίον* J. I, 15. P. IV, 18. *ἄπειρος* P. IV, 48. IX, 8. *ἀπύω* O. I, 72. al. *Ἀσκληπιός* P. III, 6 in plurimis iisque optimis codicibus exceptis Med. E. Perus. Urb. A. Caes. A; sed N. III, 54 ubique *Ἀσκληπιόν* reperitur et fortasse utpote in carmine Aeolico recte. *ἄσυχία* quod vulgo legitur haud ita codicum scriptura nititur; nam omnibus locis (O. IV, 18. P. I, 70. IV, 296. VIII, 1. N. I, 70. IX, 48) omnes scripti libri formam vulgarem *ἡσυχία* tenent, item *η* ubique extat in *ἡσυχᾶ* P. XI, 55. N. VII, 82; sed *ἀσύχιμον* O. II, 32 omnes et *ἀσύχιον* P. IX, 22 longe plurimi exhibent, ita ut admodum dubium sit quamnam Pindarus adhibuerit scripturam. *Ἀφαιστος* O. VII, 35. al. *Ἀχώ* O. XIV, 19. *Ἄώς* O. II, 91. al. *βᾶσσα* O. III, 24. al. *γαθέω* P. IV, 122. N. III, 32. *γαρύω* semper. *ποικιλόγαρς* O. III, 8. *Δᾶλος* O. VI, 59. al. *Δαμάτηρ* O. VI, 95. *δᾶμος* et derivata. *δαρόν* N. IX, 30. *δύστανος* P. IV, 268. *ἐκαλος* O. IX, 58. J. VII, 41. *ἐξαιφνας* O. IX, 52, *α* in uno Ambr. A. tantum servatum est. *ἐξαπίνας* P. IV, 273. *ζαλωτός* O. VII, 6. *θαέομαι* P. VIII, 45, Homericè *θηέομαι*, Atticè *θεάομαι*. *κᾶδος* semper. *κάδομαι* O. VI, 47. *κᾶπος* O. III, 25. P. V. 24. IX, 53. *καρύσσω* O. V, 8. P. IV, 200. *κάρυξ*. *καρχήσιον* pro *καρχήσιον* N. V, 51. *Καφισός* P. IV, 46. *Καφισίς* P. XII, 27. *Καφίσιος* O. XIV, 1. *κίβδαλος* pro *κίβδηλος* fr. 57, A. *κλαῖς* P. VIII, 4. IX,

39, Jonice κληίς, Attice κλείς cfr. Ahr. D. D. p. 140. κλάρος O. XIII, 62. al. κνάμα pro κνήμη unde τετράκναμος P. II, 40. IV, 214. Λαμνός. Λαμνόθεν P. I, 52. Λαμνιᾶν P. IV, 252. Λαμνιάδων O. IV, 22. Λατώ. Λατοίδας. μάκος O. X, 72. P. IV, 245. μακύνω P. IV, 281. μάν, conjunctio μῆν, ubivis, pro qua passim epicorum more etiam μέν reperitur. μᾶνις P. IV, 159. μανύω O. VI, 52. al. μάταν pro μάτην O. I, 83. μάτηρ cum compositis et derivatis. μαχανά, inde θρασυμάχανος O. VI, 67. N. IV, 62. εὐμαχανία J. IV, 2. νᾶσος ubivis. παγά. Πάγασος O. XIII, 64. J. VII, 44. Πάλιον, mons Pelion P. II, 45 al. πολιάτας pro Jonico πολίτης J. I, 51. προσανής forma semidorica pro προσηνής P. III, 52. X, 64. σᾶμα pro σῆμα. σάμερον propter ἄμέρα ἄμαρ O. VI, 28. P. IV, 1. XII, 29. σαφανής pro σαφηνής O. X, 55. σίδαρος O. X, 37. P. IV, 246. σιδάρεον fr. 217. σιδαρίταν N. V, 19. σιδαροχάρμας P. II, 2. βραχυσίδαρος N. III, 45; in littera α N. III, 45 codices tantum consentiunt, N. V, 19 omnes η tenent, reliquis locis vel optimi inter η et α fluctuant. σκᾶπτρον Dorice (cfr. Schol. O. I, 18) pro σκῆπτρον O. I, 12. VI, 93 rell; apud posteriores poetas σκᾶπτρον apprehenditur (Anth. Plan. VII, 428, 9. 17.) sed in tragicorum canticis lyricis σκῆπτρον: Soph. Phil. 140. Aesch. Prom. 171. τάχομαι fr. 100, 9. τατῶμαι pro τητῶμαι N. X, 78. ψᾶφος semper. μονόψαφος N. X, 6.

Sed haec fere sunt exempla quae codicum fide α pro η exhibent; praeterea autem multa supersunt quae η retinuerunt. Universas quasdam leges sequuntur et η praebent:

1. omnia verba quorum stirps in ε desinit, velut δῆσεν αἰτήσων θήσω et omnia vocabula ab his verbis derivata, qualia exempli gratia sunt: ἀκίνητος, ἀδόκητος, κινήθμός P. IV, 208. κρατησίμαχος P. IX, 86. Sed nonnullae formae ex verbis in έω exeuntibus ortae apud Pindarum α assumunt; a φωνέω enim descendit forma φώνασε O. XIII, 67. N. X, 76, quam omnes libri praebent; contra J. VI, 51 in omnibus φωνήσαις et P. IV, 237 ἀφώνητος legitur. P. XI, 38 omnes codices excepto uno Vat. B α δινέω formam ἐδινάθην exhibent neque minus omnes J. V, 6 ὀκνδίνατος. P. IX, 93. extat ubique α πονέω participium πεποναμένον, etiam O. VI, 11 ποναθῆ excepto cod. Par. G, quamquam N. VII, 36 πόνησαν, J. I, 40 πονήσαις et P. IV, 236

ἐξεπόνησαν in libris reperitur. Hermannus Op. I. p. 259 censet *πονῆσαι* dici de molestia, *πονᾶσαι* de efficiendo eique assentitur Boeckh. nott. critt. P. IV, 236. Sed scriptura quae circumferebatur P. VI, 36 *δοναθεισα* hausta est ex nonnullis interpolatis codicibus refragantibus plerisque et optimis. Verbi *φιλεῖν* reperiuntur perfecta *πεφίληκε* P. I, 13 *πεφιλημένον* N. IV, 46 et aor. *ἐφίλησα* P. II, 16 ubique; ultimo loco in uno tantum Moschopuleo Leid B saeculi exeuntis XV *ἐφίλασ'* est; P. IX, 18 *ἐφίλησε* cum omnibus paene manu scriptis legendum est, quum *ἐφίλασε* inventum Triclinianum esse videatur; inde elucet non probari posse mutationem Boeckhii *φιλάσαντ'* N. VII, 88 et *φίλασ'* N. V, 44. Variant inter se formae verbi *νοστέω*: nam N. XI, 26 ext at *ἐνόστησ'*, sed N. VI, 50 ad unum omnes codices *ἀπογοστάσαντες* exhibent. J. III, 7 *ὑμᾶσαι* a codicibus traditum est, sed quum aliis locis (N. V, 25. fr. 6, 6) et in compositis semper *η* deprehendatur, recte *α* ab Heynio expulsum est. In lectione *θεόδατος* O. VI, 59. P. I, 61. IX, 10, longe plurimi iique optimi, J. VI, 11 omnes libri consentiunt, nec minus J. IV, 62 in *νεόδατος* et P. XII, 3 *εὐδατος*; O. III, 7 tantum pars bonorum codicum (Vat. B. Par. G. alii) *θεόδητος*, altera pars (Ambr. A. Med. B. C. E. Gott. alii) *θεόδατος* praebet; itaque satis elucet formas littera *α* instructas solas a Pindaro profectas esse neque Mommsenii probare possum sententiam, qui (ad O. III, 7) Pindarum ubique *η* scripsisse putat.

2. praeterita, quorum *η* augmenti vi ex *ε* fit; porro *η* retinent verba in conjunctivi terminationibus velut *βάλλη* O. III. 13. *πέμπη* O. II, 21. *κτίση* O. IV, 69. rell. — in optativis in *ην* exeuntibus: *εἰδείην* O. VIII, 46. *φαίην* ib. 103. *εἴην*. *φανείην* N. IV, 30. *ἄξιωθειην* N. X, 39. — in aoristo passivi: *φάνη* O. I, 84. *λείφθη* O. II, 43. rell.

3. nominativi tertiae declinationis desinentes in *ηρ* et *ης* et quidem summo jure, quum *η* in omnibus hujusmodi vocibus ex *ε* natum sit; huc etiam pertinet *ἄλωπήξ* (gen *έκος*).

4. vocabula derivata velut *χρηστήριον* O. VI, 70. *ἀκρωτήριον* O. IX, 7. *λυτήριον* P. V, 106 et composita quorum altera pars ab *ε* incipit: *δολιχόρετος* O. VIII, 20. *εὐήρατος* O. VI, 98. *ἀρματηλάτας* P. V, 115. *διφρηλάτας* P. IX, 81. J. I, 15. *σφυρηλάτας* fr. 191. *βοηλάτας* O. XIII, 9. (semel *ε* in talibus

compositis reperitur *χαλκελάτω* O. VII, 36, praeterea tantum in Anthologia). *ἐτήτυμος* O. X, 54. N. VII, 63. *κορήμνημι* P. IV, 25 et *κορημνός* cum compositis O. III, 23. P. III, 34 a *κρεμάσαι*, *ἀκήρατος* P. V, 32 a *κεραυνύναι*

5. substantiva tertiae declinationis in *ημα* exeuntia: *πῆμα* semper, *ὄλκημα* O. II, 9, *χοῦμα*, *νόημα*, *ἀύχημα*. P. I, 92, *μέλημα* P. X, 59. *ὄχημα* fr. 83, 6. *ἄνδημα* fr. 160. *ῥῆμα* P. IV, 278. *καύχημα* J. V, 51 quamquam a *καυχᾶσθαι* derivatur; excipiuntur *σᾶμα* *βᾶμα*.

6. adjectiva in *ηρος* et *ηλος* terminata, quae non ad nomina primae declinationis pertinent: *ὑψηλός* semper. *λαυφηρός* O. XII, 4. *ὀλισθηρός* P. II, 96. *χαμηλός* P. XI, 30. *ὕγιηρός* N. III, 18. *ὀινηρός* N. X, 43. *ὀκνηρός* P. XI, 22.

7. vocabula in *ις υς ας* desinentia: *γῆρας*, *μῆτις* O. I, 9 al. *ἰππόμητις* J. VII, 9. *πενταετηρίς* O. X, 57. *Αἰοληίς* O. I, 102. *ῥῆσις* O. VII, 58. *χοῦσις* O. X, 2 al. *κορηπίς* P. IV, 138. VII, 3. *πηκτίς* fr. 102. 3. *δύσησις* O. VI, 19; excipitur *μᾶνις* P. IV, 259; variat Pindarus in usu vocum *Νηρηίς* et *Νηρείς*, quibus formis pro metrica necessitate utitur, ita: *Νηρείδων* N. IV, 65 V, 36. *Νηρείδεσσι* J. VI, 6, *Νηρηίδων* P. XI, 2.

8. adjectiva in *ήιος*: *Ἀρήιος* O. II, 42. *παρθενήιος* quod Hermannus N. VIII, 2 conjecerat et optimus codex Vat. B confirmat; hic etiam memorandum est *Πελοπηιάδαι* N. VIII, 12; *Πλητόναν* fr. 52.

9. adverbia *η* servant: *ἢ ἢ δὴ μὴ ἤδέ ἤδη ἦτοι* et propterea etiam composita: *μηδέ μήτε μηδέν μηκέτι* O. I, 5. 114. *μήποτε* O. IX, 83. *ἐπειδή* O. VIII, 9; *τῆλε* P. XI, 23 et inde *τηλόθε*, *τηλέφαντος* al.

10. adjectiva cum *ἦμι* composita: *ἦμισν* N. X, 87. 88. *ἡμίθεος* P. IV, 12. 184. 211; *ἡμίονος* O. V, 7. VI, 22. P. IV, 94

11. numeralia in *ήκοντα*: *πεντήκοντα* J. VI, 5. N. X, 1 et quae descendit vox *πεντηκόντορος* P. IV, 245. *ἐξηκοντάκι* O. XIII, 99.

12. verba vulgo *η* in penultima syllaba tenent: *ἀρήγω* P. II, 63. *λήγω* P. IV, 292. *πλήθω* P. IV, 85. *θήγω* unde *θήξαις* O. X, 20. *μήδομαι* O. I, 106. VI, 94. *ῥήγνυμι*, *ῥήξαν* N. VIII, 29. *ἀναροῦξαι* fr. 161. *ἄρρηκτος* J. VI, 44. *ἀπορηγνύμεναι*. P. IV, 198. Excipienda sunt *θνάσκω* *κάδομαι* *πήγνυμι*, unde

πάξαμεν O. VI, 3. ἔπαξε N. VII, 26. ἐνέπαξε P. II, 91; πλήσσω unde πλάξε N. X, 71. πλάξιππος O. VI, 85. πλάκτρον N. V, 24. πλαγά O. X, 38. P. IV, 246. al.

Sed restant denique formae singulae quae η retinent: Αἰήτας P. IV, 110 al. ἀρίζηλος O. II, 55. βληχρός fr. 107, 2. βροτήσιος P. V, 3 Γηρονόνης J. I, 13. δηριάω N. XI, 26. δηρίομαι O. XIII, 44. ἐγκονητί N. III, 36. ἐπηετανός N. VI, 10. ἐρῆμος O. I, 6 al. ἐρμημενύς O. II, 93. Ζήτας P. IV, 182. ἦβα. ἦμαι, unde ἦμενος O. X, 33. N. IX, 62. Ἥρα. Ἡρακλῆης. ἦρ P. IV, 64. ἦριός P. IX, 46. ἦρος cum derivatis. ἦτορ et composita. θαητός ubivis. Θήβα. θήλυς O. III, 20. θήρ cum compositis. Θήρα P. IV, 20. V, 75. θησανρός O. VI, 65. καναχηδά N. VIII, 15 κῆλον P. I, 12. κηληδών fr. 30, 2. κηρός fr. 100, 8. κηρίον fr. 129. Κλυταιμνήστρα P. XI, 7. Ὑπερμνήστρα N. X, 6. Κρηῆτες P. V, 41. Κρήτα fr. 131, 2. Κρηθεύς P. IV, 142. Κρηθείς N. V, 26. Αἴδα O. III, 57 al. Μελησίας. Μήδεια. Μήδειοι P. I, 78. μῆδος P. IV, 27. X, 11. μῆλον, pro quo olim a nonnullis μάλον ut apud Theocr. I, 109 legebatur, sed O. VII, 63. P. IV, 148. IX, 64 omnes codices et O. VII, 80 uno Ambr. A excepto μῆλον exhibent; etiam lectionem μηλοβότα J. I, 48, μηλοβότου P. XII, 2, ἐνμήλοιο O. VI, 100, πολυμήλον P. IX, 6 omnes testantur; P, III, 27 alii μηλοδόκος alii μηδοδόκος, unus Med. B. μαδοδόκος praebet; O. I, 12 vero longe plurimi tenent πολυμάλω quod ut in carmine Aeolico recte videtur legi Hermanno p. 266 et Boeckhio nott. critt. O. VI, 100. casus vocis μῆν „mensis“ pro quo Pind. N. V, 44 μείς dicit et derivata. νηλής P. I, 95. XI, 22. νήπιος P. III, 82. Νηρεύς ubivis. Ὀμηρος P. IV, 277 al. Ὀμηρίδαι N. II, 1. πηδάλιον P. I, 86. Πηλεύς saepe. Πηλείδας P. VI, 23. Πηνεϊός P. IX, 16. X, 56. πλῆθος. O. XIII, 43. σῆς fr. 207, 2. στῆθος fr. 203, 2. τηρέω P. II, 88.

b. De reliquis vocalibus.

Aliud Dorismi in Pindari carminibus genus in ea re cernitur, quod in vocabulis quibusdam quae vulgo ε tenent α usurpatur; huc pertinet σκιαρός O. III, 14. 19, quae forma pro σκιερός nusquam apud alios scriptores dialecto Dorica usos extat, sed ex adjectivo composito σκιαρόκομος, quo Eur. Bacch.

876 et Plat. legg. I, p. 624 B utuntur, cognoscitur; nihilosecius *ιερός* retinet poeta quamquam Dores *ιαρός* dixisse constat neque nomen proprium *Ίάρων* legitur, qua forma rex ille in titulo galeae inscripto ipse utitur. *Τάμνοισα* O. XII, 6 omnibus bonis codicibus excepto solo Vat. B sustentatur, aliis locis apud Pindarum *τέμνειν* legitur praeterquam quod O. XIII, 57 nonnulli libri (Par. G. Med. B. Ambr. G. Leid O. corr.) *τάμνειν* offerunt; sed *τάμνω* nequaquam a dialecto Jonica et epica alienum est, quum apud Homerum uno tantum loco (Od. γ, 175) *τέμνειν* deprehendatur. Porro occurrit *τράφω* pro *τρέφω*: *τράφοισα* P. II, 44, *τράφεν* pro *τρέφειν* P. IV, 115, *τράφειν* pro *τρέφειν* J. VIII, 40; *τράχω* pro *τρέχω*: *τράχον* P. VIII, 32. De dativo *φρασί* cfr. infra. Ad Dores quoque referenda est forma *Ἀλκμάν* P. VIII, 46. 57. (Eust. 138, 8), quae Jonice *Αλκμάων* (cfr. fr. 252), Attice *Ἀλκμέων* est; sic explicatur *Ἀμυθάν* pro *Ἀμυθάων* P. IV, 126; eandemque contractionis rationem sequuntur *κοινᾶνι* P. III, 28. *ξυνᾶνα* N. V, 27.

Littera ε epicorum more geminatur in nonnullis vocabulis: *ἔερσα* N. III, 78. *ἐέρσας* N. VII, 79. *ἐέρσαις* N. VIII, 70. *ἔειπε* O. IV, 25. P. IV, 156 al. *ἀνείπει* P. I, 32. *ἐειδόμενος* N. X, 15; pro forma epica *αιετός* semel P. IV, 4 poeta *αιήτός* usurpat et pro *ἠθεῖος* Dorice dicit *ἠθαῖος* J. II, 48. Dorum et Jonum more nonnumquam (O. X, 93. N. IV, 40. N. VIII, 45) *κενεός*, alio loco O. III, 45 *κεινός* (quae forma Dorica vocatur schol. O. III, 81), numquam vulgarem *κενός* exhibet; eademque fere est ratio apud Homerum, qui semel Od. γ. 244 *κενός*, aliis locis nunc *κενεός* nunc *κεινός* dicit. Semper reperitur *ἀδελφεός* et *ἀδελφεά*, (Homerus utitur *ἀδελφειός* Π. ε, 21. ζ, 61 et *ἀδελφεός*). Pro *Ἐλειθνια* dicitur *Ἐλειθνια* P. III, 9. N. VII, 1. O. VI, 42 neque ultimo loco *Ἐλενθώ* legendum est, quae scriptura nisi in interpolatis codicibus non reperitur. O. X, 44. Doricum vocabulum *λαία* (apud Homerum et Hesiodum *ληίς*, apud Her. *ληίη*) occurrit.

Littera ι abjicitur in voce *ἐτάρων* J. VII, 11 quam contra codicum auctoritatem metrum poscit, in adjectivis *ἀφνεός* N. VII, 19 fr. 203, 4. *ἀφνεάν* O. I, 10. *ἀφνεαῖς* P. XI, 15. N. I, 15. *βοείσις* P. IV, 234 et in vocabulo *ἄφνος* pro *ἄφνεος* fr. 204, quod Et. M. p. 178, 10 Pindaro tribuit. Eadem littera in

forma ποία quae apud Atticos πόα est, ab Jonum ποίη servatur P. IV, 240. VIII, 21. IX, 37; semel πνοιά, aliis locis πνοά; semel legitur ἐνάλιος P. IV, 39, alibi εινάλιος; pro vulgari αεί quod extat N. VIII, 22, J. VIII, 13 etiam obviam est αεί O. I, 58. 99. al. et αίέν N. VI, 3. μείς Aeolice pro μήν N. V, 44, qua forma etiam Hom. II. τ, 117. Hes. Op. 559. Her. II, 82 utuntur; acc. ὕγιεντα poscit nominativum ὕγεις O. V, 23. Nusquam ἦκω extat, sed ubique in plurimis optimisque codicibus ἔκω legitur; cfr. Boeckh. nott. critt. O. IV, 11. Denique saepius tria adjectiva in εινος exeuntia hanc terminationem in Aeolicam εννος mutant, ita κλεεννᾶς P. V, 20. κλεενναῖς P. IX, 15. κλεεννότατον P. IV, 280 (aliis locis κλεινός); κελαδεννός P. III, 113. IX, 89. J. IV, 8; φαεννός O. I, 6. VII, 67. P. IV, 283. N. IV, 49. VI, 52. VII, 51. J. V, 30. φαεννότατος P. IV, 56.

Pro conjunctione οὖν Pindarus semper utitur ὄν ut O. I, 86. 111. al. Οὐλυμπος legitur O. III, 36. XIII, 92. P. IV, 214. N. X, 84. J. IV, 55. fr. 7, 4; 64, 4, aliis locis Ὀλυμπος. Οὐλυμπιονίκας O. IV, 9. Οὐλυμπία O. III, 15. V, 2. N. IV, 75, semper Ὀλυμπιάς Ὀλύμπιος. Praeterea ου pro ο reperitur in his vocabulis: μούναν P. IX, 27. J. V, 12, alibi μόνος; νοῦσον P. III, 7. IV, 293, sed νόσος P. III, 46. 66. al. κοῦρον O. VI, 41. κοῦροι O. IX, 56. κούρα O. XIII, 65. κούρας P. IX, 43. κούρα P. IX, 13. κούραν P. III, 39. IX, 106. κοῦραι P. III, 78. IV, 103. κούραις O. II, 23. δούρατος P. IV, 38. δουρί O. VI, 17. N. IX, 26. γούνασι J. II, 26. οὔρεϊ J. VI, 32. οὔρεσι P. VI, 21. οὐλόμενος P. X, 41. οὐλομέναν P. IV, 293. fr. 84. 9; non minus recte jam ab Hermannō N. X, 6 κουλέρω in thesi trochaica repositum est. P. IX, 19 vulgo legitur forma Aeolica a Moschopulo oblata οἰκοριᾶν pro vulgari οἰκουριᾶν; conferas Bergk. ad h. l, qui versu correcto οἰκούρια legendum esse opinatur. Praeter Διώνσος O. XIII, 18 fr. 6, 5; 101, 3 etiam semel Διόνσος deprehenditur. Utitur poeta Συράκοσαι P. II, 1 Συρακόσιος O. I, 23. VI, 18 P. I, 73 et Συρακοσῶν O. VI, 6. 92. N. I, 2 Συρακόσαισι P. III, 70 sed numquam Συράκονσαι et derivatis. Semper usurpatur vox Aeolica ὄνυμα numquam ὄνομα, inde ὄνυμαξε P. II, 44. XI, 16. ὄνυμάξομαι P. VII, 5, et fortasse O. IX, 46 cum cod. Par. G. ὄνυμάσθεν legendum est; itaque etiam P. I, 38 fluctuantibus codicibus inter ὄνομαστᾶν et ὄνυμασ-

τάν posterior forma praestat, ita ut ad verbum *ὀνομάζω* una tantum forma *ὀνόμασεν* P. XII, 23 pertineat, quae lectio fortasse non vera est. Denique *οι* quod ex antiquo *ον* natum est sequenti littera *τ* in *σ* mutata pro *ου* reperitur in femininis participii praesentis *οισα* et in tertia persona pluralis *οισι* ex more Aeolensium et praeterea in nonnullis nominibus propriis: *Κρείοισα* P. IX, 16 *Μέδοισα* N. X, 4. *Μοῖσα* semper et praeterea *Μοισαῖος*, sed *μουσικᾶς* O. I, 15, de qua voce cfr. Boeckh. de metr. P. p. 292. Bergk. ad O. I, 15; sed P. III, 69. *Ἀρέθουσαν* Pind. scripsisse videtur quae forma in omnibus libris extat et apud Syracusanos in usu erat, in quorum nummis *ΑΡΕΘΟΣΑ* scriptum est.

II. De consonantibus.

Pindarus pro *βλέφαρον* Dorum more (Eust. 1534, 63) *γλέφαρον* usurpat, sed uno tantum loco J. VIII, 45 libri in hac scriptura consentiunt, alio N. VIII, 2 nullus *γλέφαρον* exhibet; P. IX, 24 forma Dorica nisi in Par. A. non reperitur, in aliis vulgaris; reliquis locis O. III, 12. P. I, 8. IV, 121. utramque lectionem codices tenent; sed quum optimi libri (Vat. B. Med. C. E. alii) *γλέφαρον* exhibeant neque facile intelligi possit, quomodo librarii formam omnibus notam rara illa permutare potuerint, vocem Doricam ubique praefero. Quod autem P. IV, 172 et fr. 100, 5 *ἐλιχοβλεφάρου* legitur, Pindarus hoc euphoniae causa ob litteram *κ* antecedentem scripsisse putandus est.

Forma Dorica *ἔσλος* pro *ἔσθλος* (Gr. C. p. 213) adhibetur; eadem etiam apud Aeolenses Alcaeam et Sappho in usu erat; cfr. Ahr. D. A. p. 74. In libris Pindaricis formae *ἔσλος* et *ἔσθλος* in Olympicis quippe quae plus corrigerentur et exitio exposita essent quam reliqua carmina et P. I, 84 promiscue reperiuntur; attamen plurimi iique optimi ubique formam Doricam offerunt, sed omnibus aliis Pythiorum locis (III, 66. 81. IV, 175. VIII, 73. IX, 89. X, 69) ubique excepto cod. Urb. A. et bis Ab. Fl. *ἔσλος* extat, in Nemeis et Isthmiis semper *ἔσλος* occurrit; ter O. II, 19. P. III, 66. N. IV, 95 syllaba penultima corripitur. Pro *αὔθις* Homerum et Does secutus *αὔτις* usurpasse poeta videtur; cfr. Boeckh. ad O. I, 66; *αὔτις* N. IV, 70.

VIII, 44. J. I, 39 in omnibus codicibus legitur, P. IX, 104 in optimis (*αῖθις* exhibent Par. A. D. Ven. D. F. Caes. D.), O. I, 66. P. IV, 273 utrinque boni testes adsunt et semel tantum N. III, 56 omnes *αῖθις* exhibent. Bis pro *τότε* forma Dorica *τόχα* legitur O. VI, 66. N. VI, 10. Pro *δέχεσθαι* Boeckhius nott. crit. O. XIII, 98 Pindarum *δέχεσθαι* dixisse censet; codices enim fluctuant; deinde *ὄκχος* (cfr. Eust. 1577, 45) O. VI, 24 et *ὄκχροντι* O. II, 67 pro *ὄχος* et *ὄχροντι* occurrunt. Quum poeta plura nova vocabula cum voce *βροτος* composita formarret, ex analogia Homerici *ἄμβροτος*, quod apud ipsum N. X, 7. J. VIII, 30 legitur, ante *βρότος* litteram *μ* euphoniae causa inserere solet: *ἀλεξιμβροτος* P. V, 91. N. VIII, 30. *δαμασίμβροτος* O. VII, 79. *ἐναρίμβροτος* P. VI, 30. J. VIII, 53. *μελησίμβροτος* P. IV, 15. *ὀπιθόμβροτος* P. I, 92. *πλειστόμβροτος* O. VI, 69. *φανσίμβροτος* O. VII, 39. Usurpat non vocem vulgarem *σκήπτω* sed *σκήμνω*: *σκήμνωτο* P. IV, 224. *ἐνέσκιμψεν* P. III, 58. *ἀπεσκήμψαι* O. VI, 101, sic etiam praeter *ἀπάλαμος* O. I, 59 metri causa formam *ἀπάλαμνος* O. II, 57, praeter *δίδυμος* quod saepissime deprehenditur bis *δίδυμνος* O. III, 35. XIII, 21, quae forma ab Hermanno metro iubente reposita est; denique huc pertinet *νόνυμνος* O. X, 51.

Littera *σ* ut apud epicos geminatur in dativis tertiae declinationis, nonnullis futuris et aoristis et in his vocabulis: *ὄσος* O. IX, 93. P. III, 47. al., sed *ὄσος* O. II, 75. J. II, 35 al. *ὀπίσσω* N. III, 62. *τόσσον* N. IV, 5. *τοσσάδε* O. I, 115. *μέσσος* P. IV, 224. IX, 119. N. IV, 37 rell., sed *μέσος* P. XI, 52. N. V, 23. Littera *τ* extat nonnumquam in aoristo verbi *πίπτειν*: *πετοῖσαι* O. VII, 69. *πετόντεσι* P. V, 50. *ἔμπετες* P. VIII, 81. *κάπετον* pro *κατέπεσον* O. VIII, 38. Promiscue leguntur *ἔμπας* P. IV, 86. 237. *ἔμπαν* P. V, 55. N. VI, 4. X, 82. XI, 44. *ἔμπα* N. IV, 36, quorum unum *ἔμπας* ortum est ex *ἐν πᾶσι*, alterum *ἔμπαν* ex *ἐν* (i. e. Aeolice pro *ἐς*) *πᾶν*, tertium *ἔμπα* ex *ἔμπας* littera *σ* abjecta; conferas quae dicit Bergkii ad N. X, 82. Modo *ματεύω* modo *μαστεύω* obviam est, vulgo *μόρσιμος*, sed semel *μόρμιμος* O. II, 38 (cfr. Il. v. 302. Aesch. Choeph. 361) et bis metri causa (Jo. Diac. ad Hes. Sc. 154) *θανματός* pro *θανμαστός* O. I, 28. P. X, 30. Littera *σ* ablata est in voce *ᾠτε* (Dorice, cfr. schol. N. VI, 45) O. X, 86. N. VI, 28. VII, 62.

93; eadem vulgo legitur P. X, 54. N. VII, 71 quamquam codices non favent. O. X, 35. N. VII, 101 metrum formam ὀπιθεν postulat, unde ὀπιθόμεβροτος descendit.

Pindarus dicit Φῆρ pro θῆρ Aeolice (Eust. 101, 46), ubi de centauro sermo est: P. III, 4. IV, 119. fr. 147 perinde atque Hóm Il. α, 268. β, 143; usurpat Φερσεφόνα ut P. XII, 2. N. I, 14 paene omnes, O. XIV, 19 plurimi optimique libri testantur; itaque Boeckhii recte J. VIII, 55 eandem formam, quae etiam apud Sim. fr. 127, 4 Bgk. reperitur, reposuit, quamquam codices Περσεφόνα praebent.

Littera δ quae ante μ vulgo in σ abire solet, id negligit in participio κεκαμμένον O. I, 27 et in forma Dorica τεθμός pro θεσμός quae Pindaro propria esse videtur; ita ὀδμά fr. 106, 6 et δουμαῖσι quod ex optimis codicibus Vat. B. Med. B. J. IV, 65 Mommsenius et Bergkii receperunt.

Metri causa transpositae sunt litterae in voce καρδία pro καρδία N. I, 54. XI, 10; pro καρτερός quod saepe legitur P. IV, 71 XI, 18. J. V, 31 κρατερός extat, quae vox a poetis epicis tantum et bis ab Aesch. Eum. 338 Prom. 167 adhibetur. Reperitur porro καρταίπους O. XIII, 81 (cfr. epigr. Hom. 10 κραταίπους) et forma epica καρτέρειν O. XIII, 95; καρτεροβρόντας fr. 132, 2 et καρτεράιχμας J. V, 38 nisi apud Pindarum non cernuntur.

Aptissime hoc loco quaestionem

III: De digammatis usu

in Pindari carminibus adjungemus. Quemadmodum haec littera diu apud Aeoles in usu erat ut inde nomen litterae Aeolicae acciperet sic in lingua Dorica non minus retenta et vel post Pindari aetatem adhibita est (cfr. Ahr. D. D. p. 396); etiam in dialecto Boeotorum in quorum inscriptionibus saepissime scripta invenitur servata est et paene diutius duravit quam apud Dores (cfr. Ahr. D. A. p. 39. 40. 170. 217). Itaque jam propterea etiam Pindarum ejus usum agnovisse eamque scripsisse suspicari possumus. Atque grammatici quidem hanc litteram in Alcmanis carminibus adhibuerunt et apud Alcaeam et Sappho eam scriptam esse Apollonius Dyscolus testatur qui ex eorum carminibus plures formas digammate instructas affert:

cfr. Alc. fr. 11 ἄτερο Φέθειν, Sapph. fr. 111 φαίνεται Φοῖ κῆνος, fr. 117 τὸν Φὸν παῖδα; quod autem digamma non ubique traditur, certe librariis, qui id obliterabant, debetur. In Pindari codicibus et scholiis nullum digammatis exemplum reperitur, sed poetam id scripsisse verisimile est quum plures loci deprehendantur, quibus haec littera non evanuit sed depravata est; O. IV, 9 enim in omnibus fere libris bonis χαρίτων θ'ἔκατι legitur, ubi θ' prorsus inutile est, ut scholiastes qui litteram θ' in textu inveniebat dicat: ὁ δέ τε σύνδεσμος περιττός; satis igitur elucet θ' ex F ortum esse, cui propius accedit γ' quod ab Ambr. A. traditur, sed neque haec particula sensui apta est. Eodem modo θ' ex digammate natum esse videtur J. VIII, 17; nam quum ab omnibus codicibus Ἀσωπίδων θ' ὀπλότατοι offeratur, quamquam littera θ' in sensum peccat, origo ejus digammate pristino facillime explicatur; conferas Bergk. ad h. l. Etiam J. V, 2 ubi σέο γ' ἔκατι in libris legitur, certe Γ ex F ortum est; cfr. O. VI, 68. Itaque hinc Pindarum ubicumque digamma consonantis vice fungitur, id scripsisse colligi oportet et hanc litteram posteriore tempore quum ubique evanescere coepit sed certe ante Alexandrinorum criticorum aetatem, quos eam ignorasse in carminibus scholia testantur, omissam esse; itaque postea grammatici et librarii insertis particulis δέ τε, adjecto N paragogico aliisque modis hiatum saepe sustulisse videntur.

Omnia fere vocabula quae apud Pindarum digammate utuntur, etiam in carminibus Homericis eo instructa erant; sed veluti jam in Iliade et Odyssea usus ejus non prorsus constans et certus est, ita eadem fere conditio digammatis apud Pindarum cernitur, quum plures voces id nunc assumant nunc omittant ut numerorum leges secum ferebant. Sed nusquam fere ad producendas syllabas breves in consonam exeuntes digamma initiale quidquam valet; jam etsi apud Homerum pronomen οἶ et voces ad stirpem Φιδ pertinentes vere (i. e. in thesi) positionem efficiunt, digamma stirpis Φιδ hanc vim apud Pindarum non habet; vocis οἶ ejusmodi exemplum non extat. Semel J. VI, 42 (τοιούτων ἔπος) in arsi dactylica ultima syllaba vocis τοιούτων digammatis vi producta esse videtur: optimorum librorum Vat. B. Med. B. scriptura τοιούτόν τι ἔπος metro

adversatur, alii perperam *τοιουτόν τ'ἔπος* exhibent quamobrem Hermannus Boeckhius *τοιουτόν γ'* scribi jubent. Ubi vocalis finalis antecedit digammati, hoc vim hiatum cavendi habet, quod autem nequaquam impedit, quin vocalis praecedens elisione abjiciatur. Sed jam singulas voces accuratius spectemus iis quibus consona finalis antecedit exemplis praetermissis.

Initium capiamus a tertiae personae pronomine, in quo digamma firmius fuit neque umquam neglectum est, nam unicus locus O. I, 57, ubi *οἷ* vocalem non sequitur, syllaba longa antecedente non officit; neque tertia persona verbi vel dativus plur. *ν* paragogicum assumunt velut aut omnes aut meliores libri singulis locis testantur. neque *οὐ* litteram *χ* praebet. Duo loci N. X, 15. J. VIII, 33 male traditi sunt et quidem J. VIII, 33 *οἷ* non in libris reperitur sed a Boeckhio tantum inductum est. Acc. *ξ* O. IX, 14 post *ἀνήσαις* occurrit ut digammatis usui nihil obstat, N. VII, 25 in initio versus legitur, P. XII, 12 loco depravato Mommsenius *εἰναλίχ Fέ* scribit. Pronomen possessivum *ός* non minus digammatis indicium offert: *παῖδα ὄν* P. VI, 36. *περὶ ᾧ* J. IV, 36. Non mirum quod in hoc pronomine etiam Pindarus digammi tenacissimus fuit, quoniam antiquitus hae formae a duabus consonis *σF* incipiebant; nam eadem radix in *σφός* servata est littera *σ* retenta et digammate in *φ* mutato, quum in pronomine num. sing. *σ* abjici soleret. Nihilominus semel Pindarus in pronomine *ός* digamma neglexit: *καὶ ὄν πατέρα* O. II, 86 particula *καί* correpta.

Οἶδα et derivatae voces bene hanc litteram servaverunt: *εὖ οἶδ'* N. IV, 43. *πολλὰ εἰδώς* O. II, 86. *πάντα ἴσαντι* P. III, 29. *καταμάρψαι ἴστε* J. IV, 35, quam scripturam scholia tuentur quum omnes libri *καταμάρψαισ'* offerant; numquam vocalis ante hoc verbum eliditur, duo autem exempla digammi omissi: *οὐκ εἰδότες* N. VI, 6. *οὐκ εἰδντα* fr. 163 non magni ponderis sunt, quod a librariis vel grammaticis ejus vim ignorantibus *κ* ad hiatum evitandum adjectum esse puto. Etiam adjectivum ad eandem stirpem pertinens vestigium hujus litterae reliquit: *τε ἴδριν* O. I, 104.

Aoristi *εἶδον* formae ab *ει* incipientes numquam post vocales conspiciuntur; eae autem quae *ι* in fronte habent aliquoties digamma servaverunt: *ἐπεὶ ἴδον* P. V, 84. *τε ἴδων*

O. IX, 62. ἑρασίμολπε ἰδοῖσα O. XIV, 14, sed etiam elisio certissima est: οὐτ' ἰδεῖν O. VI, 53. ὄφρ' ἰδοῖς O. XII, 20. Ex vocibus ad hanc stirpem spectantibus digamma retinent εἶδος: κατὰ εἶδος O. VIII, 19 et εἶδομαί: ἀνέρι εἰδομένῳ P. IV, 21.

Digammatis tenacissimum est verbum ἀνδάνειν, quod antiquitus a duabus litteris consonantibus σF incepisse videtur (cfr. „suavis“ Lat.); loci autem sunt hi: εἴη ἀνδάνειν P. I, 29. μάλα ἀδόντι P. VI, 51. Ἄρει ἄδον J. IV, 15. τε ἄδον J. VIII, 18 jubente metro quum libri ad unum omnes τ' elisa littera ε exhibeant; sed neque hoc verbum positionem efficit: cfr. P. IV, 264. IX, 108.

Ἔργον et similes voces quae apud Homerum digamma satis firme tenent plura certa exempla praebent: οὐτε ἔργον P. IV, 104. μέγα ἔργον N. X, 64. μεγάλη ἔργα N. III, 64. καλὰ ἔργα P. VII, 19. ἀντὶ ἔργων P. II, 17. τρία ἔργα O. XIII, 37. γλυκεῖα ἔργα N. VII, 52. — καλὰ ἔρξαις O. X, 92. ἐλινύσοντα ἐργάζεσθαι N. V, 1 metri causa, quum omnes libri elisionem litterae α indicent; hiatus digammate mitigatus vulgo injecto μ² evitatur, quod tolerari non potest, quum μ in nullo codice deprehendatur.*)

Εἰπεῖν aliquot locis digammatis indicium offert: τόσα εἰπεῖν O. XIII, 68. μέγα εἰπεῖν N. V, 14. μέγα εἰπών N. VI, 27. ἄμα εἰπών J. VI, 55. σάφα εἰπαις O. VIII, 46. εὖ εἴπη J. II, 41. Vocalis finalis quater eliditur: O. I, 52. P. VIII, 43. IX, 66. N. VII, 50. Contra saepius elisio occurrit, si substantivum ἔπος sequitur; etiamsi O. XIII, 98 (cfr. Bergk. ad h. l.) P. IV, 29. N. IX, 7 P. II, 81 (schol. Vat. B. Caes. δέ omittunt) fortasse δέ et in ἀθανάτοισιν ἐπέων J. VIII, 45 ν abjici potest tamen haec litterae elisae exempla reperiuntur: οὐτ' ἔπος P. IV, 105. ἄρ' ἔπος P. VI, 37. ἐξάνδασ' ἔπος N. X, 80. (fort. ἐξάνδα?). τοῦτ' ἔπος J. VI, 67. ἔγειρ' ἐπέων O. IX, 47. ἀλλ' ἐπέων N. IX,

*) Nonnullis locis fortasse digamma neglectum librariis debetur, ita ut P. VI, 4 ν paragogico abjecto (deest in cod. Med. B.) ὀπλοτέροισι ἔργον legamus, aliis locis ut O. VI, 3 J. VI, 22. III, 7. fr. 132 δ' omittamus; praeterea pauca elisionis exempla supersunt: τοῦτ' ἔργον P. IV, 29. ἐπ' ἔργοισι P. V, 119. εἴχετ' ἔργον P. IV, 223. — οὐδ' ἐργάτις J. II, 6.

3. Certum est digamma: *τοιουτόν τι ἔπος* O. VI, 16. *ἐμοὶ ἔπος* P. II, 66. *εὖξασθαι ἔπος* P. III, 2. *τρία ἔπεα* N. VII, 48. *ἐγράφατο ἔπεσι* O. I, 86; vulgata lectio *ἐγράφατ' ὧν ἔπεσι* in recentioribus tantum libris offertur veteribus omnibus ὧν omittentibus. Mommsenius metri causa ant digamma geminatum esse (quod vix crediderim) aut id quod praefert versum dividi censet; etiam Bergkius eum in duos descripsit. Huc accedit *τοι ἐρέω* P. IV, 142. fr. 18. 2.

Οἶκος quod firmissimo digammate in Homeri carminibus utitur, hanc litteram in epiniciis aliquoties retinet: *δὲ οἰκόθεν* P. VIII, 51 *τίνα οἶκον* N. VI, 25, quod fortasse etiam P. VII, 5 restituendum est, quamquam libri *τίνα τ' οἶκον* suppeditant. Vocalis finalis bis N. II, 23. P. I, 72 eliditur. Verbum *οἰκεῖν* ab hac littera abhorret; nam habes: *τὸ δ' οἰκέοντας* P. XI, 64. *ἔμμεναι οἰκεῖν* N. X, 58 diphth. *αι* correpta, *χορημοῖσιν ᾗκει* P. III, 34, sed ultimum exemplum propter *ν* nihil probat. Recte fortasse P. IV, 6 codd. Pal. C. Urb. A. *χοῖσε οἰκιστήρα* exhibent.

Ἄναξ et verbum *ἀνάσσω* certissima digammatis vestigia produnt (cfr. Alc. fr. 42. 82. Bgk.); ita *ὦ ἄνα* P. IX, 44. XII, 3. *σέ τε ἄναξ* P. XI, 62, semel vocalis in fine praecedentis vocis corripitur: *Ἐφιάλτα ἄναξ* P. IV, 89, semel eliditur: *δόδεξ' ἀνάκτων* O. X, 49. Verbum *ἀνάσσω* hiatus efficit O. XIII, 22 *εὐρὸν ἀνάσσων*.

Digammatis vocis *ἐπίς* indicium tres praebent loci: *παρὰ ἐπίδα* O. XIII, 82. *ἐπὶ ἐπίδεσσω* P. II, 49. *ἀμφιζρέμανται ἐπίδες* J. II, 43; elisio ter admissa est: O. XII, 6. N. I, 32. N. VIII, 45. De verbo *ἔλλομαι* nihil constat; nam tres loci O. I, 109. XIII, 104 N. VII, 20 ejusmodi sunt, ut in quaestione de digammate eorum ratio non habenda sit.

Ἔτος quod in tabulis Heracleensibus digammate instructum est hoc apud Pind. retinet; nam ex tribus quibus vox comparet locis duo litterae vim ostendunt: *γε ἔτέων* O. II, 93. *ἐνάτωρ ἔτεϊ* fr. 110, 2, tertius non obstat; etiam ex numeralis *εἴκοσι* hiatus illicito *ἐπὶ εἴκοσι* N. VI, 58 de digammate concludi potest. *Ἐσπέρα*, quod etiam apud alios digamma exhibet (cfr. Od. α, 422. Sapph. fr. 95.) hiatus semel efficit: *δὲ ἔσπέρας* J. VIII, 44, sed elisio extat ante aliam ejusdem stirpis vocem: *ἐν δ' ἔσπερον* O. X, 73. *Ἰδίος* quod in Homeri carminibus

nullum offert digammatis vestigium, in tabulis autem Heracleensibus eo instructum est (cfr. Ahr. D. D. p. 42) O. XIII, 47 hiatum admittit δὲ ἴδιος quae lectio librorum recentiorum metri causa recipienda est. Recte Mommsenius N. V, 32 hiatum illicitum τοῦ δέ ὄργάν qui in omnibus libris deprehenditur ad digamma revocavit; de natura hujus vocis, qua Homerus numquam, Hesiodus semel Op. 304 post consonam: ἔκελος ὄργήν utitur, sane nihil certi dici potest, sed conferas quae Bergkii ad h. l. adnotat.

Digammatis tenacissimum est adjectivum ἴσος, cujus quatuor loci hiatum admittunt nullus autem litteram illam neglectam ostendit: οὐρεῖ ἴσον J. VI, 32. ἐπὶ ἴσα N. VII, 5. ἀποδάσασθαι ἴσον N. X, 86. πλούτω ἴσον N. XI, 19; quod autem in composito βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα N. IV, 84 legitur nullius ponderis est propter ν *φελεκυστικόν*. Perfectum *ἔοικα* semel digammate instructum est: τὰ *ἔοικότα* P. III, 59, aliis locis N. II, 10. III, 19. J. I, 52 vocalis eliditur. Nihil valet ad digamma vocis *ἔργμα* demonstrandum hiatus *ἐκάστω ἔργματι* J. I, 26 quum saepius post dativos in *α* et *ω* exeuntes hiatu Pindaro probatus sit; prorsus eam Bergkii nova versuum distributione evitavit; huc accedit quod tribus aliis locis N. 1, 7. IV, 6. J. I, 47 vocalis finalis eliditur. De digammate vocis *ἔκατι* concludi potest ex O. XIV, 18 *σεῦ ἔκατι* et J. V, 2 *σέο ἔκατι*; elisionem reperimus fr. 100, 8. Indicium digammatis initialis vocabuli *ἦθος* deprehenditur O. XI, 21 *διαλλάξαντο ἦθος*. Quum *ἴον* et composita apud Homerum litterae Aeolicae vestigia reliquerint (cfr. Od δ, 135. ε, 72. Π. λ, 298 al.) eandem agnoscere debemus Bergkii scripturam secuti: *παῖδα ἰόπλοκον* O. VI, 30. δὲ *ἰοπλόκοισι* J. VII, 23; nam *ἰοπλόκαμος*, quod priore loco boni, ulteriore omnes codices tenent, in metrum peccat; lectio autem grammaticorum ut metro subveniant O. VI, 30 *ἰοβόστρυχος* quam Schmidius etiam altero loco invexit, jam eo nomine laborat, quod talis vox nusquam in litterarum monumentis reperitur; praeterea *βόστρυχος* cum derivatis a vestustioribus poetis ignorari et apud Euripidem demum legi videtur; reliqua vocabula cum *ἴον* composita digammatis vim amiserunt: καὶ *ἰοπλοκάμων* P. I, 1. καὶ *ἰοστέφανοι* fr. 54, 1.

Ejusdem litterae vi fortasse excusanda est productio καὶ

Ἰωλκόν N. III, 34 utpote in nomine Thessalico (cfr. Boeckh. nott. critt. O. VII, in.), quamobrem Bergkii P. IV, 188 ἐς δὲ Ἰωλκόν legendum proposuit, quod duo libri Leid. B. Bodl. C. exhibent, quum alii adversante metro δ' Ἰωλκόν suppeditent Schmidius autem Ἰαωλκόν conjecerit; ad digamma etiam revocandus est hiatus δαιτὶ Ἰλιάδα, quam scripturam optimi codices offerunt. Denique in nonnullis nominibus propriis a vocali *I* inductis nisi digamma attamen aliam consonam in initio positam fuisse haec hiatus exempla docent: ἀντῶ Ἰολάφ O. IX, 98. καὶ Ἰόλαον P. IX, 79. διαφέρει Ἰόλαον P. XI, 60. ἡ Ἰολάον J. I, 16 longa syllaba servata, τε Ἰάλυσον O. VII, 78. ἀλιερκία Ἰσθμοῦ J. I, 10. Ἠοσειδάωνι Ἰσθμοῦ J. I, 32. λεξοῦντι Ἰσθμοῦ fr. 99, 10; posterior autem vox nequaquam ab elisione vel correctione abhorret: cfr. O. VIII, 48. N. IV, 75. V, 37. VI, 59. Hiatum efficit etiam nomen Siculum τε Ὠανιν ut Boeckhii scribi jubet. Alia hiatus illiciti exempla non reperiuntur; nam ubi extabant versuum distributione evitantur vel emendatione ut O. V, 16. sublata sunt.

Certissimum digamma cognoscitur etiam in pluribus vocibus cum *α* privativo compositis: αἴσος i. e. ἄφισος pro ἀνισος J. VII, 43, hac forma apud Pindarum tantum usitata, ἀελπίτι P. XII, 31 (cfr. Simon. fr. 56), αἴδρις P. II, 37, αἰδροδίκας N. I, 63, Pindari propriae. Si vocem κλαίς cujus digamma certum est (cfr. Lat. clavis) mittimus, haec littera conspicue servata est in ἀνάτα P. II, 38. III, 34; hanc vocem Aeolicam esse testantur schol. P. II, 52 et quum prima syllaba utroque loco brevis sit, elucet *v* pro *F* positum consonantis vice fungi id quod etiam omnes veteres ostendunt libri spiritum supra *α* collocantes.

Denique digammate explicandum est verbum ἀερέω quod vulgo O. XIII, 81 legitur et jam apud Hom. Il. α, 459. θ, 825. μ, 261 reperitur; quum enim ἐρέω a littera Aeolica inciperet, ex praepositione ἀνά et ἐρέω fit ἀναφερέω, *α* absciso ἀνφερέω *v* assimilato ἀFFερέω; duplex digamma tum quum simplex littera ubique evanescebat, in *v* transit; prorsus simile exemplum est κανάξαις Hes. Op. 666. 693; sed quum numeri postulent, ut ἀνε unam expleat syllabam, hic pro longa syllaba diphthongo *av* ante vocalem *ε* correpta duae breves a poeta

substitutae sunt. Plurimi libri sane ἀναρόη exhibent, quod verbum vetera lexica pro ἀερόειν usurpatum esse dicunt (cfr. Momms. ann. crit. ad h. l.), lectionem ἀερόη etiam scholia vetera tuentur.

IV. De hiatu.

Pindarus hac epicorum poetarum dictionis licentia parce utitur neque ullum quod excusatione careat exemplum admittit. Hiatus illicitus ubi vocalis alteram vocalem brevem excipit non deprehenditur nisi ubi secunda vox a digammate i. e. littera consona incipiebat, ut nullus sit hiatus verus. Sed aliquoties longa syllaba ante sequentem vocalem servatur, attamen longae plurima exempla ad arsin pertinent, et quidem ad dactylicam haec referenda sunt: γλώσσα ἀκόνας O. VI, 82. Σωκλείδα ὄς N. VI, 21. Ἀγησιμάχῳ νίεων ib. 22. Ἡροδότῳ ἔπορευ J. I, 61. ἢ ὅτε J. VII, 10. αἰοδαῖ ἔλιπον J. VIII, 56, fortasse etiam νῖῶ ἐπιτελλόμενος P. I, 70, ad trochaicam: Ὁρθωσία ἔγραψεν O. III, 30. σκοποῦ ἀγγιστα N. IX, 55. Ἰολάου ἐναρμόξαι J. I, 16. Jam vero vix recte Mommsenius ann. crit. p. 166. omnem hiatus ex Pindari carminibus tollere instituit; censet enim omnia exempla excepto uno αἰοδαῖ ἔλιπον, ubi γ' inserere mavult, ad elisionem non ad arsis licentiam revocanda esse; etiamsi fortasse Σωκλείδα σκοποῖ, Ἰολάοι eliso o et ἦ pro ἦέ scribi possit, tamen admodum suspecta est elisio litterae ι dativorum in α et ω exeuntium, ut α' et ω' relinquatur, nam nescio quomodo tum correptio earundem clausularum explicanda sit, velut: Ὀλυμπία ὄν σφι O. VIII, 83. ἀβονλία ὕστατος O. X, 41. ἐν Πισσῶ ἔλσαις ib. 43. cfr. O. XIII, 30. 101. P. IV, 21. N. VIII, 18. J. I, 8. 11. al. Itaque poetam ab Homero qui saepissime in arsi dactylica longam retinet vocalem hanc licentiam recepisse atque etiam trochaico generi vindicasse puto. Plurimum autem id hiatus genus occurrit, quo longa syllaba in thesi corripitur, sed correptio in iis tantum rhythmis reperitur in quibus duae se excipiunt syllabae breves imprimis igitur in thesi dactylica, quamobrem eam numquam in thesi trochaica deprehendimus et recte a Boeckhio P. VIII, 96 pro ἀνθρωποι ἀλλ' sing. num. ἀνθρώπος restitutus est; itaque Mommsenium verum non assecutum esse arbitror, qui hoc loco denuo et O. XIV, 15 recen-

tem hiatus inveniunt; in altera dipodiae thesi i. e. in fine epitriti ubi pausa quaedam intercedit longa vocalis servatur semel: *Καστορέω ἦ* J. I, 16. Sed omnes hos locos quibus longa vocalis corripitur enumerare longum est; satis habeo memoravisse semel quantum scio vel in arsi soluta vocalem longam corripit ἦ *ἔτέρω* P. XI, 24.

V. De crasi.

Nullum ejus exemplum in Nemeis occurrit, plurima in Pyth., velut P. IX *κάνθρόποις* 40. *χῶπόσαι* 46. *χῶτι* 48. *χῶπόθεν* 48. *χῶπότην* P. II, 87. *χῶταν* 88. *κοῦ* P. IV, 151. *κάγαθῶ* P. VIII, 100. Praeterea reperiuntur *κάσφοις* O. III, 45. *κάγοραί* O. XII, 5. *κεί* O. XIV, 6 (ex Bergkii conjectura) fr. 172. *κῆν* J. IV, 25. *τοῦνεκα* O. I, 65. *τωῦτοῦ* O. XIII, 38. *τωῦτ'* O. I, 45. *τῶργείου* J. II, 9 pro *τοῦ ἀργείου*. Sed recte Boeckhius O. III, 31. X, 30. 41 al. crasin *κάκεινος* sustulit velut etiam in Homeri carminibus eadem crasis deleta est; nam semel tantum O. II, 99 metri causa *ἐκεῖνος* scribitur; denique interjectio *ῶ* conjuncta cum voce quae a vocali incipit crasin efficit, qualem habemus bis in Isthm. *ῶ πολλωνιάς* I, 6. *ῶ νασσα* V, 6. *ῶ νασσ'* fr. 188, 1 et Bergkiius recepit ex optimis libris: *ῶναξ* P. VIII, 67. *ῶ ῥιστόμενες* ib. 80. *ῶ ῥκεσίλα* P. IV, 250.

VI. De elisione.

De elisione litterae *α* nihil fere monendum est nisi quod nonnumquam prima perfecti persona elisa occurrit: *οἶδα* N. IV, 44. *ἐπιλέλαθα* O. X, 3. *πέποιθα* N. VII, 65. et praeterea *ἔειπα* N. IX, 33. Diphthongus *αι* eliditur: a) in prima persona passivi: *μέμφομ' αἰσαν* P. XI, 53. *ψεύσομ' ἀμφί* O. XIII, 52. b) in tertia persona: *νίσοντ' ἐπ'* O. III, 10. *κυλίνδοντ' ἐλπίδες* O. XII, 6. *ἔφοντ' Ἐριτίμω* O. XIII, 42. *ἔσπητ' ἀγλαόν* O. VIII, 11. *ἀφίσταντ' εἰ* P. IV, 145. *αἰδέοντ' ἀμφανδόν* P. IX, 41. *ἔρχοντ' ἐλπίδες* N. I, 32. *νέοντ' ἄνευ* N. IV, 77. *ἀμφέροντ' ἀλλασόμεναι* N. XI, 38. *πάλλοντ' αἰετοί* N. V, 21. *ἄπτονθ' Ἡρακλείαις* J. IV, 12. *βάλλετ' ἔγκυραν* J. VI, 13. *τέτμηθ' ἑκατόμπεδοι* J. VI, 22. c) in infinitivis: *ἀποθέσθ' ἄπορον* O. X, 40. *ἀμεύσασθ' ἀντίους* P. I, 45. *πράξασθ' εὐμαρές* P. III, 115. *ὑποκουρίζεσθ' αἰδαίς*

P. III, 19. *πείθεσθ' ἀναξίαις* N. VIII, 10, *γενέσθ' Ὀμηρον* N. VII, 21. *ἀναγῆσασθ' ὄσαν* N. X, 19. *ἀναγῆσασθ' ἀρετάς* J. VI, 56.

Vocalis *ι* elisionem patitur in prima persona sing: *ἀφθιμ' ἀγρούς* P. IV, 149. *παροίδωμ' εἰ* N. X, 83. *εἰμ' ὥστε* N. V, 1. *καλύψαιμ'* N. VIII, 38.; in tertia sing. in formulis *οὐκ ἔσθ' ἄπως* fr. 39. *ἔσθ' ὅτε* fr. 161, 2; in tertiae personae plur. terminatione Dorica: *ἀγαπάζοντ' αὐτίκα* P. IV, 241. *μένοντ' ἐπί* N. III, 4. *κατέχοντ' ἀγαθαί* O. VII, 10. *αἰδούντ' ἐν* fr. 109, 5. *πέλοντ' ἐν* O. VI, 100; in imperativo: *κλῦθ' Ἀλαλά* fr. 56. Unum elisae litterae *ι* in dativo plur. tertiae decl. exemplum legitur P. I, 92 *κέρδεσσ' ὀπιθόμβροτον*, quod suppeditant codd. Bodl. *γ* Leid. B; bonos libros hoc loco sequi non possumus quod tum metrum laborat; sed quum nullo loco elisio hujus litterae in dativo sing. certa sit, neque O. VIII, 52 *δειράδ'* pro dativo habere neque O. IX, 112 contra omnium codicum lectionem *δαιτί δαίθ'* ferre possumus; optimi libri *ἐν δαιτί Ἰλιάδα* offerunt; *ι* eliditur etiam in praepositionibus *ποτί* (semel O. VII, 90) et *περί* (aliquoties in carminibus Aeolicis).

O eliditur in pronomine *τοῦτο* O. VI, 57 al. *κεῖνο* P. IX, 68, in adverbio *δεῦρο* O. VIII, 51. N. XI, 35, in numerali *δύο* O. VI, 101. IX, 86, in tertia persona passivi, in secunda pers. optat. pass. *γένοι' οἴος*. P. II, 70 et in genitivo sing. secundae decl. in *οιο* desinente.

VII. De synizesi.

Saepissime apud Pindarum id synizesis genus reperitur, ut mediis in vocabulis duae vocales ita pronuntiandae sint ut unam efficiant syllabam. Ita synizesis saepius adhibetur in iis casibus in quibus vocalem *ε* terminatio longa vocali vel diphthongo praedita excipit: *τειχέων* O. VI, 99. *ἀγγέων* N. X, 36. *υἰέων* J. VIII, 25. *πενθέων* N. X, 77. *γονέων* P. VI, 27. *ἀλσέων* fr. 78, 3. *Ἀλφεοῦ* O. IX, 18. *ἀδελφεοῖσιν* J. VIII, 35. *ἀδελφεάν* N. VII, 4. *κουλεῶ* N. X, 6. *τεάν* N. IV, 78. *τεαῖσι* J. VII, 50. *Νεμέα* N. IV, 75. *Πυθέα* J. VI, 58. *νέαις* P. XI, 25. *βασιλεα* N. I, 39 pro *βασιλεια*, nisi forte *βασιλη* praefendum est (cfr. Bergk. ad h. l.), mira est synizesis in voce *γενύων* P. IV, 225 (cfr. Buttm. gr. gr. I, p. 110); aliquoties per unam syllabam legitur *θεός* quae vox P. I, 56 brevis est ita ut una

vocalis porsus evanescat: *θεοῖσι* O. I, 39. *θεῶν* XIII, 83. *θεῶ* N. X, 31. Adjectiva in *εος* exeuntia numquam contractionem sed ubi numeri postulant synizesin patiuntur: *χρυσέας* O. XI, 13. *χρυσέω* P. IX, 6. *χρυσέων* P. XI, 4. *χρυσέοις* N. X, 88. *χρυσέαις* O. VII, 34. P. III, 94. *χρυσέας* O. VI, 1. *χαλκείοις* P. IX, 20. N. I, 51. X, 14. O. IV, 24. *φουινκείοισιν* J. IV, 18. *πορφυρέοις* N. XI, 28. *ἀργυρέω* O. IX, 32. Non ad terminationem pertinent haec synizesis exempla: *νεαρόν* P. X, 25. N. VIII, 20. *φαινρόν* O. VII, 67. *Κτέατον* O. X, 27. *πολυκτέανον* ib. 36. *ἀέκονθ'* ib. 29. *Κλεόδαμον* O. XIV, 20. *Λαομεδοντιᾶν* J. VI, 29. *προπρεῶνα* N. VII, 86. *ἐπηετανόν* N. VI, 10. (eadem mensura Hes. Op. 605). *ἄσφορος* J. IV, 24 (ita libri, sed Bergkiius *ἄσφορός* restituendum esse docet). *ἄοιδαίς* N. XI, 18. *θεόμοροι* O. III, 10. *νεομηρία* N. IV, 35. *Ῥαρίωνα* N. II, 12, sed sine synezesi *Ῥαριωνεῖαν* J. IV, 49, haec nominis forma Pindari propria est. fr. 148, 2 *δυῶδεκ'* duas explet syllabas et sic synizesis adhibita est in composito *δυοδεκάμηρον* N. XI, 10. Ad eandem spectant: *τετραορίας* O. II, 5. *τετράορον* P. X, 65. *τετραοριᾶν* J. III, 17. (contra *τετράοροισιν* N. VII, 93 *α* correpto, *τετραορίας* P. II, 4. N. IV, 28 *α* producto). *χρυσάορα* P. V, 104. *τιμάορος* O. IX, 84. Pauca addenda sunt de adjectivis in *αις* et *οεις* exeuntibus; quorum contractionem quae apud Atticos vulgaris est in Pindari carminibus non statuendam sed synizesin adhibendam veri simile est: et quidem *ποιάεντα* N. V, 54. *ἀργινόνετι* P. IV, 8. in omnibus *φονάεντα* O. II, 85 in plurimis optimisque codicibus legitur. item nomen propr. *Ἐπόεντος* O. IX, 58; O. IX, 72 praebet optimus Ambr. A. *ἀλκᾶεντας* (alii *ἀλκᾶντας*) quae scriptura hoc loco et P. V, 71 recipienda est, atque ex horum analogia etiam J. IV, 66 *κνισάεντι*, O. XIII, 69 *ἀργάεντα* scribendum puto; formae contractae fortasse librariis debentur; nam vix Pindarum modo formam solutam modo contractam adhibuisse crediderim. Synizesis etiam octies in voce *ἄεθλος* admissa est; ubi enim ea duas efficit syllabas, formae contractae quominus cum Boeckhio legantur, libri scripti recusant, qui N. IX, 9. X, 32. XI, 23. J. III, 9. VI, 48 ad unum omnes formam solutam exhibent; reliquis locis O. III, 15. IX, 108. P. I, 99 omnes boni codices eandem lectionem tenent; codicibus iuvatur etiam *πενταέθλω* O. XIII, 30. *ἄεθλοσόροις* O. VII,

7 et ideo etiam J. VI, 72 ἀεθλήταισι scribemus. Difficilior res est in voce ἀέλιος quae octies trium syllabarum spatium explet; omnes J. V, 1 et O. I, 5 exceptis Urb. A. Aug. B. et aliquot recentioribus ἀέλιου suppeditant, ter autem in nullo libro solutae vocales deprehenduntur sed ubique ἀλίω (O. XIII, 37. N. IV, 13. VII, 73) atque etiam O. II, 62 partim ἥλιον partim ἄλιον legitur; O. II, 32 in optimis plurimisque ἀέλιον (in tribus ἥλιου, aliis ἄλιου); O. III, 24 ἀέλιου in Ambr. A. Par. G. Vat. A. Itaque quum quater boni codices synizesis usum in voce ἀέλιος testentur et analogia vocabulorum ἀεθλος et ἀέκων faveat, ubique ἀέλιος scribendum existimo.

Verborum synizesis in prima pers. sing. praes. et in participio verborum contractorum in εω reperitur: θαρσέων O. IX, 109. οίκέων J. I, 31. VIII, 19. ἐξαρκέων O. V, 24. ὀμιλέων O. XII, 19. κομπέω P. X, 4. αἰτέω P. VIII, 72. XII, 1. N. IX, 30; praeterea πνέων P. IV, 225, ἐφάψεαι O. IX, 12. πάραμειβει N. III, 27.

Restat etiam aliud synizesis genus cuius pauca tantum monenda sunt exempla: duarum enim vocalium altera in fine prioris altera in initio posterioris extat; quarum quum prior elisione removeri non possit, sic cum sequenti jungitur ut in unam quasi confundantur, ita ἄτα εἰ τις P. XI, 55. ἡ ὄτ' J. VII, 8. 9 quod omnes manu scripti praebent, quum Bergkiius ἦτ' i. e. ἦτοι proponat. O. XIII, 7 ταμίαι ἀνδράσι, ubi Ahrensius (de Crasi et Aph. p. 19), ut synizesin evitet, terminationem αι elidi jubet; sed quia unum tantum diphthongi elisae exemplum Il. λ, 272 ὡς ὄξετ' ὀδύναι extat, haec libertas Pindaro vindicari non potest; neque alteram Ahrensii rationem, ut ιαι per unam syllabam accipiamus, probare possum, quum nusquam apud Pindarum ι cum sequenti vocali synizesi obnoxia sit, nam N. VI, 31 non λόγιοι sed λόγοι vera lectio est. Mommsenius omnibus codicibus refragantibus τάμι' dedit (pro τάμια); quum enim neque ταμίαι neque sing. ταμία longa vocali praeditus elisionem patiatur, contendit terminationem vocis ταμία Aeolensium more correptam esse, quae correptio vix accipi potest. Deinde synizesin statuerunt Hermannus et Boeckhius qui O. XIII, 99 δὴ ἀμφοτέρωθεν legunt sed non servandam puto eam N. V, 20, ubi optimi libri Vat. B. Med. B. Aug. C.

nisi μακρά μοι ἀντόθεν non continent; denique Bergkii P. VIII, 67 δὴ εὐχομαι scribit.

VIII. De diaeresi.

Duae vocales simplices, quae conjunctae vulgo diphthongum efficiunt, imprimis in patronymicis a poeta dissolutae sunt id quod in dialecto Aeolica saepius fieri solebat velut: Ἀτρειδάς P. XI, 31. J. VIII, 31 (ultimo loco libri tenent Ἀτρεαδ.), sed Ἀτρεΐδαις O. IX, 70; Λατοΐδα P. III, 67. N. IX, 53. Λατοΐδας P. IX, 5 sed Λατοΐδας P. IV, 259. Λατοΐδα P. I, 12 Λατοΐδαισῶν P. IV, 3; Αἰγείδαι P. V, 75, sed Αἰγείδαι J. VII, 15. Οἰνείδαι J. V, 31. Πηλείδα P. VI, 23. Ἀλκαϊδᾶν O. VI, 68. Κρηθεΐδας P. IV, 152. — Πηρεΐόν P. X, 56. Καδμεΐᾶν J. IV, 53, sed Καδμεΐων P. IV, 86. N. I, 51. VIII, 51. Καδμεΐοι N. IV, 21. Huc pertinet etiam παρθενήϊοις pro παρθενείοις N. VIII, 2 et Ἀρήϊον O. II, 42, quod etiam ab Homero usurpatur,

IX. De declinatione prima.

In terminationibus declinationis primae Pindarus fere ubique dialectum Doricam sequitur neque η in lingua epica usitatum umquam admittit sed α pristinum servavit, quamobrem Mommsenius mihi non probatur, quod uno loco P. V, 67, sed hoc solo, ex quatuor libris contra optimos accus. epicum εὐνομίην induxit, quum vix in quinto Pythiorum carmine dialectus epica tam late pateat quam vir cl. censet. Sed priusquam de ipsis agamus terminationibus, monendum est vocem Πέλλανα quae vulgo Πελλήνη sonat O. VII, 86. XIII, 109 correptam in fine assumpsisse litteram α, quae etiam in vocabulo Νέμεα O. XIII, 24 et vel in adjectivo Κύνεια O. X, 15 reperitur; ita fortasse O. XIV, 17 Μινύεια restituendum est, quod omnes libri excepto Par. G. corr. et Par. E tuentur, quamquam metrum non postulat. Eadem correptio Aeolica deprehenditur N. VII, 70 in vocativo Εὐξενίδα et statuenda est in nominativo Ἀλκιμίδα N. VI, 62 pro Ἀλκιμίδας a libris tradito, quod metro aduersatur, et in nom. adjectivorum βαθυμήτα N. III, 53 et χρυσοχαΐτα P. II, 16; tres ultimae correptiones in carminibus occurrunt quae ad harmoniam Aeolicam prope accedunt. In vocabulo ἔπιβδαν P. IV, 140 quum metrum ultimam correptam

esse doceat, accentus a Bergkio recte in prima syllaba positus est; denique pertinent huc voces cum *τρίανα* compositae quae omnes pro terminatione *ης* vel *ας* correptionem Aeolicam patiuntur: *Ἀγλαοτρίαναν* O. I, 40. *Εὐτρίαναν* O. I, 73. *Ὀρσοτρίανα* O. VIII, 48. *Ὀρσοτρίαναν* P. II, 12.

Jam vero flexionem optime paradigmata illustrabunt:

	Sing.	Plur.	Sing.
nom.	<i>ἀρετά</i>	<i>ἀρεταί</i>	<i>Κρονίδας</i>
gen.	<i>ἀρετᾶς</i>	<i>ἀρετᾶν</i>	<i>Κρονίδα (αο)</i>
dat.	<i>ἀρετᾷ</i>	<i>ἀρεταῖς (σι)</i>	<i>Κρονίδα</i>
acc.	<i>ἀρετάν</i>	<i>ἀρετάς (αίς)</i>	<i>Κρονίδαν</i>
voc.	—	—	<i>Κρονίδα.</i>

In genitivo singulari masculinorum *αο**) et *α* in usum veniunt; *αο* quae antiquior terminatio saepe in carminibus Homericis usurpatur et a grammaticis Aeolica dicitur, a Dorien-sibus in *α* contrahitur quamobrem epicis prorsus ignota est; sed clausula Dorica admodum praevalet. Genitivi pluralis terminatio soluta *άων* prorsus deest, et sola tantum contracta *ᾶν* ubique reperitur, quam genitivi clausulam etiam adjectiva asciscunt, quippe quae vulgo eundem quem masculina accentum teneant, veluti *ἀλλᾶν* O. VI, 25. *ἀμφοτερᾶν* J. I, 6. *ἀκρᾶν* P. V, 7. *ἀμβροσιᾶν* N. VIII, 1. rell. Numquam autem genitivum epicum in *έων* aut vulgarem in *ᾶν* desinentem poeta frequentat.

Quum Pindarus litteram *η* ubicumque ex *α* nata est fugiat, jam per se intelligitur numquam dativi plur. terminationem *ησι* epicis usitatam adhiberi, sed *αις* tantum et forma plenior *αισι* restant; jam etsi apud Homerum plena terminatio *ησι* adeo in usu fuit, ut *αις* in tribus tantum vocabulis *ἀκταῖς* Il. μ, 284 *θεαῖς* Od. ε, 119 et *πάσαις* Od. χ, 471 occurrat, Pindarus multo magis brevior formam frequentat quam auctiorem et antiquiorem, id quod numeri satis illustrabunt; in Olympicis enim carminibus *αις* circiter sexagies quinques, *αισι* tricies quinques legitur. Eandem fere rationem poeta etiam in dat. plur. decl. secundae sequitur.

In accusativo plurali non solum vulgarem terminationem

*) *Κρονιδᾶο* P. IV, 171. *Ἄλδαο* P. III, 11. *Φιλοκτήτῆο* P. I, 50. *Ἡελίωο* P. IV, 250. N. IV, 60. *Τριεσῆο* J. VII, 8. *αἰχματᾶο* P. IV, 42.

ας sed etiam Aeolicam formationem in *αις* pariter atque in secunda declinatione in *οις* Pindarum adhibuisse Bergkii in editione nova ad O. V, 6 ostendit; hi accusativi in *αις* et *οις* a poeta imprimis in numeris logaoedicis admissi esse videntur et quum certe saepius a librariis oblitterarentur, iis tantum locis servati sunt ubi pro dativis habebantur; clarum indicium praebet J. I, 24, 25. οἶά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς, καὶ λιθίνοις ὀπότε δίσκοις ἔεν; nam dativi ferri nequeunt, quum verba ἀκοντίζειν ἔεναι cum dativis αἰχμαῖς δίσκοις conjungi non possunt, nisi accuratius dicitur scopus quo telum dirigitur; quod quum sentirent nonnulli critici, acc. αἰχμαῖς δίσκους proposuerunt, sed nihil mutandum dummodo accusativos Aeolicos αἰχμαῖς δίσκοις agnoscas; hujus formae vestigia Bergkii putat fortasse reperiri praeterea O. V, 6, P. X, 60. J. VII, 8 et O. I, 10 ubi libri inter ἰκομένους et ἰζομένους fluctuant.

Addam hoc loco nomina quae cum *λαός* composita sunt apud Pindarum Dorum more (cfr. Becker. Ann. p. 1181) ultimam syllabam contrahere et primam sequi declinationem: ita *Μενέλα* N. VII, 28. *Ἀρκεσίλας* P. IV, 65. *Ἀρκεσίλα* ib. 2. P. V, 102. *Ἀρκεσίλαν* N. XI, 11. voc. *Ἀρκεσίλα* P. IV, 250. 298. V, 5. voc. *Πρωτεσίλα* J. I, 58. *Ίόλα* N. III, 37, etiamsi hoc nomen vulgo formam solutam retinet: *Ίόλαος* J. V, 31. *Ίολάου* O. IX, 98. J. I, 16. *Ίόλαον* P. IX, 79. XI, 60. J. VII, 9.

X. De declinatione secunda.

In declinatione secunda, in qua omnes dialecti haud ita inter se discrepant, neque Pindari carmina multa praebent quae memoratu digna sint; numquam admisit poeta genitivum in *ω* desinentem severioris Doridis proprium, sed aut genitivum qui dicitur Thessalicum aut vulgarem terminationem usurpat, sed ita ut hic gen. multo plus occurrat, Thessalicus autem circiter quinquagies. Sententiam recentiorum grammaticorum litteram *ο* hujus genitivi elidi non posse de Pindaro non prorsus veram esse nonnulla elisionis exempla docent. P. XII, 13 omnes libri tradunt *Φόρκοι' ἀμάρωσεν*, P. I, 39. Par. G. corr. *Δάλοι' ἀνάσσων*, omnes alii boni *Δάλοιο ἀνάσσων* neglecta elisione offerunt, quae metro jubente restitui debet. O. XIII, 35 in Ambr. G. Leid. C. a m. sec. *Θεσσαλοῖ' ἐπ'*, in reliquis bonis *Θεσσαλοῖο ἐπ'*

omissa elisione legitur; itaque fieri non potest quin his tribus locis genitivum Thessalicum abscisa littera *o* accipiamus. Sed dubium est, num viri docti verum assecuti sint, si his exemplis confisi aliis locis ubi terminatio *ou* ante vocalem sita est genitivum illum contra librorum auctoritatem invehunt, veluti N. IX, 55 *σκοποι' ἄγγιστα*, J. I, 16 *Ἰολάοι' ἐναρμόζαι*. Vocativi *φίλος* exemplum certum (cfr. Hes. Sc. 95. Ar. Nub. 1168) extat N. III, 76, qui etiam P. I, 92 ubi libri contra versus legem *ὦ φίλε εὐτραπέλοις* exhibent repositus est, nisi potius Bergkii scriptura *φίλ' εὐτραπέλοις* praestat. Dualis aliquoties occurrit, ut *ἀτυζομένω* O. VIII, 39, *ἀμφοῖν* P. III, 17. J. V, 18. *δοῶν* N. VIII, 48.

Progrediamur ad accusativum pluralem, de quo disputatio vix umquam ad liquidum perduci poterit. Nam eo quo Pindarus floruit tempore ubique *O* pro *o ou ω* scriptum esse veteres quae ad illam aetatem pertinent inscriptiones testantur; itaque omnibus locis in Pindari carminibus accusativum pluralem *ΟΣ* fuisse constat neque ex scriptura cognosci potest, num poeta brevior terminationem *ος* vel vulgarem *ους* vel Doricam *ως* praetulerit. Quum postea autem litterae novae scribendi rationi accommodarentur, ex arbitrio eorum qui hoc susceperant munus pendebat, num hanc vel illam scripturam restituerent, nisi forte certa testimonia relictā erant, quamnam terminationem poeta adhibuisset. Sed facile apparet nonnumquam sive inscientia sive negligentia veterem scripturam intactam relictam esse; ita N. I, 24 ubi metrum longam requirit syllabam *ἔσλος* traditum est et Aristarchus adnotat: *καταλείπεται δὲ τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ ἔσλος· ἡ γὰρ ἀντίστροφος ἀπῆ-τεῖ τὸ υ;* atque *ἔσλος* hoc loco etiam ab optimis libris servatur, quod Triclinius in *ἔσλους* mutavit. Jis tribus locis quibus metrum neutri favet scripturae O. I, 53. N. III, 24. X, 62 praeter brevior terminationem *ος* etiam Dorica *ως* et excepto N. X, 62 *ους* reperitur, sed quum *ος* ubique in optimis libris extet, *ους* et *ως* grammaticis originem debere videntur. His igitur locis cujusque arbitrio permitti censeo quamnam potissimum probet terminationem excepta Dorica quae a Pindaro aliena est. Aliter res se habet O. II, 71. N. III, 29, ubi metro syllaba brevis requiritur, et quidem vulgo N. III, 29 quum scholia ac-

cusativum plur. agnoscant, optimis libris refragantibus qui singularem ἐσλόν praebent pluralis praefertur. O. II, 71 omnes boni manu scripti excepto Gott. num. sing. νᾶσον suppeditant, interpolati autem et Gott. plur. νᾶσος, quorum auctoritatem editores secuti pluralem numerum legi jubent; cfr. p. 7.

Contractionis exemplum reperitur in aliquot codd. Tricl. P. III, 5. νοῦν, sed ex reliquis νόον exhibentibus elucet hic non contractionem sed synizesin adhibitam esse; reliquis locis νόος et πλόος semper duas explent syllabas.

XI. De declinatione tertia.

Imprimis vocabula in ις exeuntia nonnulla memoratu digna offerunt. A nominibus propriis Δεῖνις quod Doricum est pro vulgari Δεινίας et Ψαῦμις genitivi descendunt Δείνιος N. VIII, 16 (qui optimis sustentatur codd. Vat. B. Aug. C. Med. B.) et Ψάμιος O. IV, 10. V, 3; eandem consonam δ Pindarus in duobus aliis nominibus propriis omisit: Πάριος P. VI, 33 et Θέτιος O. IX, 76. J. VIII, 27. 47. Accus. horum vocabulorum nunc in α, nunc in ν desinit*). Dualis omnino exempla duo sunt: ποδοῖν N. IX, 47, numquam forma longior epicis usitata ποδοῖν, χεροῖν O. XIII, 95.

Dativi plur. poeta utraque terminatione vulgari in σι, longiore in εσσι desinente utitur; jam etsi numerus utriusque formationis exemplorum fere idem est, tamen frequentiores sunt dativi terminatione εσσι instructi in aliquot carminibus, ut O. VII. XIII. P. II. IV. J. I, sed in Nemeis formae vulgaris usus multo latius patet, quam terminationis εσσι. Etiam in singulorum vocabulorum natura causa posita est. Neutra in ος exeuntia terminationem breviorē amant et raro longiorem asciscunt, quae semel tantum in forma ἐλεγχέεσσι N. III. 15 ε ad

*) Θέτιν P. III, 92. N. III, 35. V, 25, quae vox flectitur ac si stirps in vocalem ι exiret, Θέμιν P. XI, 9. fr. 1, 5; 7, 1. (gen. Θέμιτος O. XIII, 8, nom. plur. Θέμιτες O. X, 24 sonat) et propterea ἄθμεν P. IV, 109; ἔριν N. VIII, 51. ἔριδα N. IV, 93; semper χάριν (vicies bis), ὄπιν P. VIII, 71. J. V, 58, ἄλιν O. I, 78, ἄναλιν O. I, 81, γλαυκῶπιδα N. VII, 96 κλεινωῖπιν P. I, 7, βοῶπιν P. III, 91, κάλιδα O. VI, 40, μονοκρήπιδα P. IV, 75. χαλκῶσπιδα P. IX, 1.

stirpem pertinens retinet, aliis locis autem abjicit*). Dativus adjectivorum in ης desinentium vulgo terminationem σι assumit (ἀλαθέσιw O. VI, 89. τηλαυγέσιw P. II, 6. συγγενέσιw P. IV, 133. εὐτειχέσι J. VI, 75.), bis longiore formatur semel ε servato μεγαλοκευθέεσιw P. II, 33, semel omisso εὐμενέσι P. II, 25. Terminatio σι etiam extat in dativis γένυσι N. V, 6 ἥρωσι J. VI, 28. βουσί P. IX, 23. N. X, 60. Ex iis quorum stirps in simplicem litteram dentalem exit vocabulis terminationem vulgarem frequentant neutra in α desinentia exceptis tribus quae utramque formationem ostendunt**), longiorem praeferunt voces in ις et ας***) praeterquam quod duae breviores instructae sunt: Ἀρχάσι O. XIII, 107. φροντίσι O. I, 19 et tres utramque flexionem sequuntur†). Tres denique dativi in σι litteram dentalem stirpis litterae σ assimilant: ποσσί: O, X, 65. N. I, 50. III, 52. VIII, 19, (sed ποσί O. X, 62. XIII, 114. P. VIII, 32. N. III, 81. πόδεσιw N. X, 63); χάρισσιw N. V, 54. χάρισι J. V, 21. χαρίτεσι septies; θέμισσιw P. IV, 54. Omnes fere reliquae voces quae in simplicem litteram consonantem desinunt εσι stirpi adjungunt exceptis his: ἀκτίσι O. VI, 55. ὠδίσι P. IX, 85. — ὠδίνεσι fr. 65, 2. — et ἄλιξιw P. IV, 187. X, 58. — ἀλίχεσι O. I, 61. — γυναιξί quater; omnes stirpes quae in duas exeunt consonas velut νύξ φόρμιγξ λέων Γλας et omnia participia praes. longiorem asciscunt terminationem; excipitur πᾶσιw P. IX, 102, unicum hujus adjectivi dativi exemplum. Vocis φρήν J, III, 5 invenimus dat. φρένεσι, aliis locis terminationem breviorē, in cujus scriptura codices valde fluctuant. Semel P. III, 59 φρεσί, semel J. III, 2 φρασί ubique legitur; sed omnibus aliis locis O. VII, 24. P. II, 26. III,

*) βέλεσι O. IX, 8. ἔντεσι O. XIII, 20. ἔπεσι O. XIII, 25. κέρδεσ' P. I, 92. πελάγεσι P. IV, 251. χεῖλεσι P. IX, 63. τεμένεσι N. VII, 94.

**) σάμασι N. IX, 23. σωματέσι P. VIII, 82. κύμασι P. IX, 48. κυμάτεσι fr. 65. παλαιάμασι O. IX, 13. παλαισμάτεσι P. VIII, 35.

***) νιφάδεσι O. VII, 34. ἀργυρίδεσι O. IX, 90. Ἰσθμιάδεσιw O. XIII, 33. Μαγνητίδεσιw P. II, 45. Αἰολίδεσιw ib. 69. τριπόδεσιw J. I, 19. λεβήτεσι 20. Νηρεΐδεσι J. VI, 6. διχομηρίδεσι J. VIII, 44. Νομάδεσι fr. 82, 3.

†) πραπίσιν O. II, 94. πραπίδεσιw O. XI, 10. — παισί octies, παιδεσι P. I, 79. N. IX, 4. J. IV, 36. fr. 64, 2. 95. — ἐλπίσιν P. III, 23. J. VII, 36. ἐλπιδεσι P. II, 49.

108. IV, 104. 219. N. III, 59 optimi libri praebent *φρασί* aliis *φρεσί* exhibentibus; itaque quum etiam Eust. p. 24, 36 dicat τὸ *φρασί* Δωρικῶς παρὰ Πινδάρῳ, omnibus locis optimos codices secuti *φρασί* legemus.

Nomina contracta, In neutris in *ος* exeuntibus gen. sing. *εος* et plur. *εων* numquam contrahuntur etiamsi gen. plur. aliquoties synizesin subit, de qua p. 29. Dativus vulgo in *ει* contrahitur exceptis nonnullis formis quae vocales solutas tenent: *Ἀργεῖ* O. XIII, 107. N. X, 40. *τέγεῖ* P. V, 41. *πελάγεῖ* N. III, 23. *ψεύδει* O. IV, 17. *ἔρνεῖ* J. IV, 45. *οὔρεῖ* J. VI, 32. *λέχεῖ* P. XI, 24. *ἔτει* fr. 110, 2. Contractio terminationis *εα* in nom. et acc. plur. raro admittitur: *μέλη* O. I, 49. P. III, 48. N. XI, 45. *βέλη* O. II, 91, sed *βέλεα* O. XIII, 95. *ψεύδη* O. XII, 6. *ἄστν* gen. sing. format *ἄστεος* P. V, 56. fr. 53, 3. dat. *άστει* O. IX, 42. J. VI, 69. *ἄστεῖ* O. XIII, 61. acc. plur. *ἄστη* N. X, 5.

Nominum priorum in *κλῆς* exeuntium non multa exempla carmina suppeditant. Nominativus *Ἡρακλέης* quinquies, gen. *Ἡρακλέος* saepe legitur; P. X, 3 terminatio *εος* synizesin patitur, pro qua Boeckhiius *Ἡρακλεῦς* proponit; *Νικοκλέος* J. VIII, 62. *Ἴφικλέος* J. I, 30. *Οἰκλέος* P. VIII, 39; dativus *Ἡρακλεῖ* P. IX, 87. N. X, 53 et *Ἡρακλεῖ* J. V, 37. *Καλλικλεῖ* N. IV, 80; acc. *Ἡρακλέα* O. X, 16. *Ἴφικλέα* P. IX, 88; vocativus non contrahitur *Ἡράκλεες* N. VII, 86. *Μεγάκλεες* P. VII, 17. Nom. adjectivi cum *κλεης* compositi sonat *ἀκλεής* O. XII, 15. fr. 82, 3; dat. semper *εὐκλεῖ* O. X, 85. N. II, 34. III, 68 etiamsi boni libri metro adversante omnibus locis *εὐκλεῖ* tenent; gen. plur. *εὐκλέων* J. III, 7. IV, 5; acc. *εὐκλέας* O. II, 90; acc. sing. ejecta vocali *ε* *εὐκλέα* O. VI, 76. P. VIII, 62. IX, 56. *ἀγακλέα* P. IX, 106 J. I, 34, contractis litteris *εα*: *εὐκλεᾶ* P. XII, 24, quum versus lex longam syllabam finalem requirat; N. VI, 29 iubente metro *εὐκλεῖα* legitur, cum quo comparari potest *εὐκλεῖας* Jl. κ, 281. Od. φ, 331, *κλεῖα* Hes. Th. 100, Bergkiius etiam hic *εὐκλεᾶ* mavult.

Reliquorum adjectivorum in *ης* desinentium gen. sing. numquam contractionem patitur; nam unicum quod extat exemplum *ἀφανοῦς* fr. 191 suspicione non prorsus liberum est; dativus contractioni obnoxius est exceptis his locis: *θρασυμήδει*

P. IV, 143. *προσανέϊ* P. X, 64. *δυσπενθέϊ* P. XII, 10. *ἀτρεκέϊ* N. III, 41. *ξεναρκέϊ* N. IV, 12. *ἀτενέϊ* N. VII, 88. *κελαινεφρέϊ* fr. 119, 3. Accus. nunc contrahitur nunc formam solutam praebet; J. V, 44. omnes libri tuentur *διαπρεπέα*, quod per metrum quatuor syllabas explet ideoque synizesi afficitur. Nom. plur. solutus est: *ἀλιερκέες* P. I, 18. *πολυγαθέες* P. II, 28. *καματώδεες* fr. 203, 1. Jam etsi genitivus plur. semper formam solutam retinet et eadem adverbis derivatis obtingit, tamen semel N. VII, 90 in voce *εὐτυχῶς* terminatio contrahitur. In tribus nominibus propriis gen. *εος* metri causa per unam syllabam legendus est; *Δεινομένεος* P. I, 79 (*εως* duo Moschop.). *Πολυδέυκεος* J. V, 33 (omnes libri). *Ἀριστοφάνεος* N. III, 20 (— *ους* Vat. B. Aug. C. Med. B. *εως* Par. A. D. Caes D.); itaque libris confisi prioribus locis synizesin, posteriore contractionem in *εως* statuamus.

In flexione nominum in *εύς* exeuntium Pindarus non multum cum Homero consentit, etiamsi in appellativis litteram *η* pro *ε* saepe deprehendimus; plerumque in singulis casibus plures promiscue adhibentur formae: Gen. sing. bis terminationem *ῆος*: *Νηρηῆος* O. II, 29. *Εὐρυσθέῆος* P. IX, 80, vulgo autem Doricam (vel Jonicam) flexionem *εος* offert. J. VI, 25 gen. *Πηλέος* synizesin subit. Dativi terminatio *ει* contrahi solet, duobus tantum solutas vocales deprehendimus: *βασιλείϊ* J. VIII, 18 *Πηλείϊ* ib. 38, quod carmen plura diaeresis exempla praebet, et semel *βασιλῆϊ* P. IV, 2. Acc. sing. aut terminatione *εα* (*Ἀχιλλέα* O. II, 79. *Πηλέα* N. V, 26. *βασιλέα* P. IV, 32.) aut *ῆα* (*βασιλῆα* O. I, 23. XIII, 21. N. VII, 82) formatur aut contrahitur: *Ὀδυσσῆ* N. VIII, 26. *Ἀλκωνῆ* N. IV, 27. J. VI, 33. In nominativo plur., qui appellativis tantummodo obtingit, duae terminationes in usu sunt: *ῆες* (*βασιλῆες* O. IX, 56. N. IV, 67. fr. 110, 4. *ἀριστῆες* P. IX, 107) et *έες*: *βασιλέες* P. V, 97, quamobrem *Δωριεῖς* P. I, 65 suspectum et fortasse recte mutatum est. Gen. plur. raro deprehenditur et semper terminationem *έων* exhibet, acc. plur. duo exempla *βασιλῆας* P. III, 94 *ἀριστέας* J. VIII, 55 leguntur.

Vocabulorum in *ώ* et *ώς* exeuntium singularis tantummodo numerus invenitur; quae quum in omnibus dialectis vulgo contractionem afficiantur, eadem norma etiam a Pindaro obser-

vata est: gen. semper *οῦς* sonat*), dat. *οἷ***) acc. *ω****), voc. *οἷ*: Ἀχοῖ O. XIV, 19. Λατοῖ fr. 94. N VI, 52 ubi codd. Ἀοῦς exhibent metro jubente a Schmidio recte forma soluta Ἀόος reposita est. J. VII, 51 traditum est *Πυθοῖ*, sed quum metrum laboret, ab Hermanno et Boeckhio *Πύθιον* scriptum est; non prorsus recte; nam Choerobosc. in Beckeri Anecd. p. 1202 hoc loco *Πυθόι* legendum esse testatur.

In flexione vocabulorum in *ις* desinentium Pindarus Dores quibuscum Jones paene consentiunt sequitur et litteram *ι* ubique fere retinet; itaque gen. sing. in *ιως* exit,†) dativi duo tantum exempla occurrunt: *πόλει* P. XII, 26 et *ἀκροπόλει* O. VII, 49; priore loco optimi codices *πόλιν* suppeditant, quod Bergkii conjecturam *πόλι* valde commendat, imprimis quum littera *ν* in cod. Vat. B. insolita utatur figura, ita ut postea addita esse videatur. Acc. sing. terminatio est *ω*, nom. plur. *ις*,††) gen. *ίων*. In dat. plur. P. VII, 9 metrum postulat *πολλέσι* quod unus tantum cod. Tricl. certe testatur, in melioribus extat *πολλέσσι* quod fr. 19 reperitur et magis in antiquae Doridis formas quadrat; ita *μητίεσσι* O. I, 9. Acc. plur. in *ιας* bis extat: *ὄφιας* N. I, 45. *τέρψιας* P. IX, 19. Forma contracta acc. plur. *ις* pro *ιας* fortasse Pindaro abjudicanda est; nam P. III, 112 ubi *φάτις* extat, vitium contraxisse videtur, O. X, 13 ex optimis libris sing. num. *πόλιν* praeferendus est, O. I, 28 denique, loco satis impedito, quo omnes veteres codices *φάτις* exhibent, cum Mommsenio clausulam acc. *ις* correptam, quae exemplis demonstrari non potest, vix accipere debemus; conferas Bergkium ad h. l., qui loco correcto *φάτις* pro *φάτιες* legendum censet.

*) Ἀργοῦς P. IV, 25. 185. Χαρικλοῦς P. IV, 103. Τυροῦς ib. 136. Πειθοῦς ib. 219. IX, 39. Κλεοῦς N. III, 83. Λατοῦς O. III, 26. al. Ἀοῦς O. II, 83.

**) Ἀργοῖ O. XIII, 54. Πυθοῖ O. VII, 10. XIII, 37. P. XI, 49. Ἴνοι O. II, 30.

***) Λατώ fr. 66. αἰδῶ O. XIII, 115. P. IV. 146. 218; IX, 12. αῶ P. IX, 25.

†) ὄβριος O. VII, 90. πράξιος O. XII, 8. τέρψιος ib. 11. χρήσιος O. XIII, 76. μήτιος N. III, 9. πόλιος N. VIII, 13. J. VIII, 20.

††) δήσιες O. VII, 55. μάντιες O. VIII, 2. πόλιες O. XIII, 112. N. X, 47. χρήσιες N. I, 30. κυβερνάσιες P. X, 72. ὑποφάτιες P. II, 76 (de hac voce cfr. Boeckh. ad h. l.)

De vocabulis in *υς* exeuntibus id tantum memorandum est semel *υι* in dat. *γένυι* O. XIII, 85 contractum esse, id quod semper apud Homerum fieri solet; soluta est terminatio in dat. *ὄφρυϊ* O. XIII, 106. P. IX, 36; cum forma contracta comparari possunt dativi *πάτρω* P. VI, 46 et *μάτρω* N. IV, 80, sed *μάτρωϊ* J. VII, 24. Ex neutris in *ας* plerumque nominativus et accus. in usum veniunt; vocis *γῆρας* duae quae ad gen. et dat. pertinent formae solutam terminationem offerunt: *γήραος* O. VIII, 71. *γήραι* N. VII, 99.

Quinque vocabula *πατήρ μάτηρ θυγάτηρ γαστήρ Δαμάτηρ* plane epicorum more ita flectuntur, ut *ε* littera quae ante terminationem posita est modo assumatur modo ejiciatur. Atque *γαστήρ* in duabus quae reperiuntur formis *γαστρός* P. IV, 99. *γαστρί* J. I, 49 vulgarem rationem sequitur. Contra *θυγάτηρ* quod. gen. *θυγατρός* O. I, 81. VI, 95; VIII, 81 format, in dativo utraque utitur forma: *θυγατέρι* P. II, 39. *θυγατρί* P. IX, 111; perinde in acc. *θύγατρα* O. IX, 58. N. III, 57. *θυγατέρα* P. V, 30., nominat. plur. semper syncope detruncatus est (*θύγατρεις* P. III, 97. N. IV, 3. J. VIII, 17). *Δαμάτηρ* acc. offert *Δάματρα* O. VI, 95, gen. *Δάματρος* J. I, 57. *Πατήρ* a vulgari flexione non multum recedit: gen. *πατρός*, dat. *πατρί*, acc. *πατέρα*, nom. plur. *πατέρες* P. V, 81, gen. *πατέρων*; in genitivo sing. tantum nonnumquam altera forma integra *πατέρος* deprehenditur: O. VII, 36. P. I, 59. III, 67. N. V, 10. *Μάτηρ* denique in genitivo et dat. sing. utramque praebet formam: *ματρός* sexies, *ματέρος* P. IV, 74. IX, 61. N. I, 35. *ματρί* quinques, *ματέρι* N. IX, 4. X, 18.

Nomina anomala. *Ἄνῆρ*. Gen. sing. unam formam *ἄνδρός* suppeditat, eodemque modo plerumque dat. *ἄνδρι*, acc. *ἄνδρα* formatur; sed etiam altera flexio littera *δ* non interjecta nonnumquam obviam est, semel in dat. *ἀνέρι* P. IV, 21, in acc. *ἀνέρα* O. IX, 110, in nom. plur. *ἀνέρες* P. IV, 173, ter in gen. plur. *ἀνέρων* O. I, 66. P. V, 22. N. VI, 29; frequentiores sunt formae *ἄνδρες* et *ἄνδρῶν*. Dativus plerumque *ἀνδράσι* sonat, *ἄνδρεσσι* certe traditum est P. V, 64 eademque forma metro jubente P. II, 65 ab Hermanno recte reposita est, etiamsi libri in scriptura *ἀνδράσι* consentiunt; acc. semper vulgarem formam

tenet. Prima syllaba nominativi *ἀνήρ* plerumque brevis est, sed producta his locis: O. III, 12. N. II, 3. III, 69. IX, 15. J. IV, 70; semper *ἀνέρι ἀνέρα ἀνέρες ἀνέρων* longam primam habent. — Nomen *Ἄρης* vulgarem flectendi rationem sequitur, ita ut gen. *Ἄρεος* P. II, 2. X, 14, dat. *Ἄρει* sit; semel dativi vocales solutae sunt: *Ἄρεϊ* J. VIII, 37. Prior syllaba hujus nominis semper in nominativo, bis in dativo P. XI, 36. N. X, 84 corripitur, in genitivo semper, in dativi reliquis exemplis producitur. — *Γόνυ* format gen. plur. *γονάτων* N. V, 20. VIII, 13, dat. *γούνασι* J. II, 26. — *Γοργώ* quae vox apud Homerum etiam flexionem femininorum in *ώ* exeuntium assumit has tantum formas admittit: *Γοργόνος, Γοργόνα* P. X, 46, *Γοργόνων* P. XII, 7. — *Δόρυ* in gen. sing. litteram *τ* retinet: *δούρατος* P. IV, 38, in dat. abjicit: *δοῦρι* O. VI, 17. N. IX, 26. *δορί* J. V, 42. VIII, 53. plur. non comparet. — *Ζεύς*. In genit. multo saepius *Διός* (fere quinquagies) quam *Ζηνός* (decies quinquies) conspicitur, dat. quater *Ζηνί* sonat, quinque locis (O. XIII, 106. P. VIII, 99. N. I, 72. IV, 9. X, 56) altera forma occurrit et ubique libri aut *Δῖ* aut *Διῖ* exhibent, etiamsi omnibus locis haec vox unius syllabae spatium explet. Itaque librorum scriptura adducimur, ut synizesin a Pindaro adhibitam esse censeamus, nisi potius duplicem litteram *ι* contractam et a librariis qui hanc formam ignorabant vulgarem substitutam esse credere debemus, praesertim quum in titulo galeae inscripto ex Pindari aetate servato forma contracta *Δί* reperiatur. Cfr. Boeckh. C. J. Nr. 16. Acc. raro reperitur: bis *Ζῆνα* P. IV, 194. IX, 64, semel *Δία* O. IX, 6. — Pro casibus obliquis vocis *κᾶρα* format Pindarus *κρατί* P. I, 8, *κᾶρα* P. XII, 16 quorum nominativus *κράς* non usitatus est; etiam plur., cujus acc. Eur. Phoen. 1126. Herc. fur. 526 *κᾶρας* est, apud Pindarum *κᾶρα* sonabat, ut Eust. p. 1715, 63 (fr. 4) refert; cfr. Buttm. gr. gr. I p. 229 et Lobeck. paral. I p. 78 et not. 14. — Pro vulgari *κλείς* et epico *κλήϊς* Dorica adhibetur forma *κλαίς*, quae numero plur. tantum deprehenditur semel syllaba paenultima correpta *κλαΐδες* P. IX, 39 semel producta *κλαΐδας* P. VIII, 4. — Vox *ναῦς*, cujus nom. sing. et acc. plur. deest, in omnibus casibus litteram *α* retinet ideoque tanta formarum copia quantam in Homeri carminibus reperis, desidera-

tur. *). Ὀρνις. In flexione hujus vocis velut Alcman Theocritus ita Pindarus prorsus Dores sequitur, qui pro littera aspirata θ in casibus obliquis χ usurpant; **) semel acc. ὄρνιν P. IV 216, semel ὄρνιχα conspicitur. — Ποσειδάων. Hoc nomen proprium in omnibus casibus excepto dativo duas promiscue formas praebet, quarum in altera vocales αω αο solutae in altera in α contractae sunt ***). Sed restant duo genitivi contracti quorum scriptura in codicibus valde fluctuat; priore loco O. XIII, 5 duo optimi Vat. B. Par. G., praeterea Leid. C. Urb. A a. m. pr. Ποσειδάωνος, novem boni Ποτιδᾶνος, altero loco O. XIII, 40 ex melioribus unus Par. G Ποσειδᾶνος, duodecim boni Ποτιδᾶνος, interpolati nonnulli Ποτειδᾶνος offerunt. Itaque posteriore loco meliores testes (de Vat. B non liquet) fere omnes formam Ποτιδᾶνος tuentur, quam Schneidewinus et Bergkii recte, me iudice, etiam vs. 5 restituerunt, nam etiamsi duo optimi Ποσειδᾶνος praescribunt, tamen si hoc verum esset, vix intelligi potest, unde in tanto bonorum codicum numero haec forma rarior orta sit. Ποτειδᾶνος autem quod nonnulli viri docti praeferunt, grammaticis deberi videtur †). A forma contracta descendit adjectivum Ποσειδάνιος O. V, 21. X, 26. N. VI, 41. — Vox νίός in sing. semper et in plur. plerumque secundam sequitur declinationem; alterius flexionis exempla perpauca sunt: νίέες J. VIII, 25. νίέων ib. et N. VI, 22 priore loco terminatione εων synizesi subjecta, altero diphthongo νι correpta. — Χείρ. In hac voce praeter vulgares formas etiam eas quae ι abjiciunt admittit poeta; ††) nom. sing. in usu non

*) Ναός sexies, ναί O. XIII, 54. P. IV. 25. 164. fr. 206, 3. ναῶν P. IV, 245. fr. 219, 2. νᾶες O. XII, 4 J. V, 5. ναῶν O. VII, 32. P. I, 74. IV, 207. N. IX, 34. ναοί sexies. νάεσσι P. IV, 56.

**) ὄρνιχος P. VIII, 50. J. VI, 53. ὄρνιχα O. II, 88. ὄρνιχων N. IX, 19. ὄρνιχεσσι P. IV, 190. ὄρνιξι P. V, 112, inde ὄρνιχολόχῳ J. I, 48. De nominativo ὄρνιξ quem grammatici ex his formis finxerant, cfr. Buttm. gr. I. p. 231; ὄρνις deprehenditur P. IV, 19.

***) nom. Ποσειδάων J. II, 14. Ποσειδᾶν O. I, 26. VIII, 31. IX, 31. gen. Ποσειδάωνος P. IV, 45. 204. J. IV, 54. Ποσειδᾶνος P. IV, 138. Ποσειδάωνι O. VI, 29. J. I, 32. Ποσειδάωνα N. V, 37. Ποσειδᾶνα O. VI, 85. voc. Ποσειδαον O. I, 75. Ποσειδᾶν P. VI, 51. J. VIII, 27.

†) Cfr. Ahrens. de dial. Dor. p. 243 sq.

††) χειρός quinquies, χερός O. II, 63. VIII, 42. X, 100. χειρί P.

est; dat. plur. decies sexies *χερσί*, ter autem *χείρῃσι* O. X, 62. P. IV, 72. 193 extat. *Χρώς*. Dat. *χρωτί* P. I, 55 nondum ab Homero usurpatur, saepius a tragicis (Soph. Ant. 245. Trach. 969), acc. *χρῶτα* J. IV, 23 (apud Homerum in Od. σ, 172. 179 tantum), praeterea etiam dativus *χροί* Homero usitatus N. VIII, 28 legitur.

Superest, ut nonnulla de terminationum *θε* (*ν*) et *δε* in Pindari carminibus usu adjiciam. Ex his particula *θε* litteram *ν* pro metrica necessitate nunc omittit nunc accipit et plerumque comparet in nominibus propriis locum significantibus*) aut ejusmodi appellativis**). Ad temporis significationem pertinet *ἀρχᾶθεν* O. IX, 55. J. IV, 7. Atque etiam personarum nominibus eadem particula adjicitur, ut *Διόθεν* N. IV, 61. VI, 13. fr. 53, 7. *θεόθεν* O. XII, 8. X, 50. *πατρόθεν* O. III, 28. VII, 23. *ματρόθεν* O. VII, 24. J. III, 16; semel autem *ματρόθεν* P. II, 48 prorsus genitivi vice fungitur, quum statim genitivus subsequatur: *τὰ ματρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὕπερθε παρός*. Genitivi terminationem *θεν* prorsus efficit in pronomine *σέθεν*, cum quo Pindarus praepositiones *ἐκ παρά* conjungere non dubitat. Non tam late regnat usus particulae *δε* quae accusativo integro adjicitur; haec ejus sunt exempla: *Θήρανδε* P. V, 75. *Οὐλυμπόνδε* O. III, 25. J. IV, 55. *Τρώρανδ'* J. IV, 36. *Πυθῶνάδε* O. VI, 37. IX, 12. — *οἴκαδε* quinquies. *Θι* numquam cum substantivis, sed ter tantum omissis vocibus *πόθι τόθι* cum pronomibus conjungitur: *αὐτόθι* N. IX, 32. *ἐκατέρωθι* O. II, 69. *κεῖθι* N. IX, 11.

Denique pauca de genere nonnullorum nominum addenda

IV, 37. N. VIII, 8. *χερί* octies. *χεῖρα* J. I, 66. II, 21, fr. 123. *χέρα* O. II, 94. X, 72. P. IV, 271. IX, 36, etiam JI. θ, 229. *χείρες* O. IV, 25. *χειρῶν* sexies, plerumque *χείρας*, semel *χέρας* O. II, 74.

*) *Μιδέαθεν* O. X, 66. *Κίρραθεν* P. VIII, 19. *Δωδῶναθεν* N. IV, 53. *Τρωῖαθεν* N. VII, 41. *Ἀμύκλαθεν* N. XI, 34. *Οὐλυμπόθεν* P. IV, 214. *Λαμνóθεν* P. I, 52. *Πυδόθεν* P. I, 66. *Ἐπιδαυρόθεν* N. III, 84. *Πυθωνόθεν* P. V, 105. *Πυθῶθεν* J. I, 65. *Σικωννόθε* N. IX, 1. X, 43.

**) *χερσόθεν* O. II, 73. *οἴκοθεν* saepius. *πεδόθεν* O. VII, 2. J. V, 38. *πρῶραθε* P. IV, 22. X, 52. *ἄντροθε* P. IV, 102. His haec adverbia addam: *ἀμφοτέρωθεν*. O. XIII, 99. P. I, 6. *ἐνδοθεν* P. II, 74. *πάντοθεν* P. III, 52. N. VI, 47. *ὕψóθεν* P. VIII, 81. *τηλόθεν* saepius.

videntur. Vox *Τάρταρος* quae apud Homerum genere masculino utitur et inde ab Hesiodo saepe τὰ *Τάρταρα* sonat, Pindaro femininum est, quum P. I, 15 omnes libri consentiant in lectione αἰνᾷ *Ταρτάρω*. Etiam *Ἴσθμός* semper feminino genere comparet: O. VII, 81. VIII, 45. N. V, 37. J. I, 32, (O. VII, 81 duo codd. Ambr. A. Caes. D non recte κλεινῶ *Ἴσθμῶ* praebent); ad utramque vocem conferas Schol. O. VIII, 65. P. I, 29. *Ἴσθμός* etiam femininum est Sim. fr. 157, 5 Bgk., apud alios scriptores masculinum. *Κόρινθος* O. XIII, 4 femininum prae se fert sed fr. 99, 2 in codd. extat ἐν ἀφνειῶ *Κορίνθω*, ita ut vox hoc loco velut Hom. Jl. β, 570 masculinum sit sed nihil certi contendere possumus, quod ἀφνειός apud nonnullos scriptores adjectivum communis generis esse solet. *Κίον* quod in Homeri *Odyssea* tantum occurrit et vulgo femininum sed ter etiam masc. est, semper genere fungitur feminino: O. VI, 2 VIII, 27. P. I, 19. IV, 267, idemque genus ostendit *Μαραθών* O. XIII, 100. *Αἰών* partim pro masculino partim pro feminino usurpatur; fem. extat P. IV, 186. V, 7. N. IX, 44. In generis usu vocis αἰθῆρ Pindarus nonnumquam Homerum, apud quem semper femininum est, sequitur: O. I, 6: XIII, 85, aliis autem locis etiam masculinum usurpat: O. VII, 67. N. VIII, 42. cfr. Schol. O. I, 10. *Σκότος* quod Homero masculinum est, eodem genere semper in epiniciis comparet; bis autem in fragm. 18, 5; 119, 3 tertiam sequitur declinationem assumpto genere neutro: σκότει.

XII. De adjectivis.

Quum non raro adjectiva in *ος* terminata contra vulgarem consuetudinem apud poetas duorum generum esse soleant, neque Pindarus prorsus hac licentia abstinuit. Ita reperiuntur: *Αἰαντος* ἀλλὰν φοίνιον J. IV, 35. σὺν μοιριδίω παλάμα O. IX, 26. *Σαλαμῆς* δυνατός N. II, 13. *σιγαλὸν ἀμαχανίαν* P. IX, 92 quum Herodianus ad Il. σ, 580 adjectivum trium generum fuisse tradat. N. II, 13 poeta masculini clausulam praetulit ut hiatus evitaret, P. IX, 92 nè syllaba longa evaderet, sed priorum formarum causa non facile intelligitur. P. IV, 209 multi boni libri exhibent *δίδυμοι* ζῶαί, sed septem alii *δίδυμαι* tenent, quod fortasse melius est, quum aliis locis terminatio feminini conspiciatur. Adjectivum *ἐλαφρός* peculiarem feminini formam,

quae apud alios scriptores usitata est, retinet fr. 131, 1: *ἐλαφρὸν κυπάρισσον*, etiam N. V, 20 omnes libri *ἐλαφρὸν ὄρμάν* offerunt, sed quum metrum syllabam brevem requirat fieri non potest quin Schmidii conjecturam *ἐλαφρὸν* probemus; non minus fluctuat motio vocis *ἄμερος*: nam N. VIII, 3 optimi codd. Vat. B. Aug. C. alii *ἄμεροις ἀνάγκας χερσί* tuentur, sed N. IX, 44 ad unum omnes *αἰὼν ἄμερα* offerunt. N. VII, 83 in libris *θευμερῶ* extat; quod quum mendosum sit, vulgo *ἀμέρα* legitur, quae forma et ipsa Lobeckio anceps videtur (Parall. p. 466). Peculiare femininum vocis *ἀμφιρυντός*, quod saepius Homerus usurpat, etiam Pindaro vindicari debet, quum J. I, 8 tres optimi codd. Vat. B. Aug. C. Med. B. *ἐν Κέφ ἀμφιρυντῶ* exhibeant. Omnino ab aliquot adjectivis compositis propria feminini forma descendit: ita *ἀθανάτα Θέτις* P. III, 100, *Δάλον θεοδμάτας* O. VI, 59. *ὦ θεοδμάτα* fr. 64, 1 (alloquitur poeta Delum); sed notandum est utriusque adjectivi peculiare femininum fere nisi ad nomina propria non accedere, velut etiam *Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ* O. III, 26 legitur, ad appellativa autem easdem voculas ita adjici, ut sint communis generis: *ἀθανάτοις τιμαῖς* J. II, 28. fr. 98, 2. *θεοδμάτῳ σὺν ἔλευθερίᾳ* P. I, 61. *εὐδματων κολώνων* P. XII, 3. *θεοδμάτους ἀρετὰς* J. VI, 11; unum tantum exemplum obstat: *ἐλπίσιν ἀθανάταις* fr. 199. Porro memoratu dignae sunt hae rariores formationes: *νεοκτίσταν ἐς Ἀτταν* N. IX, 2 (communis generis est Thuc. III, 100). *ἀβάταν ἄλα* N. III, 21. *ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον* O. IX, 33. *ἐξ ἀμετρήτας ἄλός* J. I, 37. *πολυξένων ἐν Νεμεάδι νῆσον Ἀττινῶν* N. III, 2 quae quinque feminina metri necessitati originem debere videntur, *πολύξεναι νεανίδες* fr. 99. Sed non perspicio unde excusationem habeant *ἀγακτιμέναν πόλιν* P. V, 81. *παρμονίμαν εὐδαιμονίαν* P. VII, 20. *ἀμβρόταν χέρσον* fr. 53 15. *ἀπριάτας βόας* fr. 146, 7, sed *ἄμβροτοι πραπίδες* J. VIII, 30; duo posteriora feminina praeaeuntibus poetis epicis (cfr. *ἀβρότη νύξ* II. ξ, 78. *ἀπριάτην* Hym. in Cer. 132) formata esse videntur.

Adjectivorum in *εος* exeuntium vocales numquam contrahuntur, sed ubi una syllaba longa metro requiritur, synizesin patiuntur (cfr. p. 30), *ε* autem non in *ει* dilatatur. Ex adjectivis cum *κέρας* compositis semel extat *χρυσόκερων* O. III, 29; vocis *ἀγήραος* autem terminationem Pindarus non contrahit, cfr.

ἀγήραον, P. II, 52. *ἀγήραοι* fr. 120, 2. Adjectiva cum *υοος* composita in usum non veniunt, aliquoties ea, quorum altera pars *πλοος* est, sed contractio non admittitur. Adjectiva in *υς* terminata in feminino semper *εια* tenent, sed monendum est omnium quae comparent vocabulorum nusquam gen. sing. nom. gen. dat. acc. plur. generis masculini reperiri; dat. sing. ter adest: *βραχεῖ* P. I, 82. *τραχεῖ* O. VIII, 55. fr. 188, 2, bis neutrum plur. *ὠκέα* O. II, 83. *γλυκέα* O. XIV, 5; saepius occurrunt nom. et acc. sing. masc. et neutr. et omnes generis feminini casus. Flexionem sane mirabilem reperimus fr. 321: *ὕψικέρατα πέτραν*, quae voces immutatae etiam apud Arist. Nub. 597 extant. Memoratu dignum est etiam femininum *μάκαιρα*, quo Homerus adhuc caret: O. I, 11. P. V, 11. al. (etiam hymn. in Apoll. 14. Aesch. Sept. 163. Soph. Phil. 400.) *πίειρα* N. I, 15, saepius apud Homerum.

Adjectivi *πολύς* formae Pindaricae non multum a vulgari flexione recedunt; sed quum femininum nihil difficultatis praebet, hos tantum afferam locos: nom. in epiniciis sonat *πολύς* P. III, 106. V, 13. neutr. *πολύ* O. VIII, 20. fr. 103, 1; *πολλός* extat fr. 145, neutrum *πολλόν* O. X, 36. acc. *πολόν*, nom. plur. *πολλοί* *πολλά*, acc. plur. masc. unum tantum exemplum reperimus *πολεῖς* P. IV, 56. Restat dativus pl. incertae formae O. XIII, 44; duo enim libri (Med. B. C.) exhibent *πολέεσσι* quod cum Mommsenio vix accipere possumus, quia tum in omnibus epodis scripturas vulgatas corrigi oportet, duo interpolati *πόλεσσω* duo *πόλεσιν*, omnes reliqui iique optimi *πολέσι* sive *πολέσιν*, quod etiam recte legi censeo.

Pauca de accentu trium adjectivorum addenda sunt; quum enim Homerus semper *ὁμοῖος* *ἐρῆμος* *ἔτοιμος* dicat et cum eo Dorienses consentiant, verisimile est Pindarum eandem secutum esse legem; atque *ὁμοῖος* O. VII, 54. P. II, 48. N. X, 57 in omnibus libris extare videtur praeterquam quod primo loco unus cod. Ambr. A *ὀμοῖος* tenet; omnibus etiam excepto Ambr. A nititur *ἔτοιμος* O. I, 69, sed aliis locis O. II, 76. IV, 14. VI, 12. P. VI, 17 pauci tantummodo mss. hanc scripturam testantur, N. IV, 74 *ἔτοιμος* solum reperiri videtur; nihilominus ubique *ἔτοιμος* praefereamus, haud secius *ἐρῆμος* N. X, 72 praestat, quamquam in nullo codice traditum est; cfr. Ahr. D. D. p. 35.

De comparatione. In adjectivorum in *ος* desinentium comparatione regulam vulgarem Pindarus semper spectat neque unquam ut Homerus post longam vocalem terminationes *ότερος* *ώτατος* admittit. Monendum est adjectivi *ἔξοχος* comparativum et superlativum, quos nondum apud Homerum deprehendis, occurrere: *ἔξοχότερος* N. III, 76. *ἔξοχώτατος* N. II, 18. fr. 83, 4 adv. *ἔξοχώτατα* N. IV, 92; solius* Pindari esse videtur superlativus *ὑπεροχώτατα* P. II, 38. Sed in nonnullis adjectivis pro vulgari terminatione alteram *έστερος* *έστατος* admisit poeta, cujus modi formis saepe eum usum esse affirmat Eust. p. 1441, 13; affert talem comparativum grammaticus in Beckeri Anecd. p. 80 (fr. 21) *ἀρχαιέστερον*, cujus superlativus etiam est Aesch. fr. 173 Dind; porro reperimus *ἀφρονέστερον* O. II, 94 (etiam Aesch. fr. 65.). *ἀπονέστερον* O. II, 62. *αἰδοιέστατον* O. III, 42, sed *αἰδιότατον* legitur P. V, 18. Terminatio *αίτερος* omissa littera *ο* adhibita est in uno adjectivo: *παλαιτέρως* P. X, 58. N. III, 73. *παλαιάτω* N. VII, 44, sed *παλαιότεροι* N. VI, 53. *Φίλος* nisi comparativum *φιλτερος* J. I, 5. fr. 58, 3 et superlativum *φιλτατος* P. VIII, 13. IX, 99 non format. Terminationum *ίων* *ιστος* pauca exempla reperiuntur: *ἀσχιον* J. VII, 22. *ἀδίσταν* J. II, 5. *ἔχθιστος* O. VIII, 69. P. IV, 99. XI, 26, sed *ἔχθρότατον* N. I, 65. *οἰκτροιάτω* P. III, 42 (cfr. Od. λ, 241). Vocis *ταχύς* comparativus *θαῦσον* O. IX, 24. P. IV, 181 sonat, sed superlativus *ταχυνάτων* O. I, 77, quae forma Pindari propria est, adv. *τάχιστα* O. XIII, 79. fr. 219, 2. Praeterea duo alii superlativi in *ιστος* memorandi sunt: *βραχίστοις* J. VI, 59 (etiam apud Soph. et Aristoph.) et *ἄλπνιστος* J. V, 12, cujus adjectivum simplex in litteris non duravit et ex composito *ἑπαλπνος* a Pindaro tantum usitato P. VIII, 84 cognoscitur. Comparativi et superlativi ab adverbiiis formati qui adjectivorum flexionem assument, nonnulli extant: *ὑπέρτερος* P. II, 60. N. IV, 38. J. I, 2, *ὑπέρτατος* saepe, sed prorsus analogia caret *ὑπερώτατα* N. VIII, 43. *περαιτέραι* O. IX, 105, adv. *περαιτέρον* O. VIII, 63, *ἄγχιστον* P. IX, 64 et adv. *ἄγχιστα*. Adverbium *πόρσσι* format comparativum *πόρσιον* O. I, 114. superl. *πόρσιστα* N. IX, 29, quum apud Hesychium *πορσώτατα* legatur.

Sed jam de comparativis et superlativis qui dicuntur ano-

malis agamus. Ex adjectivo ἀγαθός hae formae in usum veniunt: ἀρείορος P. VIII, 49. ἀρειόρων N. VIII, 5. ἄρειον N. VII, 101. J. VIII, 13. ἄριστος septies, κρείσσων undecies, numquam κρείσσων, nam etiamsi tribus locis (O. II, 24. X, 39. P. I, 85) nonnulli codices κρείσσων praebent, tamen optimi cum iis non faciunt et octies omnes consentire videntur; κράτιστος quinques,*⁾ sed fr. 207 Boeckhius pro vulgato κράτιστον κάρτιστον scribi jubet; φέρτερος habes O. I, 7. P. I, 35. J. VIII, 33, φέρτατος sexies,**⁾ semel fr. 103, 2 φέρτιστον. — Adjectivi κακός nisi duae comparativi formae χειρόνων J. IV, 34. χειρόνεσσι N. VIII, 22 non inveniuntur, nusquam superlativus. — Μικρός et ὀλίγος quae raro leguntur comparativum tantum μείων O. I, 35. P. I, 82. XI, 29 exhibent. — Πολύς comparativum πλέων ostendit, qui praeterquam in fr. 122 in Nemeorum tantum carminibus VI et VII conspicitur: πλέων VII, 74, πλέονα 20. πλεόνων VI, 26, superl. πλείστος sexies. — Μακρός duas comparativi formas praebet: μακρότερος O. XIII, 41. P. XI, 52. N. X, 46 et μάσσων O. XIII 114 J. III, 5, superl. μακρότατος O. XIII, 41. — O. VIII, 60 comparativus vocis ῥάδιος sonat ῥάτερον; quum omnes scripti libri ῥάιτερον praebeant, priores ῥάιτερον legebant, sed a natura longum cum sequenti vocali ι in diphthongum αι coalescere non potest.

Denique supersunt aliquot comparativi et superlativi qui ab adjectivis derivari non possunt: κερδίον N. V, 16. ὕψιον (scil. τεῖχος) fr. 197, 1 Pindari proprium, ὕψιστος P. I, 100 N. I, 60. XI, 2. J. I, 51.

XIII. De pronominiibus.

In pronominiibus Pindarus non tantam quantam apud Homerum aliosque epicos invenis copiam et quasi abundantiam formarum admisit. Nom. sing. ἐγώ valde frequentatur et semel P. III, 77 ante vocalem ἐγών conspicitur; secundae personae nominativus aut σύ aut τὸ est.***) Ejusdem genitivus (nam

*) O. IX, 100. XIV, 12. P. XI, 58. N. VII, 27. J. I, 17.

***) O. VII, 26. P. V, 48. N. III, 57. X, 13. J. VI, 39. VII, 5.

***) σύ O. X, 3. P. V, 6. VI, 19. τὸ O. I, 85. P. II, 57. VIII, 6. 8. 61. N. V, 41. J. VII, 31.

primae et tertiae personae nullum exemplum extat) tres varias formas exhibet *σέο σεῦ* et *σέθεν*, quarum ultima plurimum usurpatur et sola: cum praepositionibus *παρά* (*παρ*) *ἐκ* conjungitur quum *ἐκατι* voces *σέο* et *σεῦ* sequatur.* In dativo utraque forma *ἐμοί* et *μοί* in usu est, sed enclitica multo frequentius; secunda persona praebet *σοί τοί* et *τίν*, ex quibus *τοί* semper encliticum est, *σοί* quinquies tantum reperitur (P. IV, 270. IX, 55. N. X, 86. fr. 57 B. 132, 2) *τίν* pariter atque nominativus *τό* ad personam distinguendam vel gravitate quadam positum est. P. VIII, 68 omnes libri praebent *κατά τιν' ἀρμονίαν* quod in *κατά τίν* mutatum est, sed *τίν* cum Hermanno pro accusativo accipere non possumus; librorum scriptura recte a Mommsenio et Bergkio mihi restituta esse videtur. Haec forma *τίν* vocalem corripit, cfr. P. I, 29. N. X, 30, quamobrem J. VI, 4 ubi metrum longam postulat syllabam *γ'* inseritur; eadem vox apud Theocritum producitur. Dativus tertiae personae *οἱ* saepius conspicitur. Alteram dativi formam *ἴν* Hermannus bis P. IV, 96. N. I, 66 legi jubet, quum omnes libri *νῖν* utroque loco praebeant, forma autem non *ἴν* sed *ίν* sonat (cfr. Ahr. D. D. p. 252) et a Bergkio P. IV, 36 recepta, a Mommsenio non adoptata est; cfr. Buttm. gr. I, p. 289. Accusativus primae personae est *ἐμέ* et *μέ*; ille in Olympiis et Pythiis tantum occurrit; secundae personae acc. *σέ* saepius reperitur; tertia persona semel *ἐ* offert O. IX, 13, quod etiam legitur N. VII, 25 scriptura codicum *ἐὰν* in *ἐ τὰν* mutata; praeterea vulgo forma Dorica *νῖν* et epica *μῖν* deprehenduntur, quae ratione victoris patriae vel harmoniae non habita ubique promiscue conspiciuntur. Hermannus de his p. 257 iudicat ita: „quorum quum *μῖν* Ionicum *νῖν* Doricum sit, ex quodam Pindari carmine allatum ab Apollonio in excerptis grammaticis p. 557 (428 A) videri poterit *νῖν* ubique restituendum esse“. Recte, credo; cum eo consentit Mommsenius in Jahnii Annal. tom. 83, et demonstrat longe maximam copiam exemplorum in optimis libris *νῖν* exhibere, quintam vel quartam partem in omnibus *μῖν* offerre. Dualis semel tantum obviam est *νώ* P. IV, 147, quod quatuor libri Med. B. C.

*) *σέο* N. I, 29. III, 65. VII, 86. J. V, 2. *σεῦ* O. XIV, 18. N. VIII, 46. *σέθεν* undecis.

Pal. C. Urb. A testantur; alii dativum *ῥῶϊν* tenent, qui si litteram *ι* subscribimus minime a loci sententia abhorret,

Pluralis non tot exempla quot singularis numerus supplet et plerumque formae Aeolicae occurrunt. Nom. primae personae est *ἄμμες* P. IV, 144, omnino unicum exemplum, genitivus prorsus deest. Dativus duas offert formas: *ἄμμιν* P. IV, 155. 167. J. VIII, 44. fr. 18, 2. 58. *ἄμμι* J. II, 52. VII, 49. VIII, 10, secundae has: *ὑμῖν* J. II, 30. *ὑμμιν* O. XIV, 5. XIII, 14. P. II, 3. fr. 99, 4. *ὑμμι* P. IV, 259. Bergkiius etiam O. XI, 17 *ὑμμιν* pro vulgata *μῆ νιν* scripsit. Tertiae personae dativi sunt *σφίσι σφίσιν σφί σφίν* *). Accusativus primae personae *ἄμμε* certe traditus est N. VI, 6; O. IX, 106 multi boni codices *ἄμμε* exhibent, sed optimi corrupta: *ἀμέρα* Vat. B. *ἄμε* Med. E. *ἄμα* Ambr. A. Par. G. al., quamobrem Mommsenius et Bergkiius etiam O. I, 104, ubi omnes veteres *ἄμα καί* praebent, *ἄμμε* receperunt; *ὑμμε* O. VIII, 15. J. VI, 19; acc. tertiae personae *σφέ* ter occurrit P. V, 39. 86: J. VI, 74.

In pronomibus reflexivis ut Homerus sic Pindarus compositionem ignorat; itaque ubi nos *αὐτοῦ* aliasque huiusmodi formas exspectamus spiritus lenis praefendus est, quem P. IV, 265 in voce *αὐτᾶς* omnes tueri videntur, O. VIII, 53 *αὐτᾶ* omnes boni, P. IX, 62 *αὐταῖς* plurimi continent, pauci ut Vat. B. Par. D. Caes. D. *αὐταῖς*, Bergkiius *αὐτᾶς* proponit; itaque P. II, 34 ubi libri nonnulli *καθ' ἑαυτόν* contra metrum, alii *καθ' αὐτόν* vel *καθ' αὐτόν* praebent, recte *κατ' αὐτόν* praefertur.

Pronomina possessiva. *Ἐμός* saepius deprehenditur; pronominis *σός* in epiniciis tres tantum formae extant: *σός* N. IV, 14. 90. *σόν* O. VIII, 11. P. IV, 158. 175 *σάν* O. V, 4 et in fragm. *σαῖς* 11; multo magis Dorica forma *τεός* frequentatur. Tertiae personae sunt *ός* et *ός*, quorum prius quater O. V, 8. P. VI, 36. J. IV, 36. fr. 2, 2, *ός* decies quinques legitur. Prima persona pluralis praebet *ἀμέτερος* et *ἀμός* P. III, 41. IV, 27. N. III, 9; duobus locis O. X, 3. 8 quibus Boeckhiius *ἀμός* scripsit, ex omnibus bonis codicibus *ἐμός* restituendum est. Praeter *ὑμέτερος* bis *ὑμός* legitur O. VIII, 66. P. VII, 15. In tertia persona semel *σφός* P. V, 102, bis *σφέτερος* P. X, 38. J.

*) *σφίσι* O. X, 14 N. III, 69. *σφίσιν* decies. *σφί* O. VIII, 83. N. VI, 50. X, 71, *σφίν* novies.

II, 27 extat; aliis locis O. IX, 84. XIII, 61. P. IV, 83. J. VI, 33. VIII, 55. fr. 200 *σφέτερος* ad substantivum singularis numeri referendum et pro *έός* collocatum est; contra *έός* pro *σφέτερος* extat P. II, 91.

Articulus qui in genere feminino ubique *α* pro *η* tenet in nominativo num. plur. offert formam *αί* O. VII, 30, bis etiam Doricam *ται* significatioue demonstrativa non admissa N. VII, 12 *ται μεγάλοι γάρ άλκαι* et fr. 55 *ὦ ται λιπαραι . . . Ἀθᾶναι*; nonnumquam autem *ται* prorsus ex usu Homericoadhibitum est, ita ut inter articulum et substantivum plura non ad ea pertinentia vocabula interjecta sint: *ται Διωνύσου πόθεν ἐξέφανε* *σὺν βοηλάτῃ χάριτες διθυράμβῳ* O. XIII, 19. cfr. ib. 122. P. I, 18.

De reliquis pronominiibus nihil notandum est; nam *αὐτός* *οὗτος* *ὅδε* *τίς* *τις* vulgarem rationem non deserunt; etiam *ὅστις* format *ὅτινι* O. III, 11. VIII, 11. *ὄντινα* J. V, 9. *οἴτινες* O. II, 66. *Τόσσον* N. IV, 5 metri causa collocatum est pro *ὄσσον*, ubi *τόσσον γε . . τόσσον* sibi respondent. *Τόθι* quod plerumque sensu demonstrativo legitur relativi vice fungitur pro *ὄθι* (fr. 184) ad hiatum evitandum P. IX, 6. N. IV, 52 et ad producendam syllabam brevem in consonantem exeuntem P. VIII, 64.

XIV. De numeralibus.

Cardinalia. Etiamsi poetae omnino in numeralibus majorem sibi concesserunt licentiam, tamen Pindarus plerumque vulgares formas retinuit. Ita nullam aliam legimus formam quam *εἷς* *μία* *ἕν* *ένός* *ένί* *μῆ* *μίαν* epicis prorsus neglectis. Ex compositis *οὐδείς* *μηδείς* poeta *οὐδέν* tantum in usum convertit; nam fr. 201 ubi *μηδέν ἄγαν* deprehenditur sapientium dictum illud recitat. *Δύο* saepe conspicitur (*σύνδυο* P. III, 81.) numquam *δύω*; *δυοῖν*, quod ab Homero alienum est, N. VIII, 48; sed praeterea aliquoties altera formatio occurrit: *δοιοί* P. IV, 17. *δοιούς* N. I, 54. Vox *τέσσαρες* proprium dativum *τέτρασι* format O. VIII, 68. X, 69. P. VIII, 81: quamquam nusquam *δύω* reperitur tamen praeter *δώδεκα* O. X, 49 P. IV, 25 *δυώδεκα* legitur N. IV, 28. fr. 148; eadem formae in compositis adhibitae sunt: *δωδεκάγναμpton* O. III, 33. *δυωδεκάμηρος* N. XI, 10. *δυωδεκάδρομος* O. II, 50. P. V, 32. Cardinalia inde ab *εἴκοσι* nihil memora-

bile praebent: τεσσαράκοντα P. V, 49. IX, 113. πενήκοντα N. X, 1. J. VI, 6. εκατόν O. II, 93. fr. 147.

Ordinalia. Praeter τέταρτος (O. I, 60) etiam ubi terminatio longa est τέτρατος usurpatur: τετράτοις O. VIII, 46. τετράτων P. IV, 47. τετράτω fr. 112; porro extant πέμπτος N. VI, 58. ἕκτος O. VIII, 76. P. IV, 132. ἑβδομος P. IV, 10. ὄγδοος P. IV, 65. ἕνατος fr. 110, 2 δέκατος P. IV, 10. δωδέκατος O. VI, 75. τριακοστός O. VIII, 66.

Adverbia numeralia σ ut vulgo retinent, ita τετράκις O. VII, 81. N. X, 42, sed N. VII, 104 libris adversantibus metro requiritur τετράκι; ἑξήκοντάκι O. XIII, 99 in omnibus sine littera σ scriptum est. Promiscue obviam sunt πολλάκις P. II, 15 IV, 295. πολλάκι J. I, 63. fr. 99, 4. τουτάκις P. IV, 255 IX, 14. τουτάκι P. IV, 28 quae forma Dorica nominatur Etym. M. 172, 10. θαμάκις N. X, 38. θαμάκι O. IV, 29.

XV. De verbo.

a. De augmento.

De augmento syllabico. Verba a consona ρ incipientia ubi augmentum assumunt, haec littera secundum vulgarem modum geminari solet; ἔρρωψε J. VII, 44. ἐρρώσατο P. XII, 19. κατερρώη fr. 154, 2. ἐρρωλόθη fr. 88, 4; sed huic normae adversatur aoristus ἀπέρρωπεν P. VI, 37*). In perfecto poetam ξερίφθαι scripsisse tradit Choer. in Beckeri Anecd. p. 1287, quam formationem in litterarum monumentis semel in voce ξερρωπόμενα Od. η, 59 reperies. Geminatio aliarum consonantium liquidarum non admissa est nisi quod eam sibilans.

*) Omnino in geminatione litterae ρ post breves vocales poeta sibi non prorsus constat; nam dum fr. 161, 2 ἀναρρῆξαι, J. VI, 47 ἄρρηκτος legimus, P. IV, 198 ἀπορρηγνύμεναι deprehendimus, quamquam verbum ξηγνύναι antiquitas a digamma incepisse notum est (cfr. Lat. frangere); atque hoc etiam ea re demonstratur quod bis ante vocabula ab hac stirpe descendencia vocalis finalis brevis vocis antecedentis produciuntur: ἔλεια δῆξαν N. VIII, 29. ἐπι δηγμῆνι N. V, 13. (cfr. δὲ δίψαις P. I, 45. μημέτι δέγει N. V, 50.). In adjectivis formas una littera ρ instructas praetulisse videtur, id quod haec exempla satis testantur: καλλιρόφ J. VII, 19. καλλιρόοισι O. VI, 83. ἀμφιρόντα J. I, 9. ἀντορόντου P. XII, 17. ὄξυρεπει O. IX, 91. χρυσόραπισ P. IV, 178; semel duplex ρ: μελιρρόθων fr. 230.

σ patitur in verbo *σένω*, in quo etiam Attici (Soph. Aj. 294 *ἔσ-σούθηρ*) duplicem litteram σ usurpant; ita *ἔσσονται* J. VIII, 61. *ἔσσύμενοι* P. IV, 135. *ἔσσυμένως*.fr. 143, 2, sed sine augmento *σύτο* O. I, 20. Verborum quae in perfecto diphthongum *ει* accipiunt formae non occurrunt; contra *λαγχάνω* perfectum *λέ-λογχε* format.

Aoristi II epici, in quo pro simplici augmento reduplicatio initio adjicitur, perpauca tantum exempla in usum veniunt; formae ejus tantum hae sunt: *κέκλυτε* P. IV, 13. *πεπιθών* J. IV, 72. *κέκλετο* J. VI, 53. *πεπαρεῖν* P. II, 57, quod verbum apud nullum alium scriptorem occurrens Hesychius per *ἐνδει-ξαι σημῆραι* explicat et Boeckhiius Aeolicum esse putat; cfr. Boeckh. ad h. l. Butt. gr. gr. II. p. 283; sed fortasse recte a nonnullis codicibus *πεπορεῖν* offertur; denique memorandum est *πέφνε* O. X, 27. 28 al. *πέφνον* J. V, 39 et *ἔπεφνεν*, cui formae ad reduplicationem insuper augmentum additur: O. II, 42. XII, 90. P. X, 46.

De augmento temporali. Ubi verba a vocali *α* inducta augmentum assumunt, id nisi productione vocalis brevis non cognoscitur. In verbis quae post vocalem duas praebent consonas poetam usum esse augmento verisimile est, quum aliquoties in veteribus codicibus supra littera *α* lineola reperiatur, qualem *ἄρομοζον* N. VIII, 11 in Vat. B, *συνάρομοξε* N. X, 12 in Vat. B, *ἐπάρχεσε* N. VI, 60 in Vat. B. Aug. C. Med. B praebent; non minus augmenti adhibiti testes sunt formae *ἄρχε* O. X, 51. *ὑπᾶρχε* P. IV, 205. Neque diphthongus *αι**) neque *αν*** in fronte verbi permutatur.

Ex verbis quae a littera *ε* inchoant, eam retinent *ἐντόνω ἐντώ ἐναρίζω ἐρημόω ἐρέφω ἐρίζω*; augmentum non negligunt *ἐλέγχω* P. XI, 49. *ἔλπομαι* P. IV, 243. *ἐρείδω* O. IX, 32. 33. *ἐπέγω* O. VIII, 47 et verbi *ἔρχομαι* aoristus *ἦλθον* vel *ἦλυθον*;

*) *αἶμαξε* J. VIII, 50. *αἶνησα* O. X, 100. P. III, 13. *αἶτεον* P. VIII, 40. *καταίθυσσον* P. IV, 83. *καταίνησεν* P. IV, 222. *παραίθυξε* O. X, 73. *καταίσχυνε* ib. 8; quamobrem P. VIII, 40 *ἠνίξατο* ferri nequit et recte a Boeckhio *αἰνίξατο* restitutum est.

**) *ἐπαύρον* P. III, 36. *αὔθασε* J. VI, 42. *ἔξαυθασ'* N. X, 80, sed P. IV, 119 omnes libri *προσηύδα* exhibent quod ex Homero translatum esse videtur.

id nunc asciscunt nunc omittunt ἐθέλω, ἐλαύνω, ἔραμαι, ἐνέπω (ἐνεπεν N. I, 69. ἐξένεπε O. VIII, 20, ἤνεπε in omnibus N. X, 79, προσήνεπε P. IV, 97. IX, 29 in plurimis extat, quae formae injuria vulgo rejiciuntur; cfr. Bergk. ad P. IV, 97.), sed ἐννέπω ab augmenti usu abhorruisse videtur. Verba ab *εν* et *ει* incipientia numquam augmento afficiuntur. Inter illa verba a vocali *ε* inducta, in quibus augmento accedente *ε* initiale vulgo in *ει* abit, ἔχω et verbi αἰρέω aoristus II nunc augentur in fronte nunc integra relinquuntur, εἶω O. VII, 61, ἔρω fr. 56 ἐργάζομαι J. II, 46 quae his tantum locis in praeterito reperiuntur, augmentum asciscunt, non ἔπομαι quod in forma unica huc pertinente N. III, 39 ἔπετο praebet. Verba a littera *ο* incipientia plurima augmentum patiuntur;*) variat poeta in verbo ὀνομάζω, a quo semel ὀνόμασεν P. XII, 20, semel ὀνόμασθεν O. IX, 46 format, nisi ὀνόμασθεν praestat (cfr. p. 17) quae forma jam propterea commendatur, quod etiam alias verbum Aeolicum ὀννμάζω initio non augetur. Reperitur praeterea sine augmento ὄλεσσε P. XI, 33. ἐσόρουσε O. VIII, 40. ἐπόφατο fr. 65, 6. Verba a diphthongo *οι* inducta augmentum non negligunt.**)

A verbis vulgo in perfecto reduplicatione quae dicitur Attica instructis duae tantum formae occurrunt: ἀπολωλέναι fr. 29 et ἄραρα N. III, 64. V, 44. ἀραρώς O. X, 83. J. II, 19; ex aoristis qui reduplicationem similem asciscunt praeter ἄγαγον unum tantum exemplum deprehenditur ἀλαλκε O. X, 105. N. IV, 60.

b. De terminationibus.

Inter praesentis terminationes tertia persona pluralis me-

*) ἄρθωσεν P. IV, 60. ἄρεγον ib. 240. ἄρεξε N. VII, 58. ἄρμαινε O. III, 26. ἄρσε P. II, 29. III, 102. VIII, 86. ἄρσαν O. X, 24. ἄρτο P. IV, 134, itaque etiam P. IV, 170 cum cod. Urb. A ἄρνε legendum puto; ἄρουσαν O. IX, 102, ἄπασε undecies ubi secunda syllaba brevis est, sed bis eadem syllaba consonantium geminatione producta *ο* servatur: ὄπασσεν J. VII, 38. N. III, 9. ἄτρυνεν P. IV, 40.

**) ᾠνει P. III, 34. ᾠνησαν N. III, 14. ἀπόκησαν P. IV, 256. κατῳμισεν N. X, 5. ᾠμισσεν J. VIII, 20. ἄχετ' O. VI, 38; itaque etiam P. IV, 82 cum Boeckhio ᾠχοντ' legi debet, quum in hac oda saepius augmentum temporale non bene servatum sit.

moranda est quae aut Dorice in *οντι* aut Aeolice in *οισι* numquam autem in *ουσι* formatur. Jam quum terminatio Dorica *ν* paragogicum accipere non possit, tum vulgo Pindarus Aeolicam adhibet, quum illa littera ad hiatum evitandum opus est,*) Doricam ubique exceptis quatuor locis quibus euphoniae causa *οισι* praefert**) (cfr. Boeckh. nott. critt. O. II, 78); Doricae terminationis littera finalis *ι* elidi potest. Ex his igitur elucet multo plus formis Doricis quam Aeolicis poetam indulgisse, nam illae exceptis vocibus *φαντί έντί* in epiniciis quadragies bis, hae decies semel reperiuntur. Quod autem semel, J. VI, 66, *ναίοισι* et *διαιδύσσοισιν* in codicibus clausulam *ουσι* ostendunt, id casu factum esse videtur, quoniam omnia alia exempla omnium vel saltem optimorum codicum fide nituntur. Conjunctivi unica forma *τηρέωντι* P. II, 88 pariter atque contracta *έξαπατῶντι* O. I, 29 Doricam praebet terminationem. In futuro poeta terminationem Aeolicam praetulisse videtur; nam ex quatuor in quibus omnino tertia persona plur. in epiniciis reperitur exemplis tria *οισι* exhibent: *νομάσοισιν* P. IV, 18, *άξοισι* P. VI, 13, *στάξοισι* P. IX, 63; O. VI, 21 autem *έπιτρέφοντι* scriptum esse puto, quod altera forma hoc loco: *έπετρέφοισι* *Μοΐσαι* ingratus sonabat.

Infinitivi activi aut vulgarem Atticis usitatam formam *ειν* offerunt aut velut apud epicos et Doros in *μεν* formantur; et quidem clausula *μεν* plerumque ad inf. praes. et aor. II pertinet, futuri est una *δαιδαλωσέμεν* O. I, 105, una etiam perfecti: *γεγάμεν* O. IX, 110 a *γέγαα* (cfr. *έχγεγάμεν* II. ε, 248. v, 106. 209); omnino triginta fere hujusmodi infinitivi inveniuntur. Semel etiam inf. aor. I pass. eodem modo formatus *αΐσχυνθῆμεν* N. IX, 27 (cfr. *διακριθῆμεν* Thuc. V, 79 in oratione Dorica) occurrit, qui Doriensium proprius est. Nonnullis locis autem infinitivus praes. in *ειν* desinens Dorum more in *εν* corripitur: *γαρύεν* O. I, 3, *τράφεν* P. IV, 115 librorum scholiorumque consensu nituntur; porro P. IV, 56 pro *άγαγειν* quod nonnulli

*) *περιπνέοισιν* O. II, 72. *δαιιδύσσοισιν* O. VII, 95. *φιλέοισιν* P. III, 18. *έλλαπινάξοισιν* P. X, 40. *ένέποισιν* N. VI, 59. *φυλάσσοισιν* N. XI, 5. *καλέοισιν* J. II, 27.

**) *οΐνέοισι* P. X, 43. *ναίοισι* P. XII, 26. J. VI, 66. *καλέοισι* N. IX, 41.

codices exhibent in aliis ἀγαγέν reperitur (Pal. C. Med. D. Caes. D. al.) O. III, 25. unus Ambr. Α πορεύεν tuetur. Alios hujusmodi infinitivos Hermannus ut criticorum inventa p. 260 refellit. Sed omnino vix umquam de admittendis talibus formis certum facere poterimus iudicium, quum nullus horum infinitivorum metro adjuvetur; Pindari enim aetate ubique Ε pro ε η ει scriptum esse constat et facile nonnullae veteres formae negligentia relinqui poterant.*) In infinitivo aoristi II solutam formam epicis usitatam έειν pro ειιν Pindarus nusquam admisit, quum etiam in verbis in έω infinitivum semper contrahere soleat.

In genere feminino participii praesentis pariter atque in omnibus formis similibus Aeolenses poeta sequitur et pro ουσα vulgari terminatione οισα usurpat; septies decies**) in omnibus diphthongus οι continetur, decies quinquies***) singuli vel bini neque optimi huic terminationi repugnant; P. VIII, 4 scripturam εχοισα optimi tenent Vat. B. Med. B. C. E. Gott., aliis εχουσα exhibentibus, neque minus certa est lectio επιφροισα O. I, 31 etsi nonnulli codd. ut Ambr. A. Vat. B. Par. G al. επιφροουσα offerunt. Ter tantum O. VII, 48. P. IX, 23. J. VIII, 35 omnes consentiunt in terminatione ουσα quod mero casui deberi videtur.

De participio aoristi I, cujus terminatio αις est, accuratius Mommsenius tractavit in Jahnianis Annalibus tom. 83 p. 40 sq. Priusquam optimi codices Vat. B. Par. G inspecti erant, multa participia supererant, quorum terminatio αις in nullo libro collato extabat sed de conjectura tantum ex analogia collocata erat; etiam hac in re carmina Olympica admodum corruptioni et pernicii exposita fuisse cognoscitur; nam ante codicum illorum collationem in iis perpauca exempla terminationis αις reperiabantur atque etiam nunc singulis locis singuli fere libri scripti eam testantur. Contra in Pythiis Nemeis Jsthmiis quae interpolationem minus experta sunt plerumque hanc formam

*) Cfr. Boeckh. abhandlungen d. berliner academie d. wissensch., hist. phil. classe 1820—1822 p. 315.

**) O. I, 48. VI, 32. VII, 2. XIV, 2. 20. P. II, 44. IV, 80. IX, 27. N. III, 83. V, 3. 17. VII, 23. 79. VIII, 2. X, 18. J. V, 17. VIII, 45.

***) O. II, 25. 44. VI, 36. X, 38. XII, 26. XIII, 90. XIV, 19. P. III, 15. 33. VIII, 24. IX, 13. 25. XII, 22. N. I, 14. X, 6.

dialecticam plurima et meliora testimonia tuentur. Sed hinc apparet casu tantummodo factum esse, quod inter sex et sexaginta exempla quatuor deprehenduntur quae in omnibus codicibus terminationem *ας* exhibent et quidem tria ad Olympia pertinentia (O. V, 8 *νικάσας*, IX, 60. *ἐφάσας*, X, 42 *ἀντάσας*, in optimis metro repugnante *ἀντιάσας*), unum ad Pythia III, 12 *ἀποφλανρίξασα*. P. III, 106 Mommsenius lectionem *ἐπιβρίσας* mutavit quum locus corruptus sit. Idem vir ill. existimat Pindarum liquida antecedente communem formam dialecticae prae-tulisse, quum inter sex hujusmodi participia quinque omnium librorum consensu (*ἀπούρας* P. IV, 149. *ἀγείρας* P. IX, 54. *ἀναμείνας* P. VI, 31. *παπτήρας* P. IV, 95. *ἀνατείνας* J. VI, 41) *ας* praebeant, unum P. IV, 110 in quinque codicibus (Par. G. B². Perus. Par. A. D.) *καταμιάναις*, in reliquis velut Vat. B. Med. B. C. E. Gott. Guelph. al. *καταμιάνας* sonet. Sed lex Mommsenii stabilita non videtur, quum apud Aeoles Lesbios etiam *αις* post consonas liquidas reperiatur; conferas quae disseruit Bergkii ad O. I, 79. Participium aoristi II verbi *βάνω* numquam in clausula *ι* assumit, sed habes in omnibus libris *προβάς* N. VII, 71. *ἀναβάς* O. XIII, 86. *καταβάς* O. VI, 58. P. IV, 22. N. VI, 53. (ultimo loco Vat. B. Aug. C. *κάμβας* alii *καββάς*), quod *α* non ad terminationem sed ad radicem pertinet.

Perfecti duo infinitivi pro vulgari clausula *έναι* Doricam *ειν* ostendunt: *γεγάκειν* O. VI, 49 pro *γεγακέναι*, cujus conjunctivum *γεγάκω* Hesychius affert et *κεχλάδειν* fr. 57 B, quod Hermannus posuit pro Strabonis codicum scriptura *καχλάδων*. Etiam duo perfecti participia in *ων* exeuntia deprehenduntur, quae vulgo pro Doricis habentur, sed potius Aeolica sunt: *πεφρίκοντας* P. IV, 183. *κεχλάδοντας* P. IV, 179, cfr. Ahr. D. D. p. 331. Vulgarem rationem sequuntur hae formae: *κεχλαδώς* O. IX, 2. *πεφρικυϊαν* J. VI, 40.

Terminatio iterativa ter occurrit: *ἀράσσεσκον* P. IV, 226. *κυλινδέσκοντο* P. IV, 209. *κράτεσκε* N. III, 52.

Pauca de personarum terminationibus in passivo adnotanda sunt. In secunda persona Pindarus solutam formam *ειαι* amat,*) semel in voce *ἐφάψαι* quam omnes boni libri excepto

*) *ἔλθει* O. I, 4. *εὔχαι* P. IV, 97. *νέμαι* P. IV, 150. *μετανίσειαι* P. V, 8. *ἔλπειαι* fr. 39. *ἴζειαι* fr. 123.

Par. G. O. I, 12 exhibent terminatio *εαι* synizesin patitur, quamobrem Boeckhius etiam N. III, 27 *παραμείβει* scribi jubet pro *παραμείβη* vulgato; neque *εο* (*ίκεο* P. IX, 51. *επαύρεο* N. V, 49) contrahitur. Imperativus solutam clausulam habet in his exemplis: *πίθεο* P. I, 59. *ίκεο* N. III, 3. *ἀναβάλεο* N. VII, 77. *μαντεύεο* fr. 127, semper autem contrahitur in forma *δέκευ*. Pro terminatione primae pers. plur. *μεθα* semel reperitur *μεσθα*: *ἀπτόμεσθα* P. X, 28. Saepius terminatio tertiae pers. plur. aor. pass. corripitur vel minuitur secundum epicorum consuetudinem*). Eadem correptio aliquoties etiam in tertia plur. aor. II activi conspicitur: *ἔβαν* O. II, 34. VIII, 12. al. *ἀνέβαν* O. VII, 48; *ἔγνον* pro *ἔγνωσαν* P. IV, 120 quod metrum postulat consentientibus perpauca libris (Guelph. Ven. B. Bodl. C.), quum alii *ἔγνων* offerant; sed id ipsum quod metro repugnante optimi hoc loco falsam lectionem *ἔγνων* suppeditant, mihi imprimis probat duobus aliis locis quibus metrum iudicio non subvenit etiam refragantibus libris *ἔγνον* P. IX, 79 et *ἀνέγνον* J. II, 23 legendum esse, dummodo memineris a Pindaro *ΕΓΝΩΝ* scriptum esse et hoc a posterioribus grammaticis facile perperam intelligi potuisse.

Jam sequitur ut de futuro et aoristo paucis disseramus et primum quidem de verbis in *ζω* desinentibus: multa enim hujusmodi verba pro vulgari *σ* litteram *ξ* assumunt id quod in Doride vel eo pertinet, ut omnes horum temporum formae illa littera instruantur. Inter haec verba nonnulla sunt quae semel tantum in futuro vel aoristo comparent et litteram *ξ* praebent,**) alia autem haec tempora partim littera *σ* partim *ξ*

*) *τελεύταθεν* O. VII, 68. *δνύμασθεν* O. IX, 46. *φάνεν* O. X, 85. *ἐφανεν* J. I, 29. *ἐξέφανεν* O. XIII, 48. *φύττευθεν* P. IV, 69. *συνεύνασθεν* P. IV, 284. *δμᾶθεν* P. VIII, 17. *βάρυνθεν* N. VII, 43. *ἔμιχθεν* J. II, 29. *κρίθεν* P. IV, 168. *έτέκνωθεν* P. I, 17. *ἐφθαρεν* P. III, 36. *μίγεν* P. IV, 251. *βλάβεν* N. VII, 16. *δάεν* fr. 143.

**) *κλεῖξεν* O. I, 110 (accentus in syllaba ultima offertur tantum in cod. Par. D a m. sec.). *ἐνκλεῖξαι* P. IX, 91. *κατεφάμιξεν* O. VI, 56. *ἀποφλανοῖξαισα* P. III, 12. *ἐνάριξε* N. VI, 52. *έστουφέλιξεν* fr. 210 (duo posteriora etiam apud Homerum). *ἀλάλαξεν* O. VII, 37. *ἐλελίξαις* N. IX, 19. *ῥέξαις* O. IX, 94. *στάξοισι* P. IX, 63. *στάξεν* N. X, 82, quae quinque formae etiam vulgo *ξ* tenebant; Pindari proprium est *ἔυξεν* P. IV,

formant; *) sed numquam ubi non ξ assumunt litteram σ geminant, quam legem reliqua verba in ζω exeuntia minime observant; ex his aliquoties solae formae duplici σ instructae reperiuntur; **) omnino futura et aoristi σ geminare possunt si vocalis brevis antecedit veluti ἐράσσατο καλέσαι ἄνυσσεν P. XII, 11. τελέσαι σπασσάμενος δασσάμενος ἀποδάσσασθαι al. Addendum est etiam participium aoristi verbi χαλάω P. I, 6 ξ accipere ita ut forma χαλάξαις oriatur; infinitivus eodem modo formatus extat apud Theocr. XXI, 51; sed Pauwio et Heynio assentiri non possum qui P. IX, 38 repugnantibus omnibus codicibus Pindaro γελάξας vel γελάξαις a Theocrito frequentatum vindicare voluerunt, optimus Vat. B. γελάσσαις exhibet.

Verbum δοκέω cujus aoristus apud Homerum ἐδόκησα tantum sonat, format aoristum bis eodem modo: ἐδόκησεν P. VI, 40. ἐδόκησαν O. XIII, 56, sed quinquies in ξ: δόξομεν N. IV, 37. ἔδοξε O. XIII, 72. III, 24. J. VIII, 59. ἔδοξαν O. V, 16, perfecti unum exemplum reperitur: δεδόκηται N. V, 19 (cfr. δεδόκησαι Eur. Med. 763. Ar. Vesp. 726.) Verbi διδάσχω tempora vulgaria sunt: δίδαξε διδάξαι διδάξασθαι, sed semel extat ἐκδιδάσκησεν P. IV, 217 ut διδασκῆσαι Hes. Op. 64. διδασκῆσαιμι hymn. in Cer. 144. In verbi αἰνέω fut. et aor. formis littera η instructae praeferuntur (decies bis), sed bis prima pers. sing. fut. αἰνέσω O. VII, 16. N. VII, 63 occurrit. Aori-

237; palatina semper extat in verbo Aeolico ὄννμάζω. — ἀντιφερῖσαι P. IX, 50. κοιτάξατο O. XIII, 76.

*) κωμάξατε N. II, 24. κωμάξομαι J. IV, 72. συγκωμάξατ' O. XI, 16. — κώμασαν N. X, 35. κωμάσομεν N. IX, 1. κωμάσαις N. XI, 28; ἐκόμιξαν N. II, 19. κομίξαι N. VIII, 44. P. IV, 59. κομίξαις P. V, 51. — ἐκόμισαν N. VI, 31. κόμισον O. II, 14. κομίσαι P. III, 56. ἀγκομίσαιτ' P. IV, 9; ἀντιάξει O. X, 84. ἀντιάσει N. X, 20. ἀντιάσαις J. VI, 15. ὑπαντιάξαισα P. VIII, 11. ὑπαντιάσεν P. IV, 135. ὑπαντιάσαι P. V, 44; ἀρπάξαις P. IV, 34. ἀρπάξαντες N. IX, 67. (ξ etiam apud Hom.) — ἄρπασε P. III, 44. ἀρπάσαι O. I, 10. ἀναρπάσαις O. IX, 58; ἐναρμόξαι O. III, 5. J. I, 16. συνάρμοξεν N. X, 12, sed in simplici verbo semper σ: ἄρμωσαν P. III, 114. ἀρμόσαις N. VII, 98; ἐκνίξε J. VI, 52. ἐκνίσε P. XI, 23. κνίση P. VIII, 33; ἐρίξω fr. 189. ἐρισαν J. VIII, 27.

**) θμεσσάμενος P. IV, 141. φράδασσε N. III, 26 (verbum Pindari proprium). ἀνέχασσαν N. X, 69. ἀκοντίσαιμι J. II, 35. al.

stus I verborum in *άνω* exeuntium litteram *α* primigeniam pro communi *η* ostendit: *ἐξέφρασαν* N. IV, 68. *ἔφρανας* J. IV, 2. *ἀπεφράνατο* N. VI, 25. *ἔσανα* O. IV, 4. P. I, 52. *καταμίάνας* P. IV, 100. *ἐμίανε* N. III, 16. *πίαναν* N. V, 23. *ίάναιεν* O. VII, 43. *ἐκέρδασαν* J. V, 27. *εὐφρανας* J. VII, 3; semel P. IV, 95 in omnibus libris *παπτήνας* (Vat. B *παπτήνας*) conspicitur; neque minus *σφάλλω α* servavit: *ἔσφαλε* O. II, 81. P. VIII, 15. J. IV, 35.

c. Verba contracta.

Haec verba nihil fere difficultatis habent, quamobrem de iis paucis dicere possumus. Verba in *άω* desinentia ubique contractione afficiuntur neque umquam formae distractae reperiuntur. *αε* contrahitur semper in *α*, *άει* in *ᾱ*; infinitivi vulgari clausula contracta utuntur: *όρᾶν* O. VII, 62. P. II, 34 *έσορᾶν* O. VIII, 19. *νικᾶν* N. II, 9. *σιγᾶν* N. V, 18. *περᾶν* N. III, 21. *διαιτᾶν* O. IX, 66. *έρᾶν* fr. 104. *ἔᾶν* fr. 131, 2. *ἰᾶσθαι* P. III, 46. *πειρᾶσθαι* N. XI, 23; *αο αου αω* semper in *ω* contrahuntur; optativi exemplum unicum *σιγῶμι* fr. 58, 3 sonat. In uno verbo quod ab epicis desumpsit Pindarus contractionem negligit: *ναιετάων* N. IV, 85. *ναιετάοντες* O. VI, 78. P. IV, 180. *περωναεταόντων* N. VIII, 9; *ζῆν* non usitatum est sed *ζώειν*; cur N. III, 6 extet *διψῆ* ex verbi natura elucet; *νίκη* quod Heynius N. V, 5 pro vulgata *νικῆ* vel *νικῆ* correxit, non a verbo *νικάω* sed a *νίκημι* descendit, quod deprehenditur etiam Theocr. VII, 39. Anthol. VII, 143.

Verba in *έω* desinentia semper *εε* et *εει* in *ει* contrahunt; itaque quum in omnibus epiniciis exemplum formae non contractae non reperiatur, J. V, 48 Boeckhii conjecturam *κελαδέειν* pro *κελαδῆσαι* a codicibus tradito non amplectar, multo potius placet Bergkii conjectura *κελαρούσαι*, quae non multum a vulgata recedit; denique extat fr. 131, 1 *φιλέειν*, sed quum metrum incertum sit, *φιλεῖν* scribendum esse existimo; *ειη* in *η* contrahitur quod forma *κελαδῆτον* P. XI, 10 docet, quam Bergkii pro librorum scriptura in metrum peccante *κελαδῆτε* reposuit; *εο εοι εω* litterae in epiniciis numquam contrahuntur. Terminations *εω* et *εων* aliquoties synizesin subeunt (p. 31.) N. IV, 41 legitur vulgo *χαμαιπετοῖσαν* quod a verbo *χαμαιπετέω* derivandum esse viri docti putant; sed quum hoc verbum alibi non

reperiatur et simile talis contractionis exemplum ex carminibus afferri non possit, vocem secernendam et cum cod. Med. B *χαμαὶ πετοῖσαν* legendum duco velut etiam apud alios scriptores (cfr. Platon. Euthyd. p. 14 D) *χαμαὶ πεσεῖν* in usu est. Fr. 110, 5 deprehenditur forma singularis *καλεῦνται* et P. IX, 109 epice dilatata *ἀκείόμενον* pro *ἀκρόμενον*.

Verborum in *όσ* exeuntium hae tantum formae, quae ad contractionem pertinent, occurrunt: *κορυφοῦται* O. I, 113. *μαργούμενος* N. IX, 19. *ἀμάροσ* fr. 103, 1. *δικαιῶν* fr. 146, 3. *ταξιοῦσθαι* O. IX, 78.

d. Verba in *μι* exeuntia.

Activum. De prima pers. praes. nihil monendum est, quum terminatio a vulgari ratione non recedat, nisi quod semel forma Aeolica Pindari propria *ἀῖτημι* fr. 132, 4 pro *αἰτέω* reperitur, veluti *ἀῖνημι* Hes. Op. 683. *κάλημι* Sapph. I, 16. Secundae personae unum tantum spectatur exemplum *τίθεις* P. VIII, 11 quod communem horum verborum formationem negligit; eodem modo tertia persona formatur: *δίδοι* J. IV, 33. P. IV, 265. *ἀνδίδοι* fr. 110, 3 quae etiam apud Homerum occurrit; atqui de accentu dubitari potest; sed Pindarum qui in hac formatione Aeoles sequitur etiam accentum in paenultima collocavisse verisimile est. Neque vulgares formae desunt: *τίθησι* P. II, 10. *δίδωσι* P. V, 65. N. VII, 59. *δείκνυσι* fr. 108, 5. Verba in *νμι* desinentia nonnumquam terminationes verborum purorum asciscunt.*) Pluralis indicativi unum tantum exemplum conspiciamus: *κίρναμεν* J. VI, 3. Jam sequitur forma difficillima quae P. IV, 155 occurrit. In codicibus omnino quatuor inveniuntur lectiones: *ἀναστήσης* in optimis (Vat. B. Par. G. B. Med. B. al.), *ἀναστήση* in Vat. B corr. Guelph. Pal. C et Med. D infra, *ἀναστήσας* in Med. E. C. *ἀνασταίη* in Pal. C. Med. B supra (*ἀνασταίη* Urb. A ut videtur). Scholiastes duas agnoscit scripturas *ἀναστήση* et *ἀνασταίη*, sed quod p. 360, 27. *ἀναστήση* ex *ἀναστήσηαι* ortum esse contendit, errat; nam quum Pindarus jam in catalexi *εαι* pro *η* synizesi utatur, eum *ηαι* in *η* con-

*) *ἀπομνύει* N. VII, 70, sed *ἄμνυμι* P. IV, 166. *ἄρνυει* O. XIII, 12. *σβεννύεις* P. I, 5 — *δείκνυεν* P. IV, 220. *ᾠρνυεν* P. IV, 170. *μῆγνυον* N. IV, 21.

traxisse vix quispiam crediderit. Sed formae ἀναστήσης ἀναστήση ἀναστήσας omnes in Pindari dialectum peccant, quae in paenultima litteram *a* requirit; quod autem omnes libri exceptis duobus hanc litteram *η* tenent certum corruptionis indicium est. Hermannus *σ* ejecto correxit ἀναστήη et Boeckhius probavit, quae forma et ipsa suspecta est, quippe quam non bene cum formis Homericis στήης Il. ρ, 30. στήη Il. ε, 598 conferre possimus; itaque plurimum probabilitatis habet sententia Ahrensi, qui D. D. p. 133 formam scholiastae tempore vulgatam ἀνασταή *ι* subscripto, quod unus codex Urb. A exhibere videtur, Pindaro vindicat et pro conjunctivo habet.

Ad optativum unum pertinet exemplum *διδούτε* P. V, 119. Imperativus verbi *δίδωμι* tantum comparet: *δίδου* quinques,*) quem falso Greg. Cor. p. 212 pro Dorico venditat; certe Aeolicus est. In infinitivis praes. et aor. II bis terminationem vulgarem spectamus: *δεικνύναι* fr. 184. *δοῦναι* P. IV, 35, semel *μεναι*: *θέμεναι* O. XIV, 9, vulgo autem *μεν*.**) Participia eorundem temporum nonnumquam occurrunt.***)

Imperfecti nisi tertia pers. sing. et plur. non occurrit et quidem sing. semel *ἔδιδου* P. IX, 117, plur. bis formis correptis: *τίθεν* P. III, 65. *πίτναν* N. V, 11, quae correptio non minus usitata est in tertia plur. aor. II, cujus has invenies formas: *σάν* J. VIII, 58. *παρέσταν* O. X, 52. *κατέσταν* P. IV, 135. *ἔφυν* P. I, 42 *υ* correpto (apud Hom. Od ε, 481 *ἔφυν υ* producto); plenam terminationem aor. verborum *τίθημι* et *δίδωμι* retinent: *θέσαν* P. II, 39. III, 38. N. I, 59. *ἔδοσαν* N. VI, 10. Praeterea unius verbi *ἵστημι* aor. II formae restant: *ἔσταν* N. I, 19 (pers. prima) *ἔστα* N. I, 55. fr. 77. 2.

Perfectum rarissime tantum conspicitur ita ut non lon-

*) O. I, 85. VI, 104. VII, 89. XIII, 105 ubique in omnibus fere codicibus qua re N. V, 50 recte haec forma restituta est.

**) *τιθέμεν* P. I, 40. *θέμεν* novies. *ἀναθέμεν* P. VIII, 29. *ὑπερτιθέμεν* P. V, 25. *σῶμεν* P. IV, 2 (ut 39 *βᾶμεν*). *διδόμεν* N. VII, 97. J. VIII, 60. *δόμεν* O. VI, 33. VIII, 85. P. V, 124. N. VIII, 20. *μιρνάμεν* J. V, 25. *ἀναπιτνάμεν* O. VI, 27.

***) *διδούς* P. I, 57. *τιθείς* fr. 86, 1. *παραδόντος* P. V, 3. *διδόντι* P. IV, 21. *διδόντων* O. III, 29. *δρνόντος* P. X, 10. *ἀμπιπλάντες* N. X, 57. *δόντες* N. IX, 17. *ἀντιθεῖσα* O. III, 30. *σάντες* N. V, 11.

gum sit omnes formas afferre: δέδωκε N. II, 8. J. VII, 24, cujus solius verbi etiam perf. pass. reperitur fr. 131, 3; παρέσταχε P. VIII, 71; part. ἑσταότα N. V, 2; ἐξεστηκώς Pindaro tribuit Et. Gud. 193, 9 (fr. 287) sed Pindaricum fuit ἐξεστακώς. Futuri plura exempla habemus*). Aoristi I verborum τίθημι et δίδωμι tertiam pers. sing. praebent, quae satis frequens est: sed etiam pluralis duae supersunt formae ab Homero alienae sed Hesiodo usitatae: ἔδωκαν N. XI, 39. δῶκαν P. IV, 115.

Passivum. Non rarae sunt formae praesentis et imperfecti.***) Aoristus passivi unius verbi ἴστημι obviam est: ἑστάθη P. IV, 84. στάθεν N. X, 66. σταθείς O. III, 32. Aoristi I medii formae ad verbum τίθημι pertinent: ἀπεθήκατο O. VIII, 68 (θήκατο etiam Il. ζ, 31. Hes. Sc. 128), θηκόμενος P. IV, 29. θηκόμενοι P. IV, 113. καταθηκόμενα O. VI, 39. Fut. med. est θήσομαι J. I, 3. Aoristi II med. formae et ipsae solae a verbo τίθημι ortae comparent.***) Imperativi pass. et medii non extant, infinitivi autem et participia quae frequentiora sunt vix a vulgari consuetudine recedunt ita ut omnes formas huc congerere non opus sit.

ἴθημι.

Hujus verbi quod a Pindaro non frequenter adhibetur formas huc transscribamus:

Praes. Ind. ἀφίημι P. IV, 149.

ἐφίητι J. II, 9.

Imper. ἴει O. IX, 11. ἐξίει P. I, 91. παρῆι P. I, 86

Part. ἰεῖς N. VI, 28. VIII, 49. ἰέντα O. XIII, 93. ἰέντες O. II, 90. συνιεῖς N. IV, 31.

Imperf. 3. plur. ἴεν J. I, 25.

*) δάσει P. XII, 32. δάσειν N. I, 66. θήσω O. XIII, 98. θήσεις P. IX, 54. fr. 84, 16. θησόμεν P. X, 58 (forma similis est δασόμεν Jl. κ, 323. ζ, 117). στάσομαι N. V, 16.

**) ἴσταμαι N. VIII, 19. ἀφίστανται P. IV, 145. ἐπίστασαι P. VIII, 7. ἐπίστα P. III, 80. (Cfr. Aesch. Eum. 86. 580. Etym. M. 290, 33). ἐπίστανται O. VI, 26. δύνασαι O. IV, 158. N. VII, 96. δύναιτο O. II, 17. 100. ἄηται J. IV, 9. ἔραμαι N. I, 31. ἐραίμαν P. XI, 50. ἤρατο P. III, 20. ἐμίγνυτο P. II, 45 alia.

***) θέτο N. X, 89. ἔθεντο O. IX, 44 et semel persona secunda συνέθεν P. XI, 41, ubi Boeckhiius repugnantibus omnibus libris συνετίθεν scripsit.

Fut. προήσειν P. IV, 166.
 Aor. I ἀνέηκε fr. 128. προήμαν O. I, 65.
 Aor. II inf. συνέμεν P. III, 80. imper. σύνες fr. 82.
 Med. part. praes. ἔμενοι P. IV, 207.

In tertia persona ἐφίητι littera τ quae antiquitus terminationi hujus personae propria erat servata neque in σ mutata est, quam formationem Dorienses retinebant; similes sunt formae apud Theocritum ὑφίητι IV, 4 προίητι XI, 48.

Εἰμί.

Indicativi praesentis hujus verbi excepta secunda plur. omnes personae comparent; formae sunt hae: primae sing. εἰμί (quinqies) secundae ἐσσί (O. VI, 90. P. I. 88. II, 72. IV, 270. V, 16. N. X, 80.) tertiae ἐστί, primae plur. εἰμέν P. III, 60. tertiae ἐντί (decies); semel etiam εἰσίν apparet P. V, 116. Coniunctivum hujus verbi nusquam et optativi duas tantummodo formas εἶην et εἶη deprehendimus. Infinitivus tres varias formas praebet: semel εἶναι J. VI, 20, multo saepius ἔμμεν*) et ἔμμεναι**); etiam participium satis frequens est et ut apud epicos semper ἐών sonat, fem. ἐοῖσα bis P. IV, 265. fr. 176, 4 legitur.

Imperfecti prima et secunda pers. sing. et plur. prorsus desunt, tertiam sing. saepius reperimus, sed unam tantum formam ἦν, semel etiam iterativam ἔσκεν N. V, 31, quamquam iterationem non significat; tertia persona plur. offert formas ἔσαν (O. II, 9. P. IV, 209. N. IX, 14) vel σ duplicato ἔσσαν O. IX, 53. N. IX, 17, quae forma ab epicis ignoratur; sed propterea ea mihi suspecta esse videtur praesertim quum huic scripturae libri manu scripti minime faveant; O. IX, 53 enim optimi ἔσαν exhibent, quod metro repugnat, ἔσσαν in interpolatis tantum legitur et a grammaticis invecum esse videtur, ut metro succurrerent, contra Med. C et E in Im. et Caes. D. ἦσαν praebent. Sed verisimile est Pindarum qui hujus verbi formas plurimas in usum convertit, quae jam apud Homerum

*) ante vocalem: P. IX, 118. X, 50. N. X, 51; ante cons. O. VII, 56. XIII, 62. P. IV, 98. VI, 42, in fine versus: O. V, 16. IX, 64. P. IV, 287. IX, 100. N. V, 49. J. VI, 72.

***) O. I, 32. P. IV, 34. XII, 18. N. IV, 79. VII, 45. 87. X, 58. fr. 39, 1. 58, 4. 228.

leguntur, etiam hic ubi metro requirebatur syllaba longa ῆσαν scripsisse, in qua lectione N. IX, 17 omnes codices consentiunt; quum enim in poetae litteris ἔσαν et ῆσαν eandem speciem praebeant (EΣAN), priore loco optimi libri ratione metri non habita veterem scripturam ἔσαν retinuerunt, quum altero loco ῆσαν substituerent. Non est cur Pindaro formam Aeolicam ἔσαν vindicemus, quoniam vel apud Aeoles ῆσαν in usu erat (cfr. Sapph. fr. 31 Bgk.) et ἔσαν etiam semel tantum deprehenditur Alc. fr. 91.

Indicativi futuri plura exempla habemus; primae personae utramque formam Homero usitatam reperimus: ἔσομαι P. IV, 156; ἔσσομαι P. III, 108; secunda persona deest; tertia aut ἔσσειται*) aut ἔσεται P. V, 54 aut ἔσται P. IV, 63. XII, 30 sonat; praeterea comparat infinit. ἔσεσθαι O. VI, 50. ἔσσεσθαι P. I, 37. O. VII, 68 et ter participium ἔσσόμενος: O. XII, 8. XIII, 103. N. I, 27.

Eἶμι.

Quum hoc verbum raro tantummodo usurpetur, omnia exempla in conspectu collocabimus.

Praes. Ind. ἐπειμι J. VII, 41. εἶσιν fr. 114.

Imper. ἴτω P. VIII, 33. ἴτε P. XI, 3. ἴοντων J. VIII, 41.

Infinit. ἴμεν O. VI, 63. συνίμεν P. XI, 8.

Part. ἴων saepius.

Imperf. ἐπήει fr. 78.

Sed nonnulla addenda sunt. O. XIV, 19 in nonnullis codicibus imperativi persona secunda ἴθι conspicitur optimis libris ἐλθέ, Par. G ἐλθε, tribus bonis Ambr. G. Med. D. Urb. A ἐλθ' exhibentibus; lectio ab optimis tradita ἐλθέ probari non potest quia nisi tum locum non habet. quum forma κοιρανέοντι contra omnium librorum auctoritatem in Aeolicam κοιρανέοισιν mutatur, ut adjecto ν paragogico syllaba ultima producat; quod quum vix verum sit, nihil restat nisi ut ἴθι recipiamus quod metro prorsus sufficit aut ἐλθ' scribamus, cujus syllaba longa duabus primae strophae brevibus respondet; sed nescio num digamma vocis sequentis Ἀχοῖ negligi possit. P. XI, 8 pro inf.

*) O. VIII, 53. XIII, 99. P. IX, 49. N. X, 77. J. VI, 52, cfr. Aesch. Pers. 120. ἐπέσσειται O. XIII, 99.

συνίμεν in codd. Med. B. Gott. Guelph. aliis *συνέμεν* legitur; sed sola forma *συνίμεν* vera esse potest, quoniam infinitivus verbi *εἰμί* apud Pindarum numquam *έμεν* sonat.

Φαμί.

Hoc verbum non multum a vulgari formatione desciscit: praesentis formae sunt *φαμί* (octies), *φαμέν* P. XII, 17. *φαντί* septies; optativus ter. occurrit: *φαίην* O. XIII, 103. *φαίης* J. V, 72. *φαίμεν* N. VII, 87; inf. *φάμεν* O. I, 35. III, 38. N. VIII, 19. *παρφάμεν* O. VII, 66. P. IX, 43. Imperfecti tertia persona legitur: *έφα* P. IV, 278. *φᾶ* O. VI, 49. J. II, 11. *φάν* pro *έφησαν* (cfr. Jl. γ, 161. ξ, 108) fr. 228. Fut. *φάσει* N. VII, 102; futurum medii *φάσομαι* O. IX, 43. aoristus I *φᾶσε* N. I, 66; inf. praes. med. *φάσθαι* N. IV, 92; part. *φαμένω* J. VI, 49. Imperf. tertia sing. *φάτο* P. III, 43. IV, 110. J. VIII, 45 in formula epica *ώς φάτο*, P. IV, 33.

Οἶδα.

Formae verbi *οἶδα* sunt hae:

Praes.	Ind.	<i>οἶδα</i> N. IV, 43 (α eliso) <i>οἶσθα</i> P. III, 80. <i>οἶδεν</i> O. II, 56. fr. 114, 2.
	Opt.	<i>εἶδειην</i> O. XIII, 46.
	Imper.	<i>ἴσθι</i> O. XI, 11. N. V, 48. <i>ἴτω</i> O. VI, 8. N. IX, 45. J. VII, 27. <i>ἴστε</i> P. IV, 117. J. III, 15. IV, 35.
	Part.	<i>εἰδώς</i> O. II, 86. <i>εἰδότε</i> O. VIII, 60. P. IV, 142. <i>εἰδότες</i> N. VI, 6. <i>εἰδνῖα</i> fr. 163, 2.

Infinitivus igitur et imperfectum prorsus desunt; praetera Pindarus nonnumquam Doricum verbum *ἴσαμι* recepit, cuius sola prima pers. sing. et plur. legitur: *ἴσαμι* P. IV, 248. *ἴσαμεν* N. VII, 14; denique etiam dat. part. *ἴσαντι* P. III, 29 comparet.

XVI. De praepositionibus.

Ut in dialecto Aeolica et Dorica ita in Pindari carminibus apocope adhibetur in praepositionibus *παρά* *ανά* *κατά* sive simplices sive cum aliis vocabulis compositae sunt; P. IV, 54 in forma *ἀμνάσει* euphoniae causa altera littera *μ* ejecta est, quamobrem recte a Boeckhio P. I, 47 *ἀμνάσειεν* scriptum est libris plurimis *ἀν μνάσειεν* exhibentibus. *Κατά* simplex semel

abjecta littera *α* et mutata consonante legitur: *καὶ νόμον* O. VIII, 78; praeterea Bergkii N. VIII, 38 *καὶ χθονί* pro vulgata *καὶ χθονί* scripsit; in verbis cernitur *κατά* in forma *καπαύει* N. IX, 15, sed abjecto *τ*: *κάπετον* O. VIII, 38 pro *κατέπετον*.

Praeter *πρός* etiam Dorica forma *ποτί* adhibetur, cujus littera finalis *ι* semel O. VII, 90 eliditur *ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων* euphoniae causa propter insequens *ποτί*; fr. 99, 5 *ι* ante consonam abjicitur *ποττάν*. In compositis *ποτι* raro (*ποτικλίνω ποτίκολλον ποτινίσσομαι ποτιστάζω ποτίφορος ποτιψαύω*), multo saepius *πρός* in usum venit.

Εἰς nisi ante vocales et quidem ubi longa requiritur syllaba non admittitur (O. X, 37. 92. P. III, 11. X, 63. N. V, 11. VII, 37), ante consonantes semper forma *ἐς* poeta usus est, ut plurimis locis omnium librorum consensus testatur. Etiam in compositis semel tantum formam pleniorē deprehendimus *εἰσ-ιδέτω* J. VIII, 36, aliis locis *ἐς*: *ἐσαλλόμενοι* O. VIII, 38. *ἐσηλθεν* N. X, 16. *ἔσοδοι* P. V, 116. *ἔσορᾶν* O. VIII, 19 alia id g.

Pro *ἐν* in fragmentis bis *ἐνί* extat: 106, 2. 140. Interdum praepositio etiam cum accusativo conjungitur, id quod Doriensium proprium fuisse grammatici docent, cfr. Eust. 1839, 3: *ἐν ἄρματα* P. II, 11. *ἐν πάντα νόμον* ib. 86. *ἐν κοιλόπεδον νάπος* P. V, 38. *ἀδόκητον ἐν καὶ δοκίοντα* N. VII, 31. *ἐν χορόν* fr. 53, 1. *ἐν πρᾶγος* fr. 85. *ἐν Ρόδον* fr. 96. De hoc Graecorum usu imprimis Boeotorum cfr. Ahr. D. A. p. 237; in epiniciis haec libertas tantummodo carminibus Aeolicis obtingit.

Praepositio *περί* nonnumquam elisionem, ne dicam apocopen, patitur, quae a grammaticis vulgo Aeolensibus, ab Eustathio Prooem. Pind. p. 12 Schneid. Doriensibus tribuitur; cfr. Boeckh. ad O. VI, 38 et ad fr. 126. Herm. p. 267. Ahr. D. A. p. 150; exempla sunt haec: *περ' ἀτλάτων* O. VI, 38. *περ' ἀντᾶς* P. IV, 265. *περάπτων* P. III, 52 (multi libri offerunt metro adversante *περιάπτων*). *περόδοις* N. XI, 40, quod Eust. prooem. p. 12 et Cramer An. Ox. IV, 309, 20 confirmant, quamquam codices *περιόδοις* contra metri legem tenent. *περιδαῖον* fr. 131, 2. Sed *περιέναι* quod grammaticus in Cram. An. Ox. 300 affert, non in Pindaricis carminibus reperitur et fortasse injuria poetae tribuitur.

Pro μετά nonnullis locis Aeolica forma πεδά occurrit: P. V, 47 πεδά μέγαν κάματος (multi libri etiam μετά suppeditant, quod haud ita grate sonat). VIII, 74 πεδ' ἀφρόνων. fr. 101, 5 πέδ' ἀφθονον βοράν, ubi a Schneidero πέδ' pro παιδ' correctum est: in compositis: πεδέρχεται N. VII, 74 πεδανγάζων N. X, 61 (optimi Vat. B. Med B in Im. ποδ' ἀνγάζων, Med B πέδ' ἀνγάζων). πεδάμειψαν O. XII, 12. Denique Eustathius prooem. 21. (fr. 307—309) Pindaro tribuit πέδοικος pro μέτοικος, πέδα στόμα pro μετά στόμα et πεδασχεῖν pro μετασχεῖν; praepositio simplex et πεδέρχεται in Aeolicis, alia composita in Doricis carminibus reperiuntur.

V I T A.

Natus sum Guilelmus Augustus Peter Nonis Juniis a. 1842 Nordhusae patre Ludovico matre Charlotta e gente Holzapfel, quos adhuc superstites esse valde laetor. Fidem profiteor evangelicam. Usque ad aetatis annum decimum quartum litterarum elementis imbutus gymnasium Nordhusanum quod sub Jll. Schirlitzii auspiciis etiamnunc floret per VII annos frequentavi. Unde maturitatis testimonio instructus vere anni 1863 Halas me contuli philologicis studiis me dediturus et per sex semestria scholis interfui Jll. Bergkii Bernhardyi Schalleri Erdmanni Zacheri Duemmleri Beyschlagii aliorum; per tria semestria seminarii regii philologici nec non Bergkii societatis sodalis fui. Quibus viris omnibus de me meritis gratias et nunc ago quam maximas et semper me habiturum esse polliceor.

THESES.

I.

Versum Hes. Op. 219

δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρῖνωσι θέμιστας
ejiciendum esse censeo.

II.

Thuc. VIII, 56 lectionem vulgatam *την ἐαυτῶν
γῆν* retinendam esse.

III.

Versus Soph. Ant. 905—913 mihi spurii esse vi-
dentur.

IV.

Censum *ζευγυτῶν* CC medimnorum fuisse.

V.

Catullum anno u. 708 mortuum esse contendo.

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 055 214 3

